

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ΕΤΟΣ 11^ο
ΑΡΙΘ 520

Original
Διευθυντής
Εκδόσεις
Εκδόσεις

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΙΜΟΝ
ΑΝΕΙ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΙΜΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΤΙΜΟΝ

337

δύναμις δυνεο. Τι άνακούφισι...

Καθώς έκανε διως αυτές τις σκέψεις, ή Βέρα άκουσε βαρεία βήματα να πλησιάζουν : ήταν πάλι ό κ. Μπίτιγκερ. Μά πως, λοιπόν ; ή Βέρα, σαστισμένη, συλλογίστηκε πάλι τόν δνείρο, την άποκάλυψη της φαλάκρας του, κ' άνατίχισε... Έξερεις, καμιά φορά... ήταν τόσο ζαλισμένη, ώστε σπρώχθηκε και πήγε από μικρό σαλόνι. Ό ένος όμως την άκολούθησε ως εκεί. Βγάζοντας τις βαρείες γυνες του, της έδειχνε πως είχε χαλάσει ή μηχανή του αυτοκινήτου κ' έτσι έχασε τόν τράινο για τή Αίθερα. Ό Στέφεν, πού τόν συνόδευε, έπέμενε να γυρίσουν σπίτι, για να περάσουν μαζί τή Χριστούγεννα... Γύρισε λοιπόν μονάχος, ενώ ό Στέφεν φρόντιζε για τή Χριστουγεννιάτικα φώτα.

Ό κ. Μπίτιγκερ έλαμπε από τή χαρά του. Ούτε λογάριζε διόλου τις πενήντα λίρες τού εισιτηρίου του, πού πήγαν χαμένες.

Κάθισε πάλι στη Βέρα.

Τότε εκείνη πρόσθεσε πως καθόντουσαν σ' έναν καναπέ, όπως στο δνείρο... Τής φάνηκε μάλιστα πως άναγνώριζε και τόν δομάτιο...

—Έστε, αγαπητή κυρία, της είπε, κατάντησες την μέρα στή μάτια. Είμαι ένθουσιασμένος, πού θα περάσω τή Χριστούγεννα με τήν χαριτωμένη συντροφιά σας...

Καθώς της μιλούσε, την κύτταζε κατάντησες. ή Βέρα έννοιζε τήν καρδιά της να χτυπά δυνατά : Συλλογίζονταν τόν άλλο, τόν ξένο τού δνείρου της... ήταν πειά φανερό πως ό κ. Μπίτιγκερ τή είχε προσχεδιάσει όλα, επίτηδες για να μην προλάβει τόν τράινο. Υάκουσε κ' αυτός μοιαία στην άνότερη δύναμη, πού προκάλεσε εκείνο τόν φρικτό δνείρο. Μπορεί κανείς να λή, βέβαια, πως δεν πιστεύει στή δνείρα, συμβαίνουν όμως μερικά πράγματα κάποτε...

—Ετσι πέθαναν κ' οι τρεις τους τή Χριστούγεννα με μεγάλη λαμπρότητα, γιατί ό Στέφεν ήθελε να περιποιηθί έξαιρετικά τόν καλύτερο πελάτη του. 'Ός κ' ό καρός ήταν πραγματικά Χριστουγεννιάτικος. Χιονίσε, κ' ήνα γύρω στην έξοχική τους βίλλα ήσαν κατάλευκα, ό-πως ή Χριστουγεννιάτικη ζωγραφιάς.

ήσαν και τή παιδιά τών σχολείων, με τή μουσική τους, κ' ήσαν τή Κίλιντα στον κήπο, κάτω απ' τόν φως πολύχρυσων φαναριών. Έτσι ή καρδιά τού κ. Μπίτιγκερ έννοιζε όλη τή χαρά κ' όλη τή γλυκιά συγκίνηση και τή ποιήση τών Αγγλικών Χριστουγέννων.

Όσο για τή Βέρα, δεν μπορούσε να καταλάβη τή συναισθημάτ της. ή στάσις τού κ. Μπίτιγκερ απέναντί της γινόταν όλο και πιο τριμερή, πιο περιποιητική. Εύρισκε τόν τρόπο να της δίνη να καταλάβη πως όλα τή χρόνια, πού έζησε πριν τήν γνωρίση, ήταν γι' αυτόν χαμένα. Ό Στέφεν δεν φαινόταν να παύση είδησι απ' όλα αυτά.

Χωριστικαν άργά, με τις θερμότερες εύχες. Όταν βρέθηκε με τόν σέγγό της στην κάμαρή τους, ό Στέφεν έδειξε άπόλυτη ψυχρότητα απέναντί της. Φυσικά κ' ή Βέρα δεν έδειξε κανένα έξαιρετικό ένδιαφέρον γι' αυτόν. Όλα τάφταιγε εκείνος. 'Ας πήγαιναν στην 'Ελβετία, μέσα στον κόσμο, να κάνουν άληθινά χαρούμενα Χριστούγεννα, να χαρή κ' αυτή, σάν γυναίκα, τή νεότητά της. Ούτε θα έβλεπε τότε τόν κακό δνείρο, ούτε θα τούς άνταμωνε ό κ. Μπίτιγκερ, ούτε θα διέτρεχαν κανένα κίνδυνο. Ένώ τώρα, άν τή πράγματα έξακολουθήσουν τόν όρομο πού πήγανε, πριν περάσουν είκοσιτέσσερες ώρες, ό Στέφεν θα ήταν νεκρός...

Τήν άλλη μέρα τών Χριστουγέννων τόν τραπέζι ήταν περίφημο, τόσο, πού κ' ό Στέφεν τόλμησε να φάη κ' αυτός λίγο φαί, για τόν καλό. Βράδευσε και δεν είχε συμβή κανένα κακό. Κι' όταν πειά, μετά τόν δείπνο, οι δύο κύριοι της έζησαν τήν άδεια να καπνίσουν τόν ποίρο τους κοντά της, στο σαλόνι, ή Βέρα ήταν έτοιμη να παραδεχθί πως τόν δνείρο εινε μονάχα άνοησίες και τίποτε περισσότερο. Μήκε πρώτη στο σαλόνι και την άκολούθησε ό κ. Μπίτιγκερ, μπροστά απ' τόν Στέφεν. Τή στιγμή όμως πού ό Στέφεν ήταν στην πόρτα τού σαλονιού, ήθε ένας άνηφοτός και τού μίλησε με κάπως περίεργο ύφος. Έπειτα σταμάτησε, φώναξε τόν κ. Μπίτιγκερ κ' έλειψε τήν πόρτα τού σαλονιού.

—Ετσι ή Βέρα βρέθηκε μόνη.

Κάθισε και περίμενε. Τά λεπτά της φαινότανουν άτέλειωτα. 'Αρχισε ν' άνιπομονή, ν' άνησι-

ζή. Πρόσθεσε και άσυνήθιστους κρότους στην τραπέζα. Δεν μπορούσε να κρατηθί περισσότερο...

—Μαίρη, ρώτησε τήν καμιάρα της, πού εινε ό κύριος ; —'Ό, κυρία ! άπάντησε εκείνη γελώντας. Τά Χριστούγεννα έμπετα αυτό τόν θάρος στους άνηφους... 'Αν έβρατε τί συμβαίνει... 'Ό Τζάιμς έφερε γάντια πυγμαχίας κ' ό κύριος, όπως κ' ό κ. Μπίτιγκερ, βγάλανε τή φράκα τους στην τραπέζα, τράβηξαν τόν τραπέζι στην μπάντα και τή έκαναν όλα άνω-κάτω...

Όστε τόν δνείρο ξεδιαλύνεται ως τόν τέλος ; Θά έπαιζαν μαζί, χωρίς άλλο, ό κ. Μπίτιγκερ θα ήταν δυνατός πυγμαχός, ενώ ό Στέφεν δεν είχε ιδέα πυγμαχίας... Ένα τυχαίο χτύπημα στο κεφάλι ή στην καρδιά, θάφτανε να τόν σκοτώση. Κινδύνευε λοιπόν ή ζωή τού τριμερού της ! Κρατούσε στή χείρα της τή ζωή ή τόν θάνατο τού βάνου αυτού άνθρώπου, πού τήν έθαψε ζωντανή μέσα στή βούττα ! Τ' άνηφους πού ξεκαθάριζε, καταντούσε τραγωδία...

Μ' ένα πήδημα ή Βέρα οίχτηκε άπάνω στην πόρτα της τραπέζας. Μά δεν της άνοιξαν, όπως και στή δνείρο...

—Απαγορεύεται ή είσοδος ! φώναξε γελώντας από μέσα ό Στέφεν, χωρίς ούτε καν να ύποπτευεται τόν τρομερό κίνδυνο. Περίμενε λίγα λεπτά.

ή Βέρα έτρεξε σάν τρελλή στην κουζίνα.

—Μαίρη, διάταξε, τρέχα στον κήπο, χτύπα στο παράθυρο της τραπέζας και πές τού κυρίου πως εινε άνάγκη να τού μιλήσω άμέσως στο σαλόνι. Άκούσως !... 'Ακούσως !...

Γύρισε στο σαλόνι, κυριευμένη απ' μιάν τρομερή ταραχή.

—'Υστερ' από μιάν μικρή άναμνη, πού της φάνηκε αιώνας, άκουσε τήν πόρτα ν' άνοίγη κ' είδε τόν Στέφεν να μπαίνει μέσα.

ή Βέρα ώριψε άπάνω του και τόν άγκάλιασε.

—Στέφεν, τού είπε, θέλεις ν' άνηφουμε σήμερα, ήμέρα πού εινε ;

—Άκου λεί, άν θέλω !...

Τήν έσφιξε τριμερώ στην άγκαλιά του και τήν φιλούσε σάν τρελλός.

—Τι κάνετε μέσα ; ρώτησε ή Βέρα.

—Παίρνουμε λιγανά, μετά με τόν κ. Μπίτιγκερ. Αύτη ή άσχημη προαίτιση τόν έσωσε κ' αυτόν από τή διασπορά. Μοί λεί πως θα μ' άφελήση πάλι. Τώρα ή' άρχίσουμε άμέσως...

—Στέφεν, είπε ή Βέρα, με τήν πιο τριμερή και παρακλητική φωνή της, θέλεις να μου κάνης μιάν μεγάλη εύχηση ;

—'Ό,τι θέλεις !... Είμαι γεμάτος γαλήνη, πού συμβαλινούμαι, και κάτι πού λεί πως γρήγορα θα γίνο κ' έγώ καλός με τή γυναικική. 'Ό,τι θέλεις !...

—Λοιπόν, άγάτη μου, σταματήσε ! άπόψε αυτό τόν παγκίδι...

Ό κ. Μπίτιγκερ γύρισε μονάχος τήν τή Νέα 'Υόρκη.

—'Αν όμως δεν νικούσε ή γυναίκα τριμερότητα στην καρδιά της Βέρας, τί θα γινόταν ;

Αυτό εινε τόν αίτιο πρόβλημα, πού στριφογυρίζει μέσα στο όρωό ξανθό της κεφαλής...

ΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

ΑΝ ΤΟΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ...

Πρό έτών ό επίσκοπος τού Κεμπέκ, στον Καναδά, είχε χαθί μέσα στή παρθένα δάση τών περσιόφων.

ή άποστολή, πού βγήκε για να τόν άναζητήσει, συνάντησε έναν άμυλο άγρίον και τούς ρώτησε, άν έτιχε να δούν και να γνωρίσουν τόν επίσκοπο.

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

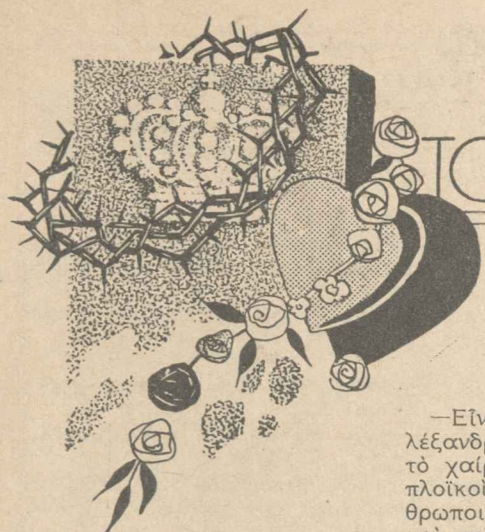
Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακούς εκεί να ρωτάτε άν τόν είδα κ' άν τόν γνώρισα !... φώναξε ένας απ' τούς άγρίους.

Γιατ' γνωρίζω πού καλός, γιατί έγώ... έργα τήν πορσιότερα σημάτια τών !

—'Ακού

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΝΟΙ/ΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αυθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του αλησμόνητου βασιλέως 'Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — 'Απαγορεύεται η αναδημοσίευση]

Θ'.

—Είπε κάτι, συνέχισε ό 'Αλέξανδρος, που τό έχουν και τό χαίρονται και οι πιο άπλοϊκοί κι' άσήμαντοι άνθρωποι. 'Ετσι δέν νομίζετε και σεις, κυρία; Δέν συμ-

φωνείτε μαζί μου;

Η κ. Μάνου, γιά νά μή τόν λυτήση, χαμογελοῦσε καλοκάγαθα καί τοῦ ἀπαντοῦσε:

—'Ετσι εἶνε, Ὑψηλότατε. Ἐχετε δίκιο. Μήν ἀνησυχείτε λοιπόν κι' ὅλα θά ἔλθουν, ὅπως τά ἐπιθυμοῦμε...

Τά λόγια αὐτά τοῦ 'Αλεξάνδρου, τά τόσο εὐκρινή, τά τόσο σπαράτα, τά ἐκ τῆς καρδίας του προερχόμενα καί πηγάζοντα, ἐρχόντουσαν τώρα στή μνήμη τῆς 'Ασπασίας καί τήν ἀνεκούφιζαν.

Τά σκοτεινά, ἀπειλητικά σύννεφα τῶν διαταγῶν καί τῶν φόβων τῆς διεύθυντο. Καί θαδίζοντας μέσα στό χλοερό ἄττικό γρασίδι, μονολογοῦσε:

—Πρέπει νά πιστεύω στό Θεό καί στόν 'Αλέξανδρο... Κι' ὅλα θά πάνε καλά...

Ο περίπατος τώρα εἶχε τελειώσει.

Η ὥρα εἶχε περάσει.

Πλησίαζε μεσημέρι.

Ἦταν πλέον καιρός νά ξανα-

γυρίσουν στήν πόλι.

Η νευρικότης τοῦ πρίγκηπος

'Αλεξάνδρου εἶχεν ἐνταθῇ.

Η 'Ασπασία Μάνου σιωποῦ-

σε, ἀγωνιοῦσε καί περίμενε...

Θά τῆς μιλοῦσε γιά τήν ἀνά-

πη του, ἐκεῖ ἔξω, στήν ἔξοχή,

θρίσκοντας τόν καιρό σέ μιά

στιγμή πού ἡ πριγκίπισσα Ἐ-

λένη θ' ἀπεμακρύνετο ἡ σά ἀ-

νάκτορα μόλις θά ἐγύριζαν;

Η ἔξοχή ἦταν πιά κατάλληλη

ἀσφαλῶς, γιά μιά ἐρωτική ἐξο-

μολόγησι. Μά ἡ παρουσία τῆς

πριγκίπισσας Ἐλένης ἐμπόδιζε

τόν 'Αλέξανδρο νά μιλήσῃ. Κι'

ἔτσι ἐκίνησαν γιά τήν Ἀθήνα,

σὴν ἴδια ψυχολογική κατάστα-

σι: ἐν ἀγωνίᾳ!...

Στό δρόμο ἡ ἴδια θουδαμάρ.

Η πριγκίπισσα Ἐλένη ἄρχισε

νά στενοχωριέται. Η καταθλι-

πτική αὐτή σιωπή τήν ἐπείραζε.

τῆς χαλοῦσε τῇ χαρά καί τό κέ-

σι τῆς ἐκδρομῆς. Καί σέ μιά

στιγμή, γυρίζοντας στόν ἀδελφό

τῆς, τοῦ εἶπε:

—Μά τί ἐπάθατε σήμερα, 'Α-

λέξανδρε; Γιατί δέν μιλάτε; Ἐ-

χετε ἕνα πένθιμο ὄφρος, πού δέν

σας πηγαίνει καθόλου.

'Αλλά μήπως τό ἤθελε ὁ 'Α-

λέξανδρος νά μένη ἄθυμος καί

θεωδός; Μήπως μποροῦσε νά

καταπολεμήσῃ τήν ἀγωνία του;

Ὁστόσο, μετά τήν παρατήρη-

σι πού τοῦ ἔκαμε ἡ πριγκίπισ-

σα Ἐλένη, ἔγινε πιά ὀμιλητικός.

Μιλοῦσε γιά διάφορα πράγμα-

τα, μά κάπως ἀφηρημένα. Ἡ

σκέψι του ἦταν ἀλλοῦ. Εἶχε γί-

νει ὁλος μιά καρδιά, ἡ ὁποία

χτυποῦσε δυνατά, πλημμυρισμέ-

νη ἀπό ἔρωτα...

'Εφτάσαν ἐπιτέλους σ' ἀνά-

κτορα.

Ο βασιλεὺς 'Αλέξανδρος καί ἡ πριγκίπισσα 'Ασπασία, ὅταν μετέβησαν, μετά τὸν γάμο τους, σὺν Παρίσι

Ἀνέθηκαν καί οἱ τρεῖς ἐπάνω κι' ἐμπήκαν σέ μιά αἰθούσα στήν ὁποία δέν ὑπῆρχε κανεῖς τῇ στιγμῇ αὐτή.

Ἀπό τ' ἀνοιχτά παράθυρα ἔμπαινε ἄφθονος ὁ μεσημεριῶνος ἥλιος, φαίνονταν ὁ καταγάλανος οὐρανός κι' ἕνα κομμάτι τοῦ Ὑμητοῦ...(*)

Ἡ πριγκίπισσα Ἐλένη ἄφησε γιά μιά στιγμή μόνους τοὺς δύο ἐρωτευμένους καί θῆκε ἔξω.

—Ποῦ πηγαίνεις, Ἐλένη; τὴν ρώτησε ὁ 'Αλέξανδρος, πρὶν φύγει.

—Πηγαίνω ν' ἀλλάξω μιά στιγμή φόρεμα καί θά γυρίσω, τοῦ ἀπάντησε ἡ πριγκίπισσα.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω τῆς καί οἱ δύο ἐρωτευμένοι ἔμειναν μόνοι.

Ἦσαν ὄρθιοι, ὁ ἕνας κοντά στόν ἄλλο, χωρίς νά μιλοῦν, με τὰ θλέμματα χαμηλωμένα.

Ἡ μεγάλη στιγμή εἶχε φτάσει.

Μά ὁ 'Αλέξανδρος, ὁ τόσο τολμηρὸς κι' ἀφελὴς ἄλλοτε στίς ἐρωτικές του σχέσεις, ἐδίσταζε τώρα, φοβόταν πὺς ἂν ἀρχί- νά μιλήσῃ, θά μπερδεύονταν ἡ γλῶσσα του...

Ἡ 'Ασπασία Μάνου δέν θρίσκονταν σέ καλύτερη θέση. Ἡ ἰ- δια ἀγωνία ἐλόγχιζε καί τῇ δικῇ τῆς τὴν καρδιά.

—Καθῆστε, δεσποινίς, τῆς εἶπε, σέ μιά στιγμή, ὁ πρίγκηψ.

—Εὐχαριστῶ!... Δέν εἰμαι καθόλου κουρασμένη, ἀπάντησε ἡ

δεσποινίς Μάνου. Ἐξ ἄλλου ἡ ὥρα εἶνε περασμένη. Πρέπει νά

σας ἀφήσω...

Ο 'Αλέξανδρος ἀνησυχῆσε.

Πράγματι ἡ ὥρα ἦταν περα-

σμένη...

Ἡ δεσποινίς Μάνου θά ἔφρου-

γε...

Κι' ἐπὶ πλέον ὑπῆρχε κίνδυ- νος νά μπι κανεῖς στήν αἰθού-

σα πού θρίσκόντουσαν, ἀπό σι- γμὴ σέ στιγμή, καί νά τόν ἐμπο-

δίση νά μιλήσῃ.

Δέν ἔπρεπε λοιπόν νά διασά- ζῃ, δέν ἔπρεπε νά χάσῃ καιρό.

Σήκωσε τὰ μᾶτια του, κύττα-

ξε τὴν 'Ασπασία Μάνου πού εἶ- χε καρφωμένο τὸ θλέμμα τῆς

στ' ἀνοιχτὸ παράθυρο καί τῆς εἶπε:

—Δεσποινίς!... Ἦθελα νά σας

πῶ κάτι...

Ἡ δεσποινίς Μάνου κοκκίνι-

σε.

Αἰσθάνθηκε ἕνα δυνατό σφίξι- μὸ στήν καρδιά, μιά ταραχή, τὴν

ὁποία δύσκολα προσπαθοῦσε νά συνκρατήσῃ.

Χαμήλωσε τὸ θλέμμα τῆς γε- μᾶτη αὐτολή καί συγκίνησι καί

ψιθύρισε, με φωνὴ πού μόλις ἀ- κουγότανε:

—Τί θέλετε νά μοῦ πῆτε, Ὑ- ψηλότατε; Μιλήστε μοι, γωρίς

νά διατάξετε...

—Ἐλπίζω πὺς δέν θά με πα-

ρεξηγῆσετε, δεσποινίς, εἶπε ὁ

πρίγκηψ. Δέν πρέπει νά με πα-

ρεξηγῆσετε, γι' αὐτὸ πού θά

(*) Σημ. «Μπουκέτου».—Γράφουμε καί τίς παραμικρὲς λεπτομέρειες καί τὰ ἐλα- χίστα γεγονότα σὺν σημείῳ αὐτοῦ, γιὰ εἶνε τὸ κραιμότερο καί προφερότερο τοῦ εἰδυλίου τοῦ πρίγκηπος 'Αλεξάνδρου καί τῆς 'Ασπασίας Μάνου καὶ ἀκόμη γιὰ τί τίποτε δέν εἶνε ἀνακριβές, τίποτε δέν εἶνε ὑπερβολικό. Τῇ σκηνῇ αὐτῇ τῆς ἐ- ρωτικής ἐξομολογήσεως μᾶς τὴν ἀφηγή- τη, μὲ τρώματα γέλη καὶ ὕγρα βλέφα- ρα, ὁ ἕνας τῶν δύο ἐρωτευμένων...

ὡς πῶ. —Νά σας παρεξηγήσω; Ὅχι, Ὑψηλότατε, δέν ὑπάρχει τέ-

λος κίνδυνος. Σὰς γνωρίζω τόσο καλά! Καί ἔξω, εἰμαι θέ-

λος πῶς δέν εἶνε δυνατόν νά μοῦ πῆτε τίποτε προσθητικό.

Μιλοῦσαν ὄρθιοι πάντοτε, ὁ ἕνας ἀντίκρυ στόν ἄλλο.

Ο πρίγκηψ εἶχε καρφωμένο τὸ θλέμμα του πάνω στήν ἀγα-

πότη του. Ἡ 'Ασπασία Μάνου κρατοῦσε χαμηλωμένα τὰ μά-

τια τῆς, μὴ ἔχοντας τὴ δύναμι νά τόν κυτᾶξῃ κατάματα.

—Μιλήστε μοι, λοιπόν, πρίγκηψ, εἶπε πάλι ἡ δεσποινίς Μά-

νου. Σὰς ἀκούω. Τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε;

—Ἀπὸ πού πρόκειται νά σας πῶ, δεσποινίς, ἀπάντησε ὁ Α-

λέξανδρος, εἰμαι θέβαιος ὅτι τὸ ἔχετε μαντέψει πρὸ καιροῦ

ὅτι κατὰ πού τὸ σκέφθηκα πολύ, εἶνε ἡ μεγάλη μου καί ὀρι-

στή μου ἀπόφασις... Εἶνε ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου δόλοκλη-

—Ἐγὼ ὀλίγον δευτερολέπτων σιωπῇ.

Ἡ δεσποινίς Μάνου δέν ἀ-

ποῦσε.

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ πρί-

γκηψ. Μαντέψατε τί θέλω

ἀπὸ σας πῶ;

Ἡ 'Ασπασία Μάνου εἶχε

ἀνταπεῖ καλὰ, πολύ κα-

λὰ μάλιστα, τί συνέβαινε

ἐν τῇ καρδίᾳ καί στὴ σκέψι

τοῦ πρίγκηπου. Δέν τοῦ ἀ-

νέστη ὅσοοι καταφατι-

μοι τοῦσε ν' ἀκούσῃ ἀπὸ

τοῦ πρῶτου τοῦ γλυκοῦ του

στόματος. Καί τοῦ ἀποκρί-

θηκε:

—Δέν τολμῶ νά μαντέψω

τίποτε, Ὑψηλότατε, φανήτε

παρὶ ἀπέναντί μου, λοι-

πόν καί μὴ παρατηνετε τὴν

καρδιά μου. Μιλήστε, ὅπως

ἐπιθυμῆτε πάντα, μιλήστε

καθάρᾳ καί ἐξωτερικᾳ,

ὡς νά φοβόσαστε μήπως

τὴν παρεξηγήσω, χωρίς νά

παύετε...

Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος

παύσασε.

Ἦταν τόσο παραγμένος!

Ἐπρε τὰ χέρια τῆς λα-

τῆς τοῦ μέσα στὰ δι-

σταυὰ καί μ' ἀποφασίσει,

παρὶ τῆς ὑπονοούμε-

νης καὶ διαταγῆς, τῆς εἰ-

ρη...

Ἡ δεσποινίς Μάνου δέν μιλοῦσε.

Κρατώντας πάντα χαμηλωμένο τὸ κεφάλι τῆς, ἀκούγε τὸν

πρίγκηπα, με καταφανῇ συγκίνησι, συγκίνησι θαθεῖα κι' ἀ-

συγκράτησι.

Ο πρίγκηψ 'Αλέξανδρος σάπασε τώρα καί περίμενε, με ἀ-

γωνία, ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα τῆς καί νά τοῦ μιλήσῃ.

Βλέποντας ὅμως πὺς ἡ δεσποινίς Μάνου ἐξακολουθοῦσε νά

σιωπᾷ, τὴν ρώτησε με φωνὴ πού φανέρωνε θαθεῖα συγκίνησι:

—Λοιπόν;... Δέν μοῦ ἀπαντᾷτε, δεσποινίς 'Ασπασία; Σὰς ἐ-

λύτησα μήπως; Δέν ἔχετε τίποτε νά μοῦ πῆτε;

Ἦταν τόσο λυπημένη ἡ φωνὴ του, τόσο γεμάτη ἱκεσία, λα-

χτάρα καί παράπονο, ὥστε ἡ 'Ασπασία Μάνου δέν μπόρεσε

νὰ κρατηθῇ περισσότερο.

Σήκωσε τὰ μεγάλα ἐκφραστικά μᾶτια τῆς, τὸν κύτταξε, μ'

ἀγάπη, μ' ὅλη τὴν ἀγάπην ποῦνοιώθε γι' αὐτὸν καί ψιθύρισε:

—Ὑψηλότατε, σας εὐχαριστῶ γιὰ τὰ τρυφερά αἰσθήματα πού

ἔχετε γιὰ μένα!...

—Δέν δυσαρεστηθήκατε λοι-

πόν γιὰ ὅσα σας εἶπα;

—Νά δυσαρεστηθῶ! Ἦθ' ἡ-

μουν ἀναίσθητη καί ἀχάριστη.

—Μὲ πιστεύετε, δεσποινίς

'Ασπασία;

—Ναί, πρίγκηψ, σας πι-

στεύω καί σας εὐχαριστῶ.

Τὰ μᾶτια τοῦ πρίγκηπου

'Αλεξάνδρου ἔλαμψαν ἀπὸ ἕ-

να δυνατό φῶς χαράς καί ἀ-

γαλλιάσεως, ἕνα φῶς ἐλπί-

δος, τῆς γλυκεῖας ἐλπίδος

πού ἐμφυλώνει τοὺς ἀνθρώ-

πους στίς περιστάσεις αὐτὲς

καί τοὺς ἀνεβάξει στόν ἔβδο-

μο οὐρανόν.

—Ὅποτε μπορῶ νά ἐλπίζω;

Μοῦ δίνετε τὸ δικαίωμα αὐ-

τό; ρώτησε τὴν δεσποινίδα

Μάνου.

—Ναί, Ὑψηλότατε, ἀπάντη-

σε ἡ δεσποινίς Μάνου. Ναί,

μπορεῖτε νά ἐλπίζετε.

—Ἀλήθεια! Ὁ, σας εὐχα-

ριστῶ, σας εὐχαριστῶ πολύ!...

—Μπορεῖτε νά ἐλπίζετε, συ-

νέχισε ἡ δεσποινίς Μάνου,

γιὰτί κι' ἐγὼ σας ἀγαπῶ!

Γιατί νά σας τὸ κρύψω; Τῇ

στιγμῇ αὐτῇ δέν χρειάζονται

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Είπε απρεπής λοιπόν η ερώτησή σου θες να κάμης;
—Όχι, μητέρα. Θέλω να σε ρωτήσω κάτι, μονάχα από ένδι-
αφέρον, πιστέψτε με...

—Τότε ρώτησέ με.

—Γιατί βγήκε ο πατέρας αυτή την ώρα από το σπίτι; [Πο-
ύ γιναι έτσι ξεαλλος;
Κοκκίνισα!]

Το χέρι μου που κρατούσε το ακουστικό, έτρεμε...

—Η γλώσσα μου δέθηκε...

—Τι να το άπαντούσα;

Πάντως δεν ήθελα και να σωπαίνω. Η σιωπή μου αυτή ήταν
ύποπτη...

—Σας πρόσβαλα, μητέρα; ρώτησε ο Λεάνδρος.

—Όχι, παιδί μου, του άπαντησα. Θα σου πω αμέσως τι συ-
νέβη. Ήμουν πολύ άρρωστη τη νύχτα. Πολύ-πολύ άρρωστη.

Κι' ο πατέρας σου βγήκε να φωνάξει ένα γιατρό...

—Α!... Και τώρα είσατε καλά, μητέρα;

—Ναί, παιδί μου. Άρκετά καλά.

—Έγινε και πάλι σιωπή.

Τί σκεφτόταν άραγε ο Λεάνδρος;

Είχε πιστέψει στο ψέμμα του του είπα;

—Μητέρα, μου είπε σε λίγο, ήθελα να ρθω να σας δω...

—Κι' εγώ το θέλω, Λεάνδρε.

—Ευχαριστώ, μητέρα.

—Σε παρακαλώ μόνον πάρε

προηγούμενως την άδεια του πα-
τέρας σου.

—Λέτε να μου το άρνηθώ;

—Ω, παιδί μου, δεν ξέρω... Για-
τι να σου άρνηθώ άλλωστε; Δεν
είσαι παιδί μου; Δεν είμαι η μη-
τέρα σου πια;

—Ναί, ναι... Θα τον παρακαλέ-
σω λοιπόν και θα ρθω αμέσως.
Δεν ξέρετε πόσο ανυπομονώ να
σας δω!

—Ευχαριστώ, Λεάνδρε.

—Αντίο, μητέρα. Περιμένε με...

—Χαίρε, Λεάνδρε...

Άφησα κάτω το ακουστικό κι'
απόμεινα μπρός στο τηλέφωνο
σαστισμένη. Πόσα άπρόοπτα, Θεέ
μου!

Όποτε ο Λεάνδρος είχε φέρει
τά άνηθ εκείνα. Και λίγο έλειψε
να πληρώσει τη ρομαντική του
αυτή τρέλλα με τη ζωή του. Ά-
νατριχιάζω όταν σκέφτομαι τί θα
συνέβαινε, αν η σφαίρες έβρισκαν
το Λεάνδρου! Τί τραγικό σκάνδα-
λο, τί άνασφάλματα!

Κι' άκόμα τί θα φανταζότανε ο
κόσμος για μένα; Γιατί κανένας
δεν θα πίστευε ότι ο Λεάνδρος
ήρθε μόνος του, χωρίς να έχω ι-
δέα, στο σπίτι, μέσα στη νύχτα,
για να μου φέρη τριαντάφυλλα...

Κάθησα στο τραπέζι κατόπιν
και προγευμάτισα. Δεν είχα κα-
θόλου κέφι. Πώς θα τελείωνε ή
δυσάρεστη αυτή ιστορία;

Ήμουν κλεισμένη σε μία έρη-
μική έπαυλη, νεόπαντρη, ούτε εί-
κοσιεσσάρων ώρων σύζυγος κι'
όμως τσακωμένη με το σύζυγό
μου!...

Είχε σταθεί στο παράθυρο και κίτταζε έξω...

—Άρχισα να ντύνωμαι άθυμη και θλιμμένη. Η καμαριέρα με
βοηθούσε στο καθέτι. Σε μία στιγμή τη ρώτησα:

—Τί ώρα θα έρθη ο κύριος;

—Δεν ξέρω, κυρία, μου άπάντησε σαστισμένη. [Ίσως έρθει το
απόγευμα...]

Κάθησα κατόπιν στο σαλόνι, αντίκρυ στον ήλιο κι' άρχισα
να διασχίζω κάποιο βιβλίο που βρήκα στη βιβλιοθήκη του γρα-
φείου της έπαύλεως. Ήταν κάποιο ρωμάντζο. Μά διαβάσα έ-
τελως μηχανικά. Χωρίς να προσέχω. Κι' ή άδρες περνούσαν
περνούσαν άργά και μονότονα.

Σε κάθε κρότο που άκουγα στο δρόμο, σε κάθε τράνταγμα
αυτοκινήτου, σε κάθε βάδισμα τινάζομουν άησυχη.

Κατά τις τρεις άκουσα ένα κουδούνισμα παρατεταμένο. Να
ήταν άραγε το τηλέφωνο; Χτύπησα της καμαριέρας, μά ά-
γηση να ρθή. Έπί τέλους άνοιξε την πόρτα, μήπε στο σαλόνι
και μου είπε:

—Κυρία, ο κύριος!

Τινάχτηκα όρθη.

—Ήρθε ο κύριος; ρώτησα κι' ή φωνή μου έτρεμε.

—Όχι, κυρία. Ο κύριος τηλεφώνησε και με ρώτησε πώς εί-
σθε. Τού άπάντησα πώς εξηγήσατε, έπρογευματίσατε και έ-
σκόσατε στο σαλόνι.

—Τίποτε άλλο;

—Τίποτε, κυρία.

—Δεν σου είπε αν θάρη και
πότε θάρη;

—Όχι, κυρία.

—Καλά, άφήσέ με μόνη.

Πέταξα το βιβλίο σε μία άκρη
του ντιβανιού και βυθίστηκα σε
σκέψεις.

Είχε περάσει άραγε ο θυμός
του κ. Άρτέμης;

Θ' άποφάσιζε ν' άνέβη στην
έπαυλη;

Κι' αν έρχόταν; Αν έρχό-
ταν, τί θα συνέβαινε;

—Ω, πόσο με τρώαζε ή σκέ-
ψις αυτή, πόσο με τρώαζαν ή
έξηγήσεις που θα έδιδοντο ίσως
αμοιβαίως!

Θά του ζητούσα συγγνώμη;
Θά έπρεπε ίσως. Κι' όμως
δεν αισθανόμουν τη διάθεσι...

Χωριέστε γι' αυτό.

Βράδυαζε.

Κανένας δεν φάνηκε.

Το σκοτάδι έφεπτε άργα και
μελαγχολικά στο έρημο αυτό
μέρος.

Είχα σταθεί στο παράθυρο και
κίτταζε έξω. Μά δεν φανόταν
κανένας απολύτως, ο δρόμος ή-
ταν έρημος, άπόλυτη σιωπή ή-
ταν άπολύμένη κι' έξω και μέσα
στο σπίτι.

Σε λίγο στο σαλόνι στο όπισθ
βρισκόμουν, σκοτεινίσα. Πρω-
τό μου άδω στο σκοτάδι αυτό ά-
πό το φως...

—Άφαντα κάποιος χτύπησε την
πόρτα.

Ήταν ή γρήγα καμαριέρα.

—Κυρία, μου είπε, δεν θέλετε
να σας άνάψω φως;

—Ανάψτε το, της άπάντησα
χωρίς κέφι.

—Ανάψε το ηλεκτρικό, άλλω-

—Θα κοιμηθώ ή κυρία; με ρώτησε.

—Δεν θέλει τίποτε άλλο ή κυρία; με ρώτησε.

—Όχι, να ήθελα;

Το μόνο που ποθούσα, ήταν να βρεθώ και πάλι σπίτι μου,

να είδα τους γονείς μου, έλευθερη και ξέγνοιαστη, σαν και

πότε...

Μα το όνειρο αυτό έπέερασε πια για πάντα. Ήμουν τώρα

πια σκέψη, ήμουν δεμένη μ' έναν άνθρωπο, με τον όποιο μάς

έπλεξε ένα αμοιβαίο μίσος...

Βλέποντας ή καμαριέρα πώς δεν της μιλούσα, με ξαναρά-

βησε:

—Δεν θέλετε τίποτε, κυρία;

—Όχι, άπάντησα ξερά.

—Τι να έτοιμάσουμε γι' άπόψε;

—Κατάσας. Μ' έρωτούσε για το βραδυνό φαγητό. Άλλά εγώ

δεν είχα καμιά άπολύτως διάθεσι για φαγι. Δεν ήξερα άλλ-

ωστε αν θα έτρωγα μόνη μου ή με το σύζυγό μου.

—Ετοιμάσε, δι. θέλεις, της

έπετα άπάντησα, για να την ξεφο-

ρτώσε.

Δεν έπέμεινε. Δεν ρούκανε

καμιά άλλη ερώτησι. Έμάν-

τησε ίσως τη στενοχώρια μου.

Έτρωγε και με άφησε μόνη.

—Η άδρες περνούσαν.

—Τόσο άργά, Θεέ μου!...

Και κανένας, κανένας δεν

κατάσας.

Στις όντω και μισή ήρθε πάλι

ή καμαριέρα και με ρώτησε

αν ήθελα να φάγω. Την κίτταζε,

μιας να της μιλά. Ντρεπόμουν

να τη θεί στην όποια βρισκό-

μουν.

—Ο κύριος ίσως έρθει άργά-

τα, μου είπε. Γι' αυτό, αν πει-

ποτε, μπορείτε να καθήσετε να

πάρτε μόνη σας.

—Δεν πεινώ, της άπάντησα κι'

ή φωνή μου πνιγόταν, άπ' τη

σκέψις που με κατείχε.

—Είπε περασμένη ή ώρα, κυ-

ρία...

—Το ξέρω.

—Πρέπει να ταμπήσετε κάτι.

Δεν έβγάτε τίποτε στο στόμα

σας άπ' το πρωί. Σχεδόν τίπο-

τα...

—Πώς σας λένε; τη ρώτησα

ξανά.

—Μάρθα, μου άποκριθηκε.

Την κίτταζε στα μάτια και

της είπα άργά και λυπημένα:

—Κυρία Μάρθα, σας εύχαρι-

στώ για την καλωσύνη σας. Μά

δεν πεινώ. Δεν έχω καθόλου ό-

ρεξη. [Ίσως άργότερα ταμπήσω

κάτι, αν έρθη κι' ο κ. Άρτέμης.

—Όπως θέλετε, κυρία. Μά

δεν πρέπει και ν' άρρωστήσετε.

Ο κύριος είναι λιγάκι ιδιότροπος. Δεν πρέπει όμως να στενο-

χωριέστε γι' αυτό.

Την εύχαρίστησα και πάλι, μ' όλη μου την καρδιά και την

έφησα να φύγει. Τα λόγια της με παρηγόρησαν κάπως. Έμάν-

τησε πάλι ή άφοσιώσις της στον Άρτέμη, δεν ήταν και τόσο

μεγάλη και τόσο ειλικρινής. Με συμπονούσε. Έκτός αν κι' ή

καταστάσις αυτή έπροσποιετό με τόσο τέχνη. Υπόφερα τόσο,

όσο δεν είχα έμπιστοσύνη ούτε στον ίδιο τον έαυτό μου.

—Η άδρες πήγε δέκα, έντεκα, έντεκάμιση... Κατένας δεν φέ-

νηκε. Ήμουν βέβαια τώρα πώς ο Άρτέμης δεν θα ρχότανε.

Κι' ή τραγική αυτή κωμωδία, ο Θεός ήξερε, σε τί μάκρος θα

παινούσε.

Σκέπτηκα για μία στιγμή να ντυθώ και να φύγω, να φύγω

αμέσως και για πάντα άπ' την καταραμένη αυτή έπαυλη. Πο-

θούσα να γυρίσω στο σπίτι μου, στους δικούς μου κι' άς γινό-

ταν, δι. ήθελε ο Θεός πειά...

Πού θα πήγαινα όμως μέσα στη νύχτα;

Το σκοτάδι κι' ή έρημιά του μέρους αυτού με τρομάζανε...

Μά κι' αν δεν έφευνα τη νύχτα αυτή, θαφευγα άσφαλώς το

πρωί, αμέσως μόλις ξημέρωνε. Δεν μπορούσα να μένω σκέλα

του Άρτέμη, μέσα σε μία έρημη έπαυλη.

Έκάλεσα την καμαριέρα, της ζήτησα ένα λικέρ και νερό

το στόμα μου ήταν στεγνό και κατάξερο—και άρχισα να τοι-

μάζωμαι να πίνω στο κρεβάτι.

Ο Λεάνδρος έσκυψε και μου φίλησε το χέρι...

—Θα κοιμηθώ ή κυρία; με ρώτησε ξαφνιασμένη ή καμαριέ-
ρα, μόλις μουφερε το λικέρ.

—Ναί, δεν νοιώθω και τόσο καλά τον έαυτό μου, της άπάν-

τησα.

—Δεν θα φάτε κάτι, κυρία;

—Ευχαριστώ... όχι... δεν πεινώ.

Δεν τόλμησε να έπιμεινη. Έπηρε το δίσκο, άφησε σ' ένα

τραπέζι μία μπουκάλα νερό κι' ένα ποτήρι κι' έφυγε.

Άρχισα να γδύνωμαι σιγά-σιγά, όταν χτύπησε ξαφνικά το

τηλέφωνο. Τον ίδιο αυτό χτύπο του κουδουνιού, τον τόσο γορ-

γό, τον άκουσα και στην καρδιά μου, στα κατάσθα της καρ-

διάς μου. Θα ήταν ο Άρτέμης, δεν χωρούσε άμφιβολία...

Σκέπτηκα για μία στιγμή να καλέσω την καμαριέρα, μά

μετάνοιωσα αμέσως, έπηρε μόνη μου το άκουστικό και ψιθύ-

ριπα ένα «έμπρός...», ξεψυχισμένο, τρομαγμένο, σαν να έφευγε

μαζύ μ' αυτό κι' ή ζωή μου.

Μά ή φωνή που άκούστηκε αμέσως στο τηλέφωνο, ή δροσε-

ρή και παιδική, με ήσυχασε. Ή-

ταν και πάλι ο Λεάνδρος. Άλλά τί

ζητούσε τέτοια ώρα;

Όταν βεβαιώθηκε πώς ήμουν έ-

γώ ή ίδια στο τηλέφωνο, άρχισε να

μιλάει γρήγορα-γρήγορα, σαν να

φοβόταν μήπως τον διακόψει κα-

νείς άποτόμως.

—Σεις είστε, μητέρα; Μήπως

κοιμόσαστε και σας έξπνησα; —Ο-

χι! Δεν είχατε πλαγιάσει άκόμα;

Με συμπαθάτε για την ένόχλησι,

μητέρα, μά είμαι άησυχος, πολύ

άησυχος. Δεν μπόρεσα να δω τον

πατέρα όλο το απόγευμα. Και το

βράδυ, μόλις γύρισα σπίτι, έμαθα

πώς θα έρχόταν να κοιμηθώ έδω.

Αυτό με τρώαζε, ναί, με τρώαζε

πολύ. Γιατί δεν έρχόταν κοντά

σας; Γιατί σας άφηνε μόνη; Τι εί-

χε συμβεί; Περίμενα στο σπίτι,

κλεισμένος στο δωμάτιό μου, με το

φως σβυστό. Προσποιούμουν τον

κοιμισμένο. Κι' έπί τέλους άκουσα

τον πατέρα να ρχεται. Μήπε ίσα

στην κρεβάτοκάμαρά του, ζήτησε

άσπιρίνη και πλάγιασε αμέσως.

Δεν τόλμησα φυσικά να τον δω και

να του μιλήσω. Μά άνησυχώ, μη-

τέρα, άνησυχώ πολύ. Τι συμβαίνει;

Κάτι μου κρύβετε... Θέλω να σας

δω... τώρα αμέσως μάλιστα και...

Θάρθω εκεί... Μή μου πείτε όχι,

μητέρα, σας παρακαλώ, σας ίκε-

τεύω!...

Απόμεινα σαστισμένη.

Δεν ήξερα τί να του πω, τί να

του άπαντήσω, τί έξήγησι να του

δώσω.

—Λοιπόν, μητέρα; ξανακούστη-

κε ή φωνή του, γεμάτη ανυπομονη-

σία. Γιατί διατάζετε να μου άπαν-

τήσατε; Τόσο πολύ σας άνοχλώ;

—Όχι, Λεάνδρε, όχι, παιδί μου,

το έρω

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

ΕΙΧΑ δύο χρόνια να ιδώ τον φίλο μου Μάτσο. Είχα μάθει πως παντρεύτηκε και πως μόλις πριν από λίγες μέρες είχε επιστρέψει από ένα μακρινό ταξίδι. Γι' αυτό με μεγάλη μου χαρά δέχτηκα την πρόσκλησή του να περάσω μερικές μέρες στον πύργο του, του "Οβερχορτ", στο Γκλώςστερ. Όταν έφτασα εκεί, τον βρήκα να με περιμένει στο σταθμό με το κομψό αυτοκίνητό του. Καθώς περνούσαμε μια γέφυρα, ο φίλος μου μου έδειξε έναν πύργο, που υψωνόταν μοναχικός στην απέναντι όχθη του ποταμού, και μου είπε :

—Αυτός ο ψηλός πύργος εινε γνωστός με το όνομα «'Η Τρέλλα του Κλέιτον». Τον έχτισε ο παλιός άρχοντας του Κλέιτον. Σ' αυτόν τον πύργο μου συνέβη το φοβερότερο επεισόδιο της ζωής μου... Σ' ένα περιστερί χρωστώ τη ζωή μου και... τη γυναίκα μου... 'Αλλά δεν μπορείς να καταλάβεις, αν δεν σου διηγηθώ την ιστορία από την αρχή. 'Αφού ξεκουραστές, θα σου την διηγηθώ.

Εκείνη τη στιγμή φτάσαμε στον πύργο του "Οβερχορτ", ένα άρχοντικό κτίριο του 16ου αιώνα, χτισμένο μέσα σ' ένα θαμνώσιο πάρκο, στη δεξιά όχθη του ποταμού Σέβερν.

Είπε το προγονικό σπίτι της γυναίκας μου, είπε ο Μάτσο. 'Από εδώ ξεκίνησε ο «Άγγελος», που μ' έσωσε από φρικτό θάνατο !... 'Η γυναίκα μου !... 'Ελα να σου την συστήσω, Κλέισολν.

'Η κυρία Μάτσομ ήταν μια σωματική, γλυκιά γυναίκα, άφελος και περιποιητική. Μετά το φαινότο πέθανε και καθήσασε στη βιβλιοθήκη. Εκεί, πάνω σε μια στήλη, μέσα σε μια γυάλινη θήκη, υπήρχε ένα ταριχευμένο περιστέρι, με άνοιχτες φτερούγες, σαν να πετούσε. 'Ο Μάτσομ παρακολούθησε το βλέμμα μου και είπε :

—'Ελα, κάθισε, Κλέισολν, κι' ενώ θα καπνίζουμε τα πούρα μας, θα σου διηγηθώ το σπουδαίο ρόλο, που έπαιξε αυτό το περιστέρι στη ζωή μου... 'Όταν πέθανε ο πατέρας μου ήμουν πολύ νέος ακόμη, δεν είχε τελειώσει τις Πανεπιστημιακές σπουδές μου, και επειδή δεν μου άφηνε περιουσία, αναγκάστηκα, με μεγάλη λύπη, να διακόψω τις σπουδές μου και να φροντίσω να βρω κάποια εργασία. Είχα την τύχη να προσληφθώ άμεσα ως υπάλληλος σε μια αμφοβολική εταιρεία. Εκεί άπεκτησα την περσία της εργασίας και με τον καιρό έκανα μερικές οικονομίες, ως ότου μια μέρα άνοιξα δική μου εργασία. Σιγά-σιγά άπεκτησα περιουσία.

'Ο Μάτσομ τήναξε προσεκτικά τη στήχη του πούρου του και κατόπιν εξακολούθησε :

Είχα έναν βοηθό, τον Φερδινάνδο Μάλχι. 'Ο άνθρωπος αυτός ήταν από πολλά χρόνια εγκαταστημένος στην Αγγλία, ήξερε καλά την αγγλική, ήταν έξυπνος και ικανός στη δουλειά του. Δυστυχώς δεν ήταν και αξιοπύτος. Μια κατάχρηση στην εταιρεία που υπηρέτησε, τον έκανε να χάσει τη θέση του και όταν από οικτο τον πήρα στο γραφείο μου, δεν ήξερε πώς να μου εκφράσει την ευγνωμοσύνη του. Μια μέρα μου άνηγγειλε πως είχε άποταμώσει δακτύλιους λίρες και ζητούσε να τον πάρω συνεταιρώ στην επιχείρησή μου. 'Απόρησα, μα δεν είπα τίποτα. 'Επειδή όμως μ' άρεσει να εργάζομαι για δικό μου λογαριασμό, άρνήθηκα την προσφορά του. Τού άβησα, ωστόσο, τον μισθό του και λησιμόνησα την πρότασή του. 'Ο Μάλχι εξακολούθησε να εργάζεται με ήλιο κι' ελξα άρχισα να σκέπτομαι πως ίσως δεν ελξα κάνει καλά ν' άρνηθώ να συνεταιρισθώ μαζί του... 'Αλλά τα γεγονότα άπέδειξαν πολύ γρήγορα πως ήταν ένας παλάνθρωπος !...

Μια μέρα έμαθα πως ο Μάλχι είχε νοικιάσει τον πύργο της «Τρέλλας του Κλέιτον». Ζούσε εκεί μέσα ο-λομόναχος, έκανε μόνος του το νοικοκυριό του, δεν δεχόταν κανένα και, όπως έλεγαν, ή μόνη φροντίδα του ήταν πως ν' άποκτήσει περιουσία. Έμαθα πως διέδιδε δεξιά κι' άριστερα πως ο συνεταιρισμός του στην επιχείρησή μου ήταν ζήτημα ήμερών. Ένα βράδυ ο Μάλχι ήθελε και με παρακάλεσε να πάω στο σπίτι του. 'Εντελώς άνόητος, δέχτηκα την πρόσκλησή του και πήγα.

—Πρόκειται για τον συνεταιρισμό μας, μου είπε ορθά-κορτά. Έχω μια πρώτη τάξεως δουλειά να σάς προτείνω. Μου προσφέρουν σε συμφέροντα τιμή μεγάλη ποσότητα Σουηδικής ξυλείας. 'Όπως ξέρετε...

Καθώς μιλούσε, ο Μάλχι σηκώθηκε, έκανε μερικές βόλτες μέσα στο δωμάτιο και ξαφνικά, ενώ καθόμουν άνόητος κοντά στο τζάκι, δέχτηκα καταπράσινα ένα φοβερό χτύπημα... 'Ετσεα κάτω άναλόητος... 'Όταν συνήλθα, βρέθηκα έσπασμένος μέσα σ' ένα στενό, σκοτεινό δωμάτιο, ενώ από πάνω μου, άνάμεσα από την σπασμένη γυάλινη στέγη, διέκρινα τα άστρα. Κατάλαβα πως βρισκόμουν στον τελευταίο όροφο του πύργου, μακριά από κάθε βοήθεια. Το κεφάλι μου μου πονούσε φοβερά και, όταν δοκίμασα να σηκωθώ, είδα

"Άφρησε το περιστέρι έλεύθερο !..."

πως τα πόδια μου ήσαν δεμένα με άλυσίδες, στερεωμένες στον τοίχο. Μάτσομ προσπαθούσα ν' άταλαχθώ από τα δεσμά μου, όταν έκουσα μέσα στο σκοτάδι τη φωνή του Μάλχι, που με σαρκαστικά τόνα έλεγε :

—Μην κοπιάζεις άδικα, Μάτσομ. 'Η άλυσίδες εινε καλά στερεωμένες. Έχουμε να μιλήσουμε για κάτι άλλο, που ενδιαφέρει από την φανταστική Σουηδική ξυλεία...

—'Αθλιε ! φώναξα, ενώ ο Μάλχι άναβε ένα κερί. Θα πληρώσω άκριβιά την άτιμία σου !...

—Μη χάνεις τα λόγια σου, Μάτσομ, εξακολούθησε με άπάθεια ο άρχοντας. Κανένας δεν ξέρει πως βρισκόσαι εδώ, Ελξα την πρόνοια κι πάω από το γραφείο σου το βιβλιάριό σου τάν τσεκ και θα έχω τότε την καλωσύνη να μου ύπογράψης ένα τσεκ πέντε χιλιάδων λιρών. Θα το εισπράξω άφριο το πρωί και κατόπιν θα είδοπούσω στο σπίτι σου που βρισκόσαι. Οι δικιοί σου δεν θ' άνησυχήσουν, γιατί τότε τη γράφωρα πως σου έτυχε κάποια δουλειά και δεν θα κοιμηθής στο σπίτι σου άποψε !...

—'Αναδέσσετε ! φώναξα έξω φρενών. Κακοηδέσσετε ! Δεν θ' ύπογράψω, παρά μόνον ένα ένταλμα, για να σέ συλλάβουν !...

—Σιγώτερε !... φώναξε ο άθλιος, και με το μπιστούνη που κρατούσε, με χτύπησε στο πρόσωπο.

—Χίμηξα κατεπάνω του, μα ελξα ξεχύσει τις άλυσίδες στα πόδια μου και σωρίστηκα κάτω. Έκείνος γέλασε σαρκαστικά και με άναβει ένα κερί.

—Σου δίνω μια ώρα καιρό να σκεφθής και ν' άποφασίσης αν θέλεις να ύπογράψης. 'Αν επιμένεις στην άρνησή σου, τότε ένα δυο-τύτερο χτύπημα με τη σιδερένια λαβή του μπιστουνού μου θα σε κάνει να ήσυχάζσης μια για πάντα... Κατόπιν θα εινε πολύ εύκολο να σε πετάξω στον ποταμό, μ' ένα βάρος στα πόδια σου. Σε μια ώρα θα ή ποτρέψω. 'Εδώ κοντά σου άφηνω μερικά παζιμάδια και ένα πατην νερό. Τί διάβολο !... Σκέψου !... Φαντάζομαι πως ή ζωή σου έφινε κατι παραπάνω από πέντε χιλιάδες λίρες !...

—Έφυγε κι' έκλεισε την πόρτα. Μάτσομ προσπαθούσα να βρω τρόπο να γλυτώσω, χωρίς να έندώσω στις άπειλές του. Μα πολύ γρήγορα

κατάλαβα πως ήμουν άνίσχυρος στα χέρια αυτού του κακοηδόνου. Έπεσα τότε γονατιστός και μέσα από τα κατάβαρα της καρδιάς μου άνέβηκε στα χείλη μου μια προσευχή ικεσίας προς τον Θεό... 'Όταν τελείωσα την προσευχή μου, σηκώθηκα με μια άόρατη έλπίδα... Και τότε, ό ! του θαύματος ! Σάν μια άπαιτησι στην προσευχή μου, άκουσα ήηλη, πάνω από το κεφάλι μου, ένα φτερούγισμα κι' άμέσως κατόπιν ένα περιστέρι έπεσε από τα σπασμένα τζάκια μου, στά στα πόδια μου. 'Ηταν ένα άσ' αυτά τα τελεδιωτικά περιστέρια, που τα χρησιμοποιούν ως άγγελιοφόρους. Το φωνικό πουλ φανόταν ξεκατεμένο από το μακρινό ταξίδι του. Το πήρα στα χέρια μου, του έδωσα λίγο νερό και λίγο παξιμάδι και καθώς το χάζινα, βρήκα κάτω από την φτερούγιά του ένα λεπτό χαρτί, τυλιγμένο, με τις όλιγες αυτές λέξεις σταλειμένες από το Λονδίνο :

—'Εφθασα καλά ! Καληνύχτα ! 'Ο Θεός μαζί σου Μάδε. Αιμιλίαν.

—Μια σκέψη πέρασε άπ' το νου μου : 'Αν έγραψα κι' εγώ :

—Χωρίς να χάσω ούτε στιγμή, έγραψα τότε στην άλλη πλευρά του χαρτιού :

—'Εβρίσκομαι στα νύχια του Μάλχι, φυλακισμένος στο ά πάνω δωμάτιο του πύργου της Τρέλλας του Κλέιτον, κοντά στον ποταμό Σέβερν όπου ήθε να ξεκουρασθώ το περιστέρι. 'Η ζωή μου κινδυνεύει. Στείλτε άμέσως βοήθειά μου !

Το περιστέρι είχε συνέλθει στο διάστημα από μια προσπαθούσε να φύγει. Το άρρησα έλεύθερο. Το πού έκανε δυό-τρείς γύρους μέσα στο δωμάτιο και κατόπιν βγήκε από τα σπασμένα τζάκια... Σε λίγο φάνηκε ο Μάλχι. Προσπάθησα να τον καλοπιάσω, για να κερδίσω καιρό. Τον παρακάλεσα, επειδή πανούκλα, να μ' άφήσει να φύγω, να με άφήσει να ήσυχάζω ως το πρωί και του ύποσχόμηναι πως το πρωί θα έσπευγα, ό,τι ήθελε. 'Ο Μάλχι το πίστεψε, δέχθηκε να με άφήσει και έφυγε, άφήνοντάς με μόνον...

—'Ηδώς να σου περιγράψω, φίλε μου, τις φωνές της άγωνίας, που πέρασα εκείνη τη νύχτα !... 'Αναρωτιόμουν αν θα έφτανε το περιστέρι και αν θα έφαιναν την παράκλησή μου στα σοβά... Κατά τη συμπεριφορά άκουσα δυνατά χτυπήματα κάτω στον πύργο. Νευριασμένος, μισότρελλος, άρχισα να σπν λιάζω :

—'Εδώ είμαι !... 'Εδωκομώ ! 'Εδωκομώ !...

Κατόπιν λιποθύησα. 'Όταν συνήλθα, ήμουν έσπασμένος έξω, στο έπαυσον. Ένας άξιωματικός και μερικοί χωροφύλακες με περιτριγύριζαν και λίγο αργότερα μια όμορφη καπέλλα στεκόταν κοντά στο άπό γό της.

—Δόξα νάχι ο Θεός ! είπε, μόλις είδε πως άν-

Φεβρουάριος 1934

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιε παθητικού, του πιε τρυφερού και αυγινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η υπήρξε κι' ο έρωας—πρό πάντων αυτός—είχαν ζαλίσει την Καρολίνα... Είχε γείρει το ξανθόμαλλο κεφάλι της επάνω στον ώμο του Σούμπερτ και, με τα μάτια μισόκλειστα, παρακολουθούσε τους χορούς των χωρικών...

Το ίδιο αισθητά που πλημμύριζαν τη νεαρά άριστοκράτι-να έγγελίζαν κι' από την καρδιά του Σούμπερτ. "Ω ! μια τέτοια ελπίδα ποτέ του δεν είχε τολμήσει να την όνειρευτή... 'Η Καρολίνα, μια πριγκιποπούλα, τον άγαπούσε, αυτό τον άση-πο μουσογού... Δεν ήταν δεινός... Δεν είχε παρά ν' άνοιξη τα ήματα του για να την σφίξη μέσα στην άγκαλιά του...

Μα όχι... "Όσο κι' αν ένοιωσε τη λαχτάρα να τη σφίξη επάνω στο στήθος του, να νοιώσει την εδύχια μέσ' στα φίλια της, έμπορούσε να γίνη αυτό εκεί μπροστά στα μάτια τσών χω-ρικών που τους κοττάαν σκανδαλισμένοι... Δεν μπορούσε να έσπευδε έτοι άουλόγιστα στους ύποτακτικούς του πατέρα της Καρολίνας...

Ο Σούμπερτ, παρ' όλη τη μέθη του την έρωτική, το συναισθημένο αυτό... Καί με τρόπο άποτράθηξε τον όμο του από το κεφάλι της Καρολίνας... 'Εκείνη εξαφανίστηκε στην άρχή, κι' ένα έλέμμα ο Σούμπερτ της έδωσε να καταλάβη τί συ-έβαινε...

Επιμεταξύ, ή νύχτα είχε προχωρήσει... Τά μεσάνυχτα εί-πα πέρασε πρό πολλού... Οι χορευταί, κουρασμένοι, καθό-νταν στις καρέκλες τους για να μην χορεύουν πια κι' οι με-μνησμένοι έβγαζαν τα κεφάλια τους θοραειά από τη ζάλη... Οι πριγκίποι είχαν παρατήσει πια τα βιολιά τους κι' έβγαζαν τα χέρια κι' αυτοί με τη σειρά τους...

Έτσι, ή Καρολίνα, σαν να έφυγε από ένα όνειρο, πετάχτηκε επάνω... Καί τότε καταλάβε πως κόντευε πια να διαρρηχθώ έξω από τον πατρικό της πύργο...

Τι θέλανε οι ύπηρέτες της που θα εί-αν άντιληφθώ την άπουσία της ;... Τι θα έκαναν ή βασίλισσες της ;... 'Η παραμάνες της... Είχε συνεννοηθώ δέσθαι με την ά-καλή της τη Μαρία να προσπαθήσει να κρηπίσει μουσική τη φυγή της, μα ποιος έμπορούσε να της έγγυηθώ ότι δεν θα συ-έβαινε κάτι έκτακτο, κάτι άπροσδόκητο που θα γινόταν ά-πορη ν' άποκαλυφθούν τά πάντα ;

Τά σκέψεις αυτές την άνασάτωσαν... 'Επρεπε να γυρίσει το παρτίκο στον πύργο...

—Καίστε, κύριε Σούμπερτ... Καληνύχτα ! φώναξε.

Και γρηγορή-γρηγορή έτρεξε έξω...

Ο μουσογός άπόμεινε για μια στιγμή σαστισμένος. Μα καί είχε φύγει έτσι ξαφνικά ή πολυαγαπημένη του ; Μήπως άπ' αυτά ήταν ένα όνειρο που διαλύθηκε ξαφνικά ;... Δεν ήξε-ρε κι' ο ίδιος τι να υποθέσει, τί να φαντασθή...

Κι' άουναίσθητα, χωρίς να ξέρη τί κάνει, πετάχτηκε επάνω άρχισε να τρέχει πίσω από την Καρολίνα...

Έξω είχε άρχισι πια να χαράζει... Τά σκοτάδια της ώ-ρας νύχτας διαλύονταν μπρός στις πρώτες λάμψεις της χα-ρμυγής...

Ένας άπέραντος κάμπος με στάχια, που τά σάλευε άνάλα-να ή αλγή αύρα, άπλωνόταν μπροστά τους...

Η Καρολίνα έτρεχε λαχανιασμένη ανάμεσα τους, μα κι' ο Σούμπερτ την άκολουθούσε σκουπίζοντας τον ιδρώτα που κυ-λούσε άφθονο από το μέτωπό του...

Σε όλην περίοισι, ο μουσικός δεν θα έμπορούσε να τρέξη...

Εντά μάλιστα, "Εφτασε έγκαίως !...

—Φροντίστε να βρεθώ το πτώμα ! διέταξε ο άξιωματικός.

—'Ετσι έμαθα πως ο Μάλχι, στη φυγή του, γλύτωσε κι' έπεσε με-σα στον ποταμό, από όποιον τό ρεύμα τον πάρεσεν και πνίγηκε.

—'Επείτα δυό χρόνια από τότε !... 'Από εκείνο εκεί τό παράδοξο έ-πεισόδιο το περιστέρι και πήγε στη γυναίκα μου τον χωρετισμό της έ-ξοχίας της και το δικό μου «Σ.Ο.Σ.». 'Η γνωριμία μας έγινε από τρεμάς περιπέτειας, αλλά τό επεισόδιο αυτό ήταν ή άφορη της εν-τύχης μου...», συνέπεσαν ο Μάτσομ, ριχνοντας ένα τρυφερό βλέ-μα στη γυναίκα του.

κοντόκοιτρος καθώς ήταν, περισσότερο από δέκα δέματα...μά τώρα ο "Ερώς του έδινε φτερά...

Η Καρολίνα τον είχε άντιληφθώ που έτρεχε ξοπίσω της κι' είχε σκεφθώ να σταθή και να τον άφήσει να τη συναντήσει, μα τό παιδιάτικο εκείνο κυνηγητό μέσα στην αλγή, της άρεσε... την μεθούσε...

Κι' έτρεχε... έτρεχε...σαν μια νεράιδα που φεύγει, π.δ. πάει να κρυφθώ πριν την προφτάσει το φώς της ήμερας...

Ο Σούμπερτ, μην μπωρώντας πια να προχωρήσει, της φώ-ναξε τώρα να σταθή...

—Εκείνη άκουσε την λαχανιασμένη φωνή του και τον λυπή-θηκε...

Και στάθηκε... και τον περίμενε...

Τότε ο Σούμπερτ, συγκεντρώνοντας τις τελευταίες του δυ-νάμεις, έκανε μερικά δέματα ακόμα, ώσπου έπεσε άποκαμω-μένος στην άγκαλιά της...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΟΝΕΙΡΟΥ

Η Καρολίνα όταν ξαναγύρισε στον πύργο, κατόρθωσε να φτάσει άπαράτηρη ως τό δωμάτιό της... Ντυμένη καθώς ήταν έπεσε στο κρεβάτι της, μα δεν κοιμήθηκε καθόλου εκείνο τό πρωί.

Είχε παραδοθώ ύπνια στο έρωτικό της όνειρο... "Ω ! ήταν τώρα εύτυχισμένη...

Τό μεσημέρι θα μιλούσε στον πατέρα της και θα του έξομο-λογείτο τά πάντα... Θα τον ίκέτευε να την άφήσει να παντρευ-τή τον Σούμπερτ... Κι' αυτός δεν θα της τό άρνιόταν γιατί τίποτε ως τότε δεν της είχε άρνηθώ...

Ήταν γεμάτη έλπίδα... Θεωρούσε τό-σο εύκολη την πραγματοποίησι του έ-ρωτικού της όνείρου...

Κατά τις έντεκα τό πρωί, ή Καρολί-να πετάχτηκε άπ' το κρεβάτι της και πήρε ένα λουτρό. Της έβγαζε έτσι ή κούρασι που της είχε φέρει ή άσπια και ή διασκεδάσις κι' έτοιμαζόταν να πάη να συναντήσει την άδελφή της, ό-πως να συναντήσει την άδελφή της, ό-πως να συναντήσει την άδελφή της...

Ταν έξαφνα μια καιαριέρα παρουσιάστηκε και της άνηγγειλε ότι ο πατέρας της ζητούσε να την δώ.

Η Καρολίνα δεν ύπομίστηκε τίποτε.

—Έτρεξε άμέσως στο γραφείο του καθημερινό της φίλημα.

Μα ή όρμη της κόπης καθώς άντίκρυσε την ψυχρή έκφρασι του πριγκίπου...

—Τί έχετε, μπαμπά ; τραύλισε.

—Πού ήσουν χωρίς τό έρώς ; τη ρώτησε ο πριγκίψ 'Εστερ-χάδ.

Η Καρολίνα δεν ήταν συνθησιμένη να λή ψέμματα. Κοκκι-νισε, χλώπασε, τού είπε όμως την άλήθεια.

—'Ημουν στο παληνύρι του χωριού, άπάντησε.

—Και ποιον συνάντησε εκεί ;

—Τον κύριο Σούμπερτ, άπάντησε ή Καρολίνα, κοκκίζοντας ακόμα περισσότερο.

—'Ωρασί ! είπε ειρωνικά ο πριγκίψ.

—Βλέπω πως έχεις με τό διδασκαλό σου τις μουσικές τις πιο λαμπρές σχέσεις... 'Εμένα όμως δεν μου άρέσουν ή σχέ-σεις αυτές. Δεν μου άρέσουν καθόλου. Καρολίνα, ή διασκεδά-σις σου μαζί του και τα κυνηγητά σας μέσ' στα χωράφια την αλγή. Μη με διακόπτετε !... Μην προσπαθής να μου άρνηθής τίποτε ! Τά έξω δώ... 'Εφθαν και μου τά είπαν...

—Μά, πατέρα... Πατέρα !... τραύλισε ή Καρολίνα.

Δεν μπόρεσε όμως να πη περισσότερα...

—Έπεσε γονατιστή κι' αναλόησε σε άκράτητους λυγμούς...

Ο πριγκίψ 'Εστερχάδ, βλέποντας τον σπασμό της κό-ρης του, ένοιωσε την άργή του να πέφτει...

Της χάζιπε τα μαλλιά και με μαλακό τόνο της είπε :

—'Ελα... Μην κάνεις έτσι, Καρολίνα... Έχεις τίποτε να μου πής ;

(Ακολουθεί)

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΤΑ ΥΠΟΓΕΙΑ ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΟΜΕΙΟΥ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Κυρά Μποννέ έκανε εγκάρδια υποδοχή στην Ζαίρα. Η δυστυχισμένη κρεολή, που δεν είχε δη ποτέ της να της χαμογελάσει με καλωσύνη, δεν ήξερε πώς να εκφράσει την ευγνωμοσύνη της στην αγαθή οικοδόμο του διασήμου αστυνομικού, κι έκλαιγε απ' τη χαρά της.

Ο Σέρλοκ Χόλμς, αφού έχρηκε λίγες στιγμές με την συγκινητική αυτή σκηνή, κάθισε μπροστά στο γραφείο του κι άρχισε να εξετάζει λεπτομερώς τα έγγραφα που του είχε παραδώσει η Ζαίρα.

Κανένα ίχνος! Άρχισε σε λίγο να μονολογεί δυσανεστήμενος. Τα έγγραφα είναι άπλοο τίτλο πωλήσεως και αγοράς μερικόν πραγμάτων, που έχουν ολοκληρώσει ασημαντή αξία. Τα γράμματα πάλι αυτά της γυναίκας του Φιρμόν θα μου χρησιμεύουν άργότερα για ν' αποδείξω ότι η Ζαίρα είναι παιδί νομίμου γάμου του Φιρμόν και της μητέρας της που έγινε στο Λίθγκτον, σύμφωνα με τους νόμους που ισχύουν εκεί. Αλλά, διάβολε, όλα αυτά μου είναι άχρηστα επί του παρόντος. Δεν μου δίνουν την παραμικρή πληροφορία για το που είναι κρυμμένος ο θησαυρός. Είναι απελπιστικό!.. Μόνο στην διαθήκη θα φανερώνεται που είναι κρυμμένος ο θησαυρός. Κι έτσι, μία κι η διαθήκη βρίσκεται στα χέρια της μητέρας της που έγινε στην μικρή Ζαίρα, η νόμιμη κληρονόμος του δουλεμπόρου, χάνει την κλοσισία περιουσία του... Από που ν' άρχισω δεν ξέρω!.. Δεν βλέπω ούτε ένα ίχνος των κακούργων...

Ένω εξακολουθούσε να μονολογεί κατ' αυτόν τον τρόπο, ο Σέρλοκ Χόλμς, άνοιξε απότομα τη πόρτα του γραφείου του, ώρμησε μέσα ο Χάρρυ λαχανιασμένος και στάθηκε μπροστά στον διάσκαλό του. Ο νεαρός αστυνομικός ανέπνευσε με μεγάλη δυσκολία και ήταν εξαιρετικά συγκινημένος.

—Τι σου συνέβη, Χάρρυ; τον ρώτησε σε λίγο ο Σέρλοκ Χόλμς, γεμίζοντας την πίπα του. Μήπως βρήκες τα ίχνη του Μαορί; Ο Χάρρυ, κατάκοπος καθώς ήταν, σωριάστηκε άπάνω σε μία πολυθρόνα κι άρχισε να σκουπίζει το καταδιωρόμένο πρόσωπό του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς άνησυχος, κυττάζοντας τον κατάματα, περίμενε την απάντησή του.

—Φοβάμαι, διδάσκαλε, είπε έπειτα από λίγες στιγμές ο Χάρρυ, ότι η υπόθεσής μας δεν είναι σωστής!..

—Τι θέλεις να πής; τον ρώτησε ξαφνισμένος ο Χόλμς.

—Έχω την γνώμη ότι ο Ζάμεσον δεν συνεπράξε στην κλοπή της διαθήκης!.. Κι απόδειξής αυτού, είναι το ότι πρό ενός τετάρτου ανέσταν το πτώμα του απ' τον Τάμεσι!

Όταν ο Σέρλοκ Χόλμς άκουσε την τελευταία φράση του μαθητού του, τινάχτηκε δριμύς. Διέκρινε κανείς την προσπάθεια που κατέβαλλε να συμβιβαστεί το καινούργιο γεγονός με τα προηγούμενα συμπεράσματά του. Παραδεχότανε ως τότε την δολοφονία του Φιρμόν απ' τον Μαορί και την κλοπή της διαθήκης απ' τον Μαορί, με συνεργό τον Ζάμεσον. Τώρα λοιπόν ποιά απ' τα δυο έπρεπε να παραδεχτεί; Ότι τα προηγούμενα συμπεράσματά του ήταν εσφαλμένα, ή ότι και το καινούργιο γεγονός, το πτώμα του Ζάμεσον, συμβιβαζόταν με τους πρώτους συνδυασμούς του;

Αφού βασάνισε κάμποση ώρα το μυαλό του με τα γριφώδη αυτά ερωτήματα, συγκέντρωσε στο τέλος τις σκέψεις του και ρώτησε τον βοηθό του, ο οποίος τον κύτταζε κατάματα:

—Πού είναι τώρα το πτώμα του Ζάμεσον;

—Στο νεκροτομείο.

Καλά... Θα πάω άμέσως εκεί μόνος μου. Σ' πρέπει να μείνεις εδώ, κοντά στην Ζαίρα, για κάθε ένδεχομένο!..

Κι άμέσως ο Σέρλοκ Χόλμς βγήκε έξω, φωνάζοντας ένα άμαξιο, και διέταξε τον άμαξά να τον πάει γρήγορα στο νεκροτομείο.

Μόλις μπήκε ο Σέρλοκ Χόλμς μέσα στο πένθιμο εκείνο κτίριο, στο οποίο εκτίθενται τα πτώματα των αγνώστων κι εκείνων που βρήκαν βίαιο θάνατο, βρέθηκε αντιμέτωπος μ' έναν

—Τι θές να πής; ρώτησε ξαφνισμένος ο Χόλμς.

ναν γνωστό του κύριο.

Σταμάτησε τότε απότομα και τον ρώτησε:

—Όστε εδώ είσαι κι' εσύ, Ουίλσον;... Πώς σου φαίνεται υπόθεσις Φιρμόν-Ζάμεσον;..

Ο επιθεωρητής της Αστυνομίας Ουίλσον κατόυφισε και προχωρώντας προς την έξοδο, είπε μ' ένα ειρηνικό τόνο στον διάσημο αστυνομικό:

—Ωχ, αδερφέ!.. Δεν μ' άφηνεις ήσυχον με την αποδεδειγμένη υπόθεσί σου!..

Ο Χόλμς όμως, πιάνοντάς τον από το χέρι, του έγραψε:

—Όστε φαντάζεσαι πώς δεν είναι σπουδαία η υπόθεσις αυτή;

Ο επιθεωρητής της Αστυνομίας στάθηκε τότε και χαιρώμε λάνθασα ειρηνικά, είπε στον Χόλμς:

—Ο διάβολος να με πάρη, αν έχει καμμία σπουδαιότητα. Έκείνος ο Χάρρυ σου, που διηγήθηκε χίλια δυο πράγματα.

Ότι τάχα ο Φιρμόν δολοφονήθηκε, ότι τάχα ο Ζάμεσον γυμνήθηκε μόνος του κι' άλλα κι' άλλα... που δεν τα θυμάμαι.

Έτσι, κάνοντας τέτοιες υποθέσεις, μπορούμε βέβαια να βρούμε δουλειά για έξη μήνες, το λιγώτερο!.. Εγώ, φίλε μου, δε ξω καιρό για χάσιμο, είμαι άπασχολημένος με άλλες υποθέσεις. Νά, εδώ και μισή ώρα με έπισκέφθηκε ο δούδ του Νόρφολκ και μου διηγήθηκε ότι μερικοί ιερούκοι γκερενισέ τον μαρμαρένιο τάφο της συζύγου του, στο νεκροτομείο του Ουέστμινστερ και τον κάνανε κυριολεκτικώς θρόνο!..

Με έφυγε απ' το γραφείο μου ο δούδ, μ' έπισκέφθηκε ο κ. της Σιουσεξ και μου έδήλωσε ότι κι' ο δικός του οικογενειακός τάφος είχε θρυμματισθεί από κακοποιούς. Νομίζω λοιπόν ότι πρέπει να με βοηθήσης να συλλάβω τους ιερούκους αυτούς. Σε βεβαίω ότι δεν θα χάσης τίποτε.

Αντίθετα μάλιστα θα κερδίσης, γιατί καθένας απ' τους δυο ευγενείς που σου προανέφερα, υποσχέθηκε ότι θα άμοιψη με 100 λίρες έκασον που θα συλλάβω τους ιερούκους. Πόσες σαι λοιπόν, φίλε μου; Θέλεις να συνεργασθώ;

—Εγώ δεν εργάζομαι για χρήματα, Ουίλσον! του απάντησε μ' ένα άγέρωχο τόνο ο διάσημος αστυνομικός.

Και άμέσως του γύρισε τις πλάτες κι' έφυγε, φωνάζοντάς του:

—Χαίρετε!.. Θα τ' ξαναπούμε!..

Ένω περπατούσε στον διάδρομο ο Χόλμς τον σταμάτησε ένας υπάλληλος του νεκροτομείου, ο οποίος τον γνώριζε, και τον ρώτησε:

—Τι θέλετε, κ. Χόλμς;

—Θέλω το πτώμα κάποιου Ζάμεσον!

—Δεν είναι ούτε ένα λεπτό που το άναγνίσανε και το φέρανε εδώ, για να το κάνουν νεκροψία.

—Είπε άπόλυτος άνάγκη, φίλε μου, να το δω! είπε ο Σέρλοκ Χόλμς στον υπάλληλο, ενώ συγχρόνως τουβάζε στο χέρι λίγα χαρσά νομίσματα.

Ο υπάλληλος, τσεκωνόντας το φιλοδώρημα του διασήμου αστυνομικού, του είπε:

—Θα εδρεστηθήτε να με άκολουθήσετε, κ. Χόλμς;

—Βέβαια! του αποκρίθηκε ο Χόλμς.

Και ξεκίνησαν κι' οι δυο μαζί προς το βάθος.

Σε λίγο, άρχισαν να κατεβαίνουν μία σκάλα.

Απ' τα πρώτα σκαλοπάτια, ο Σέρλοκ Χόλμς άκουσε ένα θόρυβο, σαν μούγγισμα, που όσο πήγαινε μεγάλωνε.

—Τι είν' αυτό; ρώτησε τον υπάλληλο, σταματώντας ξαφνικά.

—Είπε η μηχανή για την ψύξη των πτωμάτων, του απάντησε ο υπάλληλος.

Και ξαναφάνησαν να κατεβαίνουν.

Όταν φτάσαν σε μία άπέραντη αίθουσα, σταμάτησαν κι' ο Σέρλοκ Χόλμς ψιθύρισε:

—Κάνει πολύ κρύο εδώ κάτω!

Κι' αποτεινόμενος στον υπάλληλο, τον ρώτησε:

—Και ποιά είναι τα πτώματα; Έγώ δεν βλέπω τίποτε.

—Κυτάχτε, κ. Χόλμς, αυτές τις πόρτες που είνε στον τοίχο, ή μία άπάνω απ' την άλλη. Πλησιάζετε, γιατί είνε όμοιχρωμες με τον τοίχο και δεν φαίνονται από μακριά.

—Α! Τις βλέπω, έχουν ένα τριγωνικό θυροφύλλο, του είπε ο Σέρλοκ Χόλμς, πηγαίνοντας κοντά στον τοίχο.

—Αυτές ή πόρτες είνε κλεισμένες έρμητικά. Πισω από κάθε πόρτα είνε μία στοά, που έχει μήκος 2 μέτρων και άνάσιν πλάτος. Μέσα στις στοές αυτές βάζουμε τα πτώματα σε θερμοκρασία 15 βαθμών κάτω απ' το μηδέν.

(Άκολουθεί)

ΠΑΛΙΚΑ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΕΡΟ ΜΠΟΕΜ

ΛΟΙΜΟΝΟ...

Στη νεότητά μου, φίλτατοί μου, είχα για μόνη μου περιουσία τα πλούσια δόματα μου. Προσέθετε στο πάγιο αυτό κεφάλαιο και τη λιγδαμένη κουρελόμορη ρεδιγκότα μου, καθώς και το πλατύγυρο — σαν Μεξικάνικο — καπέλλο μου, για να λάβετε ιδέα της οικονομικής μου ευμαρίας.

Η τακτική μου παρέα ήταν από πασιγνώστους μεγαλοτραπέζιτες, απαράλλκτους σαν κι' εμένα. Όταν ή τσέτη μας συγγένεε στενά

πληθαίναμε όλοι μαζί και τρώγαμε πάντα στο ίδιο τραπέζι.

Γιατί πάντα αυτή ή ιδιαίτερη προτίμησι στο τραπέζι του μαστρο - Άντονάν Μπουζύ...

Κι' εγώ κι' ο σάς διαζώφω παρενθύς, λέγοντάς σας:

—Σίμωνος, κύριοί μου... Παραδέχομαι πως το οικονομικό μου μέλλον έργολεβό γραφείο δυσεντεριών, παρ' ελ'όαν Ρεσταυρόν, πως το βάπτισμα μετονομασθέν... Παραδέχομαι πως το μισό μου, πως το σερβίριζε, ήταν, πόνι μαγειρευτή, συνταξιούχος άγελαις.

Νά, εδώ και μισή ώρα με έπισκέφθηκε ο δούδ του Νόρφολκ και μου διηγήθηκε ότι μερικοί ιερούκοι γκερενισέ τον μαρμαρένιο τάφο της συζύγου του, στο νεκροτομείο του Ουέστμινστερ και τον κάνανε κυριολεκτικώς θρόνο!..

Με έφυγε απ' το γραφείο μου ο δούδ, μ' έπισκέφθηκε ο κ. της Σιουσεξ και μου έδήλωσε ότι κι' ο δικός του οικογενειακός τάφος είχε θρυμματισθεί από κακοποιούς. Νομίζω λοιπόν ότι πρέπει να με βοηθήσης να συλλάβω τους ιερούκους αυτούς. Σε βεβαίω ότι δεν θα χάσης τίποτε.

Αντίθετα μάλιστα θα κερδίσης, γιατί καθένας απ' τους δυο ευγενείς που σου προανέφερα, υποσχέθηκε ότι θα άμοιψη με 100 λίρες έκασον που θα συλλάβω τους ιερούκους. Πόσες σαι λοιπόν, φίλε μου; Θέλεις να συνεργασθώ;

—Εγώ δεν εργάζομαι για χρήματα, Ουίλσον! του απάντησε μ' ένα άγέρωχο τόνο ο διάσημος αστυνομικός.

Και άμέσως του γύρισε τις πλάτες κι' έφυγε, φωνάζοντάς του:

—Χαίρετε!.. Θα τ' ξαναπούμε!..

Ένω περπατούσε στον διάδρομο ο Χόλμς τον σταμάτησε ένας υπάλληλος του νεκροτομείου, ο οποίος τον γνώριζε, και τον ρώτησε:

—Τι θέλετε, κ. Χόλμς;

—Θέλω το πτώμα κάποιου Ζάμεσον!

—Δεν είναι ούτε ένα λεπτό που το άναγνίσανε και το φέρανε εδώ, για να το κάνουν νεκροψία.

—Είπε άπόλυτος άνάγκη, φίλε μου, να το δω! είπε ο Σέρλοκ Χόλμς στον υπάλληλο, ενώ συγχρόνως τουβάζε στο χέρι λίγα χαρσά νομίσματα.

Ο υπάλληλος, τσεκωνόντας το φιλοδώρημα του διασήμου αστυνομικού, του είπε:

—Θα εδρεστηθήτε να με άκολουθήσετε, κ. Χόλμς;

—Βέβαια! του αποκρίθηκε ο Χόλμς.

Και ξεκίνησαν κι' οι δυο μαζί προς το βάθος.

Σε λίγο, άρχισαν να κατεβαίνουν μία σκάλα.

Απ' τα πρώτα σκαλοπάτια, ο Σέρλοκ Χόλμς άκουσε ένα θόρυβο, σαν μούγγισμα, που όσο πήγαινε μεγάλωνε.

—Τι είν' αυτό; ρώτησε τον υπάλληλο, σταματώντας ξαφνικά.

—Είπε η μηχανή για την ψύξη των πτωμάτων, του απάντησε ο υπάλληλος.

Και ξαναφάνησαν να κατεβαίνουν.

Όταν φτάσαν σε μία άπέραντη αίθουσα, σταμάτησαν κι' ο Σέρλοκ Χόλμς ψιθύρισε:

—Κάνει πολύ κρύο εδώ κάτω!

Κι' αποτεινόμενος στον υπάλληλο, τον ρώτησε:

—Και ποιά είναι τα πτώματα; Έγώ δεν βλέπω τίποτε.

—Κυτάχτε, κ. Χόλμς, αυτές τις πόρτες που είνε στον τοίχο, ή μία άπάνω απ' την άλλη. Πλησιάζετε, γιατί είνε όμοιχρωμες με τον τοίχο και δεν φαίνονται από μακριά.

—Α! Τις βλέπω, έχουν ένα τριγωνικό θυροφύλλο, του είπε ο Σέρλοκ Χόλμς, πηγαίνοντας κοντά στον τοίχο.

—Αυτές ή πόρτες είνε κλεισμένες έρμητικά. Πισω από κάθε πόρτα είνε μία στοά, που έχει μήκος 2 μέτρων και άνάσιν πλάτος. Μέσα στις στοές αυτές βάζουμε τα πτώματα σε θερμοκρασία 15 βαθμών κάτω απ' το μηδέν.

(Άκολουθεί)

—Και βέβαια! μου λέει ξαφνισμένος.

—Έχεις πεποιθήσι; του ξαναλέω.

—Δεν είμαστε καλά, μου φαίνεται! άπαντάει. Γιατί αυτές ή έρωτήσεις;

—Γιατί ή κακές γλώσσες λένε, του άποκρίθηκα ξεσπώντας, πως προμηνεύουν τους λαγούς σου από τα γειτονικά κεραμίδια... Πριν μπουν στους τεντερεδες σου, βολτάρουν ξέννοιστοι κεί πάνω, οι καϊμένοι, μουχινορίζοντας το ενίον - νίον!..

Δεν πρόλαβε ο μαστρο - Άντονάν να με στρώσει μπροστά, κι' ούτε οι άλλοι που μās άκουγαν πρόλαβαν να γελάσουν. Γιατί; Γιατί εκείνη τη στιγμή ξεχύθηκε δριμυτικό στη σάλλα ένα γέλιο κρυσταλλένο, ένα δροσερό κοπελλίστικο γέλιο, γοητευτικό κι' άρμονικό, το άπιο μās έκανε όλους να σταθούμε με το στόμα άνοιχτό!..

Γελούσε εσύ, γλυκειά μου Μαριέττα!..

Ήσουν κοντά μας, φαίνεται. Δεν σ' είχαμε προσέξει. Και μόλις άκουσες το γλυκανάλατο άστείο μου, το βόηκες νόστιμο, άγαπημένη μου μελαγχρονούλα — ά, πόσο σ' εύχαριστώ γι' αυτό! — κι' έβαλες τα γέλια.

Όλοι σε μνησθήκαμε κατόπιν. Όχι για το άστείο μου, αλλά γιατί μās συνεπηρε δριμυτικά το άμορφο γέλιο σου. Άνήρησες τις άγριες ματιές του άρεντικού σου, που συγχισμένος και ντροπασμένος, καθώς ήταν, μπορούσε να σε σπαράξει, και κυττώντας με τα βελούδινα σου μάτια τον ύποφάνεμο, εξακολουθούσες να γελάς!..

Έφραγα το σιγάδο τριπλά εντυχιμένος. Πρώτα, γιατί με πρόσέξες εσύ, που πρώτη φορά σε έβλεπα στο ρεστοράν. Έπειτα, γιατί έτρωγα σιγά δ ο. Και τρίτον, γιατί χαμήλωσα τη μύτη του άνοιχτούμου άρεντικού σου...

Ζήτησα το λογαριασμό. Τόν έφερες εσύ, μισοστριμένη άκόμη απ' τα γέλια. Μοδώσες ρέστα απ' το ταλληρό τριάμισ φράγκα δια-δια, χατρερώντας απ' αυτά το μικρό σου πουμπονάρι.

Δεν σούδωσα λεπτά, μικρούλα μου μελαχρονή. Κάτι το άνεξήγητο, κάτι το άδύομητο, ξεχείλισε στην ψυχή μου για σένα, κι' αυτό το κάτι έσπρωξε άσυνείδητα το χέρι μου όχι προς το πιάτο με τα ρέστα, αλλά προς τα τριαντάφυλλα της μπουτονιέρας μου.

Τα έβγαλα κατανεκτικά και τα άπόθεσα στο πιάτο σου, αντί για πουμπονάρι, παλιάντας συγχρόνως να σε κυττώ στα μάτια...

Μου φαινόσουν ίση και στολισμένη από φωτιστάφανο άγνόησι...

Τότε... τότε κοκκίνισες δριμυτή, χαμήλωσες τα βέβαια κι' άδοξα μάτια σου, δίστασε λιγάκι το κοινό χεράκι σου, μās έκανες την άπόφαισι, στα τελευτά: Μουχινορίζες ένα αι ε ο-σίο, άπλοο σαν πνοή παιδιούας, πήρες τα τριαντάφυλλα, κι' ένω τρεινολισμένος έκρεθα την ταραχή μου έσω από την έμπεριείδα, εσύ σκατη και γεμάτη χαλάρωση, τα άπορπες στο άμωρο στήθος σου!..

Νά ήσουν και ταραγμένη, άρα γ;

Λίγες φορές μονάχα, σε ξαναείδα άδωνες άνεκφραστής εντυχίας για μένα — κι' όποτε ή τσέη μās χώρισε. Μās χώρισε ή πεύνα μου και ή από-χρη, και το ξεχειλισμένο δριμυτικό ποτήρι της βιοπάλης μās άρπάξε και τους δυο, σαν φοβάται ταπεινά, και μās πέταξε άσταχτα σε άρι-λόφες τραχείες άκτες.

Μά δεν σε έβγαλα ποτέ μου...

—Έλε, παλιότατο, γέλιο!..

Έτσι μου φωνάζουν, κι' εγώ τους άκούω. Γέλω, μās δεν με νοιάζει. Γιατί να μη γελάω; Και γιατί να κλάω πάλι; Ούτε γι' ά δά-χρη, ούτε γι' άλλα άξίζει ή ζωή μου. Κανένας κανένας, μās ούτε και τώρα, ούτε μ' έμπούζει να κάνω τα ίδια των άλλων... Στις φέδες μου τρώει νερό, στη θέσι της καρδιάς μου βάζεται ένα άμωρο ποτήρι, και το μονότονο επί-τάξι των παλιών του βοηθών μόνον το κορμί μου να έφει, δίχως αυτό κλάδωσι να σκατη την ψυχή μου.

Όλα γνωσ μου είνε νεκρά. Τρώω το άποστό ψωμάκι μου δίχως να νοιώθω τη γλυκύτά του. Κι' ένω χατρεύω τον άδοξο θάνατο, σ' άπαράλητο άνταλίσματα της άδοχτής ζωής μου, ένα μονάχα μέσο μου με βερταίνει ποτέ-ποτέ ήθονικά:

Η άνάμνησι της Μαριέττας!..

Λίγες φορές μονάχα, σε ξαναείδα άδωνες άνεκφραστής εντυχίας για μένα — κι' όποτε ή τσέη μās χώρισε. Μās χώρισε ή πεύνα μου και ή από-χρη, και το ξεχειλισμένο δριμυτικό ποτήρι της βιοπάλης μās άρπάξε και τους δυο, σαν φοβάται ταπεινά, και μās πέταξε άσταχτα σε άρι-λόφες τραχείες άκτες.

Μά δεν σε έβγαλα ποτέ μου...

—Έλε, παλιότατο, γέλιο!..

Έτσι μου φωνάζουν, κι' εγώ τους άκούω. Γέλω, μās δεν με νοιάζει. Γιατί να μη γελάω; Και γιατί να κλάω πάλι; Ούτε γι' ά δά-χρη, ούτε γι' άλλα άξίζει ή ζωή μου. Κανένας κανένας, μās ούτε και τώρα, ούτε μ' έμπούζει να κάνω τα ίδια των άλλων... Στις φέδες μου τρώει νερό, στη θέσι της καρδιάς μου βάζεται ένα άμωρο ποτήρι, και το μονότονο επί-τάξι των παλιών του βοηθών μόνον το κορμί μου να έφει, δίχως αυτό κλάδωσι να σκατη την ψυχή μου.

Όλα γνωσ μου είνε νεκρά. Τρώω το άποστό ψωμάκι μου δίχως να νοιώθω τη γλυκύτά του. Κι' ένω χατρεύω τον άδοξο θάνατο, σ' άπαράλητο άνταλίσματα της άδοχτής ζωής μου, ένα μονάχα μέσο μου με βερταίνει ποτέ-ποτέ ήθονικά:

Η άνάμνησι της Μαριέττας!..

Λίγες φορές μονάχα, σε ξαναείδα άδωνες άνεκφραστής εντυχίας για μένα — κι' όποτε ή τσέη μās χώρισε. Μās χώρισε ή πεύνα μου και ή από-χρη, και το ξεχειλισμένο δριμυτικό ποτήρι της βιοπάλης μās άρπάξε και τους δυο, σαν φοβάται ταπεινά, και μās πέταξε άσταχτα σε άρι-λόφες τραχείες άκτες.

Μά δεν σε έβγαλα ποτέ μου...

—Έλε, παλιότατο, γέλιο!..

Έτσι μου φωνάζουν, κι' εγώ τους άκούω. Γέλω, μās δεν με νοιάζει. Γιατί να μη γελάω; Και γιατί να κλάω πάλι; Ούτε γι' ά δά-χρη, ούτε γι' άλλα άξίζει ή ζωή μου. Κανένας κανένας, μās ούτε και τώρα, ούτε μ' έμπούζει να κάνω τα ίδια των άλλων... Στις φέδες μου τρώει νερό, στη θέσι της καρδιάς μου βάζεται ένα άμωρο ποτήρι, και το μονότονο επί-τάξι των παλιών του βοηθών μόνον το κορμί μου να έφει, δίχως αυτό κλάδωσι να σκατη την ψυχή μου.

Όλα γνωσ μου είνε νεκρά. Τρώω το άποστό ψωμάκι μου δίχως να νοιώθω τη γλυκύτά του. Κι' ένω χατρεύω τον άδοξο θάνατο, σ' άπαράλητο άνταλίσματα της άδοχτής ζωής μου, ένα μονάχα μέσο μου με βερταίνει ποτέ-ποτέ ήθονικά:

Η άνάμνησι της Μαριέττας!..

Λίγες φορές μονάχα, σε ξαναείδα άδωνες άνεκφραστής εντυχίας για μένα — κι' όποτε ή τσέη μās χώρισε. Μās χώρισε ή πεύνα μου και ή από-χρη, και το ξεχειλισμένο δριμυτικό ποτήρι της βιοπάλης μās άρπάξε και τους δυο, σαν φοβάται ταπεινά, και μās πέταξε άσταχτα σε άρι-λόφες τραχείες άκτες.

Μά δεν σε έβγαλα ποτέ μου...

—Έλε, παλιότατο, γέλιο!..

Έτσι μου φωνάζουν, κι' εγώ τους άκούω. Γέλω, μās δεν με νοιάζει. Γιατί να μη γελάω; Και γιατί να κλάω πάλι; Ούτε γι' ά δά-χρη, ούτε γι' άλλα άξίζει ή ζωή μου. Κανένας κανένας, μās ούτε και τώρα, ούτε μ' έμπούζει να κάνω τα ίδια των άλλων... Στις φέδες μου τρώει νερό, στη θέσι της καρδιάς μου βάζεται ένα άμωρο ποτήρι, και το μονότονο επί-τάξι των παλιών του βοηθών μόνον το κορμί μου να έφει, δίχως αυτό κλάδωσι να σκατη την ψυχή μου.

Όλα γνωσ μου είνε νεκρά. Τρώω το άποστό ψωμάκι μου δίχως να νοιώθω τη γλυκύτά του. Κι' ένω χατρεύω τον άδοξο θάνατο, σ' άπαράλητο άνταλίσματα της άδοχτής ζωής μου, ένα μονάχα μέσο μου με βερταίνει ποτέ-ποτέ ήθονικά:

Η άνάμνησι της Μαριέττας!..

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Η. STACKPOOLE

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΑΧΑΡΑΓΙΑ

Ο "Εντγάρ Γουάτσον κατάλαβε πως θα πήγαιναν χαμένοι οι κόποι του αν προσπαθούσε να συγκινήσει την καρδιά του μαχαράγια... Δεν έπρεπε πια να περιμένει τον οίκτο του και τη συμπόνια του... Μονάχα μία ανέλπιστη τύχη θα μπορούσε να τον σώσει από την κρίσιμη θέση, στην οποία βρέθηκε ξαφνικά, χωρίς να το καταλάβει ούτε ο ίδιος πώς...

Τώρα θα δεις πως τιμωρούν στον τόπο μας τους Λευκούς εκείνους, που προσπαθούν να μας κλέψουν τις γυναίκες μας! Είχε πηλ ο μαχαράγιας στον Γουάτσον. Θα δεις, ακόμα, πως τιμωρούμε και τις άπιστες γυναίκες!...

Το απόγευμα εκείνης της μέρας, ο Γουάτσον, ένας πλούσιος έμπορος της Δελχί, είχε θυγί με τη μηνητή του, την "Εδιθ, να κάνουν μαζί ένα περίπατο στα περικόρα. Χωρίς να το καταλάβουν, όμως, απομακρύνθηκαν πολύ από την πόλη... Εκεί που πήγαιναν, είδαν στο δρόμο τους ένα μεγάλο περιποιημένο κήπο... Η "Εδιθ παρακάλεσε τον "Εντγάρ να έπισκεφθούν τον ώραιον αυτόν κήπο. Ο Γουάτσον δεν της άρνήθηκε την άσημαντη αυτή χάρι...

Ενώ περιπατούσαν σε μία δενδροστοιχία, θρέθηκαν ξαφνικά μπροστά σε μία ωραία "Ινδή, με πρόσωπο ξεσκέπαστο. Η "Ινδή, αντί να φοβηθεί, κύταζε χαμογελώντας τον "Αγγλο... Ο "Εντγάρ ήταν έτοιμος να την χαιρετήσει και να της κάνει ένα κομπλιμέντο για την ωμορφιά της—μόλις τη στιγμή εκείνη φάνηκαν δυο ευνούχοι. Η "Ινδή έβγαλε μία κραυγή τρόμου, σκέπασε το κεφάλι της με ένα μεταξωτό πέπλο, που το είχε ριγμένο στους ώμους της και γάγκη πίσω από μερικά δέντρα... Τον ίδιο φόβο δοκίμασε και η "Εδιθ, η οποία έτρεξε και κρύφτηκε πίσω από μερικούς θάμνους που θρέθηκαν κοντά της...

Όσο για τον "Εντγάρ, ζαλίστηκε από τις γοργές αυτές σκηνές που έγιναν μπροστά στα μάτια του, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας... Όταν συνήλθε, είδε τους δυο ευνούχους να τον τραβάνε με βίαια, χωρίς να λαμβάνουν υπ' όψιν τους τις διαταυρίες και τις απειλές του. "Υστερ" από λίγο, ο Γουάτσον θριαυότανε μπρος στο μαχαράγια... Είχε μπι, μαζί με την "Εδιθ, στον κήπο του άνακτορου του άρχοντος του τόπου, αγνοώντας αυτή τη λεπτομέρεια...

Οι δυο σκλάβοι, οι οποίοι δεν είχαν προσέξει την "Εδιθ, ανέφεραν στο μαχαράγια, ότι ο ένεος μπήκε στον κήπο για να συναντηθεί με την "Ινδή—τη γυναίκα δηλαδή του άρχοντος!... Και ο μαχαράγιας πίστεψε και αυτός, πως ο "Αγγλος ήταν φίλος της γυναίκας του κ' έλαβε άμέσως την άποφαι να θανατώσει και τον "Εντγάρ και τη γυναίκα του, που άφησε ένα λευκό να την δει με ξεσκέπαστο πρόσωπο...

Αύριο θα σας ρίξω και τους δυο στα θηρία! εξακολούθησε ο μαχαράγιας, τρέποντας ακόμα από το θυμό του, ενώ οι δυο ευνούχοι του εξακολουθούσαν να κρατούν σφιχτά το Γουάτσον από τα χέρια.

Ο "Εντγάρ τον άκουγε, χωρίς ν' άπαντά. Κατάλαβε πως δεν θα κατάρθωνε ποτέ να πείση το μαχαράγια ότι είχε γελαστεί... Και προσπαθούσε να διατηρήσει την ψυχραιμία του, να φανη άντρας μπρος στον κίνδυνο... Τό μόνο που τον βασάνιζε ήταν το έρώτημα, αν η μηνητή του η "Εδιθ κατάρθωνε να δρα πετεύση από τον κήπο και να σωθή τουλάχιστον εκείνη.

Μόλις οι δυο σκλάβοι απομακρύνθηκαν από τον κήπο, τραβώντας μαζί τους τον Γουάτσον, μία σκιά πλησίασε σιγά-σιγά την "Εδιθ, που εξακολουθούσε να είναι κρυμμένη πίσω από τους θάμνους, τρέποντας από το φόβο της... Ήταν η Ρανί, η γυναίκα του μαχαράγια, της οποίας η ξαφνική εμφάνιση έγινε ατία να συλληφθεί ο "Εντγάρ.

—Μη φοβάσαι! είπε η Ρανί στην "Εδιθ. Δεν θέλω το κακό σου... Καταλαβαίνω ότι εγώ στάθηκα άφορμή να πιάσουν το φίλο σου... Θα σε σώσω όμως... Δεν μπορείς να θυγίς τώρα από τον κήπο, γιατί όλοι οι σκλάβοι τριγυρνάνε δω και κεί... Έλα μαζί μου στο δωμάτιό μου... Θα σε κρύψω κάπου... Άρ-

γότερα θα δούμε τί μπορεί να γίνει...

Η "Εδιθ άκολούθησε μηχανικά τη Ρανί στο δωμάτιό της. Η "Ινδή την έκρυψε σ' ένα μεγάλο και ευρύχωρο έρμαρι.

—Τί λες, θα τον άφήσουν τον "Εντγάρ; ρώτησε, μ' άγωνία, η "Εδιθ τη Ρανί.

—Θά δούμε, θα δούμε... ψιθύρισε η "Ινδή και άφησε άπότομα την "Αγγλίδα για να πάει σ' ένα διπλανό δωμάτιο και να μείνη μόνη...

Άλλοίμονο! Δεν της έμενε πια καμιά άμφωβία για το τέλος που περίμενε και τον "Αγγλο και αυτήν την ίδια... Οι νόμοι των "Ινδών ήταν σκληροί και άλύγιστοι σ' αυτά τα ζητήματα. Όταν ένας Λευκός άντικρυζε γυναιά το πόσσωπο μίας "Ινδής, δεν έπρεπε να ζήσει κανείς από τους δυο...

Τα θλιβερά προαισθήματα της Ρανί δεν άργησαν να πραγματοποιηθούν...

"Υστερ" από δυο ώρες πήνε και την θοήκε η πιστή τούτης της και της άνεκοίνωσε κλαίγοντας, ότι ο μαχαράγιας άπερσισε να ρίξει την άλλη μέρα στα θηρία και τη γυναίκα του και τον "Αγγλο. Νόμιζε πως ο αχμάλωτος του ήταν φίλος της Ρανί και ότι μπήκε στον κήπο για να την κλέψει...

Η Ρανί πληροφορήθηκε την άδικη αυτή άπόφαση με την αποταγή που δείχνουν πάντοτε οι "Ινδοί άπέναντί του πεπρωμένου... Άντί να διαμαρτυρηθεί έπειδή την κατακρίκαν να θανατο τόσο σκληρό και άδικο, άπλωσε τα χέρια της και προσευχήθηκε στη θεά Λακμέ, την προστάτιδα των γυναικών, ενώ η

τροφός της γονάτισε μπρος σ' έναν άνδρα, κλαίγοντας πικρά... Όταν η Ρανί τελείωσε την προσευχή της, η τροφός της την πλησίασε και της έδωσε, χωρίς να πη λέει, ένα έγχευμένο από άτσάλι της "Ιαπούρ. Η νεύρα "Ινδή ευχαρίστησε τη σκλάβο της μ' ένα θλιβερό χαμόγελο κ' έκραυγε το μαχαίρι στη ζώνη της...

Κοντά στον κήπο των άνακτορων του μαχαράγια, ύπηρχε μία άρκετά μεγάλη έκταση, περιτριγυρισμένη από πανύψηλους φράγτες. Εκεί φύλαγε ο μαχαράγιας, μέσα σε μεγάλα σιδερένια κλουβιά, τα θηρία του—λουτοράκια, τίγρεις, λεοπαρθάλεις και ζαγκούρ—που τ' άναποδσε περισσότερο από τους ανθρώπους... Και κεί άδηγύησαν την έπομένη η Ρανί, σκεπασμένη ολόκληρη μ' ένα πέπλο, και ο "Εντγάρ, κατακίτρινος με άτάραξη. Ο μαχαράγιας κάθισε με την άκλουβία του σε μία ψηλή εξέδρα, από την οποία μπορούσε να παρακολουθήσει τί γινότανε κάτω, χωρίς θέματα ά διατρέχει κανένα κίνδυνο από έπιθεση των θηρίων... Διέταξε να κλεισούν το μαχαίρι στη ζώνη της...

τη Ρανί σ' ένα κλουβί και ύστερα είπε στο Γουάτσον:

—Σύμφωνα με τα έθιμα του τόπου, σου άφήνω ακόμα μία έπίδα να σώσεις τη ζωή σου και τη ζωή αυτής της γυναίκας. Θα σε θάλω να παλαίψεις με μία τίγρι. Άν την σκοτώσεις, σε σάς χαρίσω τη ζωή, και τη δική σου και της Ρανί... Άν όμως σε σπαράξει ή τίγρις, τότε θα διατάξω να θυάλουν τη Ρανί από το κλουβί και να την ρίξουν στα θηρία... Θα σου δώσω τα μέσα ν' άμυνθής: μία άσπίδα από λυγασιές κ' ένα κοντό υψωτό καλάμι, που είναι πιο γερό και από άτσάλι...

Ένας σκλάβος πλησίασε τότε τον "Αγγλο, το έδωσε την άσπίδα και το καλάμι και θύηκε από το φράχτη... Κ' ένας άλλος σκλάβος άνοιξε ένα κλουβί, από το οποίο άδρησε μία έξαγριωμένη τίγρις...

Ο "Εντγάρ Γουάτσον πήρε ξαφνικά θάρρος και δόνασε με τη σκέψη ότι αν σκότωνε την τίγρι θα έσωζε τη ζωή του—την "Ινδή δεν πολυσκοτιζότανε, γιατί, έπιτέλους, η γυναίκα αυτή του ήταν ξένη και άδιάφορη—και θα μπορούσε να ένασχυρίση κοντά στην άσχημη του την "Εδιθ... Δεν είχε έξακούσει να γίνεται λόγος για τη μηνητή του και ήταν πια άβαστος ότι η "Εδιθ κατάρθωνε να δραπετεύσει από τον κήπο.

Η πάλη του ανθρώπου με το εξαγριωμένο θηρίο στάθηκε δραματική.

Πολλές φορές τα νύχια του ζώου έπεσαν πάνω στην άσπίδα

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΕΥΘΥΜΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΒΛΑΜΙΚΟ

Πες της κυράς σου τα σκαλιά όλα τον κόσμο σε υπελά
πουρνό να μη σε θάνη άσπλαχνη έχεις θάει.
να σφουγγαρίσης, χιώτισσα. Και τον μεθάς χωρίς κρασί
ψηλτασκούμπωμένη, και ξετρελλανέται φαρσί
τί καθώς σκύβεις τραγανή και μέσ' τους δρόμους κου-
και ροδοτυρωμένη (τουλά
στ' άντικρυνό το καηλειό και το σταυρό του κάνει!...

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Ένταυθα κείται θλιμμένος σφοδρά
ή γυναίκα μου νεκρά τον Θεόν όμως παρακαλώ
κι' είμαι διά τούτο να μείνη πάντοτε εδώ!...

ΔΙΟΡΙΣΜΟΣ ΤΑΜΙΑ

Ο "Υπουργός του είπε:—"Αφού το Κόμμα θέλει
κι' ο "Αρχηγός του Κράτους ταμία σ' άποστέλλει
και για να πιάς με θάρρος ίδου και ό φετφάς:
—Κλέβε πάντα για νάχης
κι' άρπαξε να φάς!...

ΣΕ ΜΙΑ

Αν δεν με πάρεις, άπιστη, ή θέρμη να σε τυραννί
ανάθεμα σ' άβίω και νύμαι νά...κινίνο!

ΣΕ ΜΙΑ ΞΕΡΑΓΚΙΑΝΗ

Λιγνή, λιγνή, ξεραγκιανή κοπέλλα
του τόσο θάνεις στα μαλλιά σου λάδι
και πλένεις με εύδι, πρωτό-θράδυ,
ή μυρωδιά σου, φως μου, είναι τρέλλα!
Ξεραγκιανή, με μάγουλα ευδάτα
με κεφαλή στο λάδι θουτηγμένη,
ή διψή σου, πουλί μου, με τρελλάνει,
γιατί...πεθαίνω για ταυροσαλάτα.

ΝΑΙ — ΟΧΙ

Η Φρόσω λέει σ' όλα Ναι το Ναι θάρρ' πώς τ' αγαπώ
και σ' όλα "Οχι ή "Ελένη μ'ά τ' "Οχι με τρελλάνει.

ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΟ

Γ' ήθελες ποδρες δώ σ' έμάς, καλή μου "Αποκρη,
για να τρελλάνης γερούς και νεύς και γέρο και γρηά;
Και να τους μασκαρέινς
δλους στην έορτή σου.

Εχουμε εδώ "Αποκρη, καλή μου, κάθε ώρα
ν' ατά μας εινε περιττά τα ίδια σου δώρα
κι' ή τόση καλωσύνη
αυτό σου λέω μόνο:
Τρέλλα—μασκαρεύσου
έχουμε, όλα το χρόνο.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Τπο το φιλύμα των κυπαρίσσιων
το εις τον άνεμον, ήδώς φρίσσει
μήμα έγείρατε άνδρός μεγάλου
έκεί το σώμα μου, ό φίλοι, θαυμάτε
και εις το μάρμαρον έπάνω γράψατε:
"Απαγορεύεται ό τ' άρσενό μου."

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΥΤΣΟΥΝΑ

Ποιος έβρει από την γυάλην έστρινα
σαν έβγινε μες στους δρόμους να γιορτάσης
και κοροδέινς όλη την "Αθήνα
ποιός έζέρε άραγε, τί μούτρα θα σκεπάσης!

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΣΕ ΝΥΦΗ

Την ώρα που γεννήθηκες έπιρες χάρη κ' όμορφιά,
σε μύρασαν ή μοίρες μόνον...λεπτά δεν πήρες!

ΤΙ ΛΕΝΕ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΕΜΟΝΙΟΥ

Το λεμόνι κάνει κυριολεκτικώς θαύματα στο κεφάλαιο της υγείνης! Ίδου μερικά άπ' αυτά:

—Ταργάρα με πυκνή διάλυση χυμού λεμονιού και νερού θεραπεύει τον πονοκέφαλο και το κρυολόγημα.

—Μισό λεμόνι στιμένο μέσα σε καφέ, χωρίς ζάχαρη, θεραπεύει τον πονοκέφαλο.

—Μία δυνατή λεμονάδα χωρίς ζάχαρη, πριν άπ' το φαί, είναι πρώτης τάξεως προληπτικό και θεραπευτικό για τις άρρώστειες της χολής.

—Ο χυμός του λεμονιού πηχει το γάλα και το κάνει γιαούρτι. Άν το λεμονοπηγμένο γάλα το θάλουμε ως έμπλαστρο επάνω στα μέρη του σώματός μας που έχουν έξογκωθή από ρευματισμούς, άμέσως αισθανόμαστε μεγάλη άνακούφιση.

—Ζάχαρι λυωμένη μέσα σε χυμό λεμονιού, είναι το καλύτερο φάρμακο για τον θήχα.

—Μία ζεστή λεμονάδα το θράδυ, προτού να πέσετε στο κρεβάτι, σας θεραπεύει και το πιο δυνατό κρυολόγημα.

—Ένα παύ έρεμένο με ζωμό λεμονιού, τοποθετούμενο επάνω σε μία πληγή που τρέχει αίμα, σταματάει συχνά την αίμαρραγία.

—Και τέλος, λίγες σταγόνες λεμονιού μέσα σ' ένα ποτήρι νερό, σκοτώνουν όλα τα μικρόβια. Γι' αυτό οι γιατροί το κα-
λοκαίρι συνιστούν να στίβουμε λεμόνι μέσα στο νερό που πίνουμε.

Αλλά εινε τα θαύματα του λεμονιού στην υγείνη.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ FRANCES HARRISON

Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ "ΑΛΑΜΠΡΑΣ"

(Αληθινή ιστορία)

Μόνον ο στρατηγός Τζόνσον έμεινε όρθος...

"Αν και πέρασαν τόσα χρόνια από τότε — το έπεισόδιο που θα σας διηγηθώ συνέβη στις 17 Οκτωβρίου του 1887 — ωστόσο, δεν θα ξεχάσω όσο ζώ την τραγική αυτή περιπέτεια, ή οποία συνέβη ακριβώς το βράδυ της πιο ευτυχισμένης ημέρας της ζωής μου, της ημέρας των αρραβώνων μου με τον πολυγασημένο μου Χάρρυ, λόρδο Μπράμπανσον.

Είχαμε συμφωνήσει να πάμε εκείνο το βράδυ στα εγκαίνια της "Αλάμπρας", του νέου θεάτρου της Νέας Υόρκης. Όπως είχαμε πληροφορηθεί, όλη ή άφρονεσία της κοινωνίας της Αμερικανικής μεγαλοπόλεως θα τιμούσε με την παρουσία της την εξαιρετική αυτή προίμια.

Ο πατέρας μου είχε κρατήσει ένα θεωρείο και, εκτός από τους γονείς μου και τον Χάρρυ, επρόκειτο να έλθουν μαζί μας και ή οικογένεια του θείου μου κ. Γκέις και ή καθηγήτρια Άδραμ Λέμαρκ. Όπως φαντάζεται κανείς, ήμουν άνωπύσωνι να φορέσω το θαυμάσιο περιδέραιο, που μου είχε προσφέρει ή Χάρρυ, ένα άνεκλιπτο οικογενειακό κειμήλιο. Ο σοφός καθηγητής δόκτωρ Λέμαρκ, ή οποίος είχε παρενσθί στο τραπέζι των αρραβώνων μου, ζήτησε να ιδί ή πολύτιμο περιδέραιο, τό θαύμασε και με συμβούλευσε να μην παραλείψω να τό φορέσω στη βραδυή κοσμική συγκέντρωση της "Αλάμπρας", γιατί είχε πληροφορηθεί πως ή γιορτή αυτή θα έφινε εποχή! Θεέ μου!... Πού να ήξερα τί έννοουσε μ' αυτά τα λόγια του...

Φόρεσα την θριαυτή τουαλέττα μου κ' ήμουν εκείνο τό βράδυ τρισευτυχισμένη. Ίσως σ' αυτό να οινετέλεσε ή χαρά, που έννοιθα, γιατί ήταν ή πρώτη κοσμική εμφάνισή μου με τον Χάρρυ στο πλευρό μου!...

Ο καθηγητής κ. Λέμαρκ είχε δίκιο!...

Η σάλλα της "Αλάμπρας" ήταν πλημμυρισμένη από φώτα, από γελάντες, από λουλουδία και ροσινάδες και χιλιάδες σημαϊούλες στόλιζαν τό θεωρείο και τους έξωστες. Η αθήνα ήταν γεμάτη από όμοιες κυρίες με κομψές τουαλέτες, στολισμένες με τό πολύτιμα κομμημάτά τους, τό όποια λαμνοκοποΰσαν κάτω από τό πολύφωτο. Γιό σύνολον είχε κάτι τό παρμηθένιο, τό δνειρώδες!... Μόλις μπήκαμε στο θεωρείο μας, απ' όλα τό σημεία της σάλλας, γνωστοί κ' άγνωστοί, άρχισαν να μäs εκειλάγοντς με περιέργεια. Ο κόσμος είχε πληροφορηθεί από τις βραδινές έφημερίδες τούς άρραβώνιας μου μ' έναν Άγγλο εισαγγεγό.

Η παράσταση άρχισε. Στο διάλειμμα της δευτέρας πράξεως, ή πατέρας μου, ή θεός και ή κ. Λέμαρκ βγήκαν για να καπνίσουν ένα τσιγάρο. Στο διάστημα αυτό έμεις, ή κυρίες, κουβεντιάσαμε με τον Χάρρυ και τού δείχναμε τό διάφορα γνωστά μας πρόσωπα, που βοι-σκότουσαν στα θεωρεία και στη σάλλα. Μεταξύ άλλων, στο άκτινω-νό από τό δικό μας θεωρείο, διακρίναμε τόν διάσημο στρατηγό Τζόν-σον, τόν τόσο ξεκαλονό, από την δράσι του κατά τόν εμφύλιο πό-λεμο της Αμερικής.

Όστόσο, ή ώρα περνούσε και οι κύριοι δεν είχαν επιστρέψει ακόμα στο θεωρείο μας. Έπαιτελως, ή πατέ-ρας και ή θεός έπέστρεψαν, αλλά ή κ. Λέμαρκ δεν ήταν μαζί τους. Ο πατέρας μäs είπε πως κάτι έστιατο συνέβαινε στα παραιοκίρια, αλλά πως δεν έπρεπε ν' απηνοχούμε. Ο κ. Λέμαρκ είχε πάει να ζητήσει πλη-ροφορίες και σέ λίγο θα έρχόταν στο θεωρείο μας.

Περιμένοντας ακόμα λίγη ώρα, ύ-λά, έντοιαταξ, ή κόποις είχε άρ-χισει ν' άνωπύσωνη. Από τό ύπερο-άχισον να φωνάζουν, να διαμαρτύ-ρονται και να σφριζούν. Τού κάκον δίωκε! Μισή ώρα πέρασε έτσι και δεν έζωραμε πια τί να σκεφθούμε... Ξαφνικά, πετάχτηκε όδη ή ξανά-παι, σαστισμένη και φοβισμένη, στην πολυθρόνα μου. Όλοι γύρισαν και με κίτηξαν με άπορία και με-ροτούσαν τί έπαθα. Μό έγώ δεν τολμούσα να πιστέψω τό μάτια μου. Απάνω στη σκηνή, πίσω από τό πα-ροσκήνιο, είχα διακρίνει δυό άνδρες με μαφες μάσκες...

Κάτω στη σάλλα ή συζητήσις έ-

Χαρακτήρις είχε περιδελφεί τον πατέρα...

ξακολουθούσαν, ενώ από τη γαλαρία ή θόρυβος των διαμαρτυριών με-γάλωνε διαρκώς...

Μονομιάς απλώθηκε απόλυτη σιγή και ή αίαία ήφώθηκε άγά. Έ-νας άνθρσπος με μαύρη μάσκα παρουσιάστηκε. Κρατούσε δυό πε-στροφα, ένα σέ κάθε χέρι. Συγχρόνως ξεπετάχτηκαν άπάνω στη σκε-νή, στην αθήνα κάτω, στη γαλαρία και στους έξωστες, καμιά πε-νηνταριά όπλισμένοι άνδρες και κατέλαβαν τās έξόδους. Όλοι φορέ-σαν μαφες μάσκες!...

Μία βαρεία κατάληξις έκανε όλους τούς θεατάς να μείνουν άκί-νοι στίς θέσεις τους, βουβόι, σαστισμένοι... Ήταν φανερό πως έπ-γίνε επιδρομή εγκάγκστερς. Ξαφνικά, τό καλί κάποιος κυρία έπε-σε από τό χέρι της και ή κόρσις απός διέκοψε την απόλυτη σιγή, και σάν να ήταν συνήματα, μονομιάς απ' όλα τά μέρη της σάλλας έ-κούστησαν φωνές, διαμαρτυρίες, κλάματα και ξεφωνητά από γυναι-κες και άνδρες.

Απάνω στη σκηνή ή άνθρσπος που φαινόταν ή άρχηγός της συμ-μορίας, έξακολουθούσε να στέκεται άκίνητος, άπαθής!...

—Τιά τ' όνομα του Θεού!... ψιθύρισε ή Χάρρυ στον πατέρα μου, δεν υπάρχει έδώ μέσα κανένας πόλιςμαν, κανένας που να μπορέ ή δόση έξω τό σύνθημα του κινδύνου!...

—Ο Χάρρυ, ή δ διευθυντής της άστρινόμιας, έινε εκεί κάτω, στη σάλλα, άπάντησε ή πατέρας μου. Μά τί μπορέ να κάνει ένάντιον πε-νήντα όπλισμένων ληστών!... Ασφαλώς ή ήθαστοι και ή ύπερσία του θεάτρου θα βρίζονταν δειμένοι και φμωμένοι!... Ίσως και σκαί-μνοι!...

Έκείνη τη στιγμή ή άρχηγός των ληστών έκανε σημείο πως ήθε-λε να μιλήσει. Βαθειά, νεκρική σιγή, απλώθηκε στη σάλλα. "Αν και ή άρχιλστής ήταν καλά μεταμαρμεμένος, με ψυχική πα-ροήνα και γένεια, όστόσο, από τό πρώτα λόγια που είπε, άναψήσθη στη φωνή του. Δεν ύπρχε άμφιβολία, πως ή άθλιος αυτός δεν ήταν ά-λιος, από τόν...σοφό Έδραλο καθηγητή της Σανκτουαίς, τόν Ά-δραμ Λέμαρκ, τόν τόσο αγαπώτο στους κοσμικούς κύκλους της Νέας Υόρκης!...

—Παρακαλώ τούς θεατάς, είπε ή Λέμαρκ, να καθίσουν ήσχα στίς θέσεις τους...

Όλοι υπάκουσαν. Μονάχα ή στρατηγός Τζόνσον έμεινε όρθος στο θεωρείο του, με τό ένα χέρι στην τσέπη του.

—Έγώμαι να κάνω έξάφριση για τόν ένδοξο στρατηγό Τζόνσον, ή-ξακολούθησε ή ληστής. Μόνον σάς παρακαλώ, στρατηγέ, να βγάτε τό χέρι σας από την τσέπη σας... Εύχαριστώ!...

Βουβόι, τρομοκρατημένοι, παρακολουθούσαμε τη σκηνή. Ο στρα-τηγός είχε βγάλει τό χέρι του από την τσέπη κ' ένα παράδοξο μειδία-μα φάνηκε για μία στιγμή στο σωματιητικό πρόσωπό του. Όστόσο, έμει-νε όρθος, άκίνητος, στη θέση του.

—Δεν έχουμε σκοπό, είπε ή Λέμαρκ, να βλάψουμε κανένα... Σας έ-δοκαίω πως σ' όλας τās έξόδους έχω τοποθετήσει φρουρούς... Ας μη κινηθεί κανείς από τη θέση του, γιατί θα τόν σκοτώσω άμέσως! Ένα μόνον ζητώ από σάς, κυρίες και κύριοι: Νά παραδώσετε τά κομμη-μάτα και τό χρήματά σας στους άνθρσπους μου. Μήπως!...

Η μητέρα μου, ή θεία μου και ή εξαδέλφη μου ένδρασαν χωρίς τί δαχτυλίδια τους, τις καρφίτσες και τά άλλα κομμημάτά τους, έταμας να τά παραδώσουν στους ληστές... Μά την ίδια στιγμή ένας ποσο-δισμός άκούστηκε, κατόπιν άλλος και άλλος!... Ο Χάρρυ, ή δ Τζόν-σον και ή διοικητής τού Τεξάς, συνταγματάρχης Κόκιντον, είχαν πε-ροβολήσει συγχρόνως σχεδόν ένάντιον τού Λέμαρκ, με την έλπίδα πως αέσα στη σύγκρη, που θα έξακολου-θούσε θα κατόρθωναν ν' άναξουν μία πόρτα και να ζητήσουν βοήθεια.

Απ' τούς τρείς πυροβολισμούς, μια σφαίρα μονάχα πέτυχε τόν Λέμαρκ στο πόδι. Ο ληστής κλονίστηκε, με-νέν έπεσε. Αμέσως κατόπιν, με-σταθερό χέρι, σημάδεψε τόν γενναίο στρατηγό και πυροδότησε. Με φρε-σίλοι είδαμε τόν λατρετό στρατηγό μας, τόν λαμρό πατριώτη, ή σφι-ριάζεται κάτω, με μία σφαίρα στην καρδιά. Συγχρόνως καμιά δεκαριά λησται χμωσαν άπάνω στον Χάρ-ρυ, ή δ Κόκιντον και τούς ές-δεναν πισθάγκωνα.

—Ω! φώναξε με σπαταγμό ή πα-τέρας μου. Γιατί να πυροδότησαν! Τι άξίζουν τό κομμημάτα των γυναι-κών μας, μισοστά στην πολίτημη ή-ποσει τού στρατηγού μας!...

Η φωνή τού Λέμαρκ άκούστηκε πάλι. Σέ άγνωστη γλώσσα, έδωσε σύντομες διαταγές στους συμμοριές του. Αμέσως ή λησται άρχισαν να περιφέρονται στα θεωρεία, στους έ-

ξωστες, στους διαδρόμους της πλατείας, και να μαζεύουν τά κομμη-μάτα και τά χρήματα των τρομοκρατημένων θεατών. Μαζύ με όλα, πήρε και τό δικό μου περιδέραιο, τό δικό του Χάρρυ, που με τόση περιέργεια είχα φορέσει πρίν από λίγες ώρες!... Σέ διάστημα λί-γων λεπτών, τό εμάζωμο είχε τελειώσει. Τότε ή Λέμαρκ φώναξε πως ήμεις έλεύθεροι να γίνουμε, εκτός από τούς δυό άγχιμαλούς του.

Αλλάγοντες, άνδρες και γυναίκες, έτρεξαν στίς έξόδους. Όταν βοε-λάμας στο δρόμο, θα είχαμε άσφαλώς ύψος τρελλών, γιατί ή δια-τάκη μας κίτησε σαστισμένοι. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τις ανεπαιστέτες πληροφορίες μας και χροιάστηκε κάμποση ώρα, ώς ότου έπληρώσαν ή άστρινόμια, που είχαν συγκεντρωθεί, πως ή Χάρ-ρυ και ή Κόκιντον κινδύνευαν και πως ή στρατηγός Τζόνσον είχε περπατήσει από τούς καλοεργούς...

Μέση στη σύγκρη της φυγής μας, χωρίστηκε από τούς δικούς μου και είχαμε άπαρκαρυνθεί καμιά έκατοστή μέτρα με τόν Χάρρυ, κυριές εκπροσωπούμες τράνταξαν όλη τη γή τριγύρω... Οι άθλιοι άνδρες άπάντησαν της "Αλάμπρας", θάβροντας κάτω από τό έρεπιά τους τούς δυό γενναίους άνδρες, που ήβλησαν να μäs ύπερποισθούν.

Ο Λέμαρκ κ' ή συμμορία του γλίστασαν, συναποκομίζοντας την πλου-σίαν της. Αλλά, όπως μάθαμε κατόπιν, ή άρχιλστής Λέμαρκ πέ-θανε μετά λίγο καιρό στη Νέα Όρλεάν από τό τραύμα τού ποδιού του, που είχε μολυνθεί...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κεντρικότητες)

—Τούλάχιστον έμεις τά φάγαμε! λένε. Τά γλεντήσαμε! Ας τά ζλάει που τάχει...
—Η μάλλον, που τάχει!...

Πώς περνοΰν τις ώρες της άναπαύσεώς τους οι κινηματογραφικοί άστέρες;
—Ο Τζίνα Μανές παίζει με τόν σκύλλο της, ένα κακομούτσουνο και άγριο μπουλντόγκ!...

—Ο Άντρι Μπερλέ νταντεύει τό γάτο του.
—Ο γόνις Ρομόν Νοβάρρο παίζει άρμόνιο.

—Η Λούις Βελές μαγειρεύει τό φαί της. Αυτή έχει, βλέπετε, προ-σόντα νοικοκυράς.

—Η Ντόλλυ Ντρήβς φτιάχνει φρούα κοκταΐλ.
—Η Μαίη Γουέις προβάει διάφορα τσακισμάτα τού κομπού της.

—Η Μάρλεν Ντήτριχ συνομιλεί κατά της Γκετάς Γκάρμπο.
—Η Γκάρμπο...καβέεται.

—Η Τζόαν Χάρλσον κατά τις ώρες της σχολής της παντρεύεται ή... ζωάκι.

Και ή Κόνσταντ Μπέννιτ κουτοπολείει όλες και όλους τούς συ-ναδέλφους της...

Η Τζίνα Μανές, ως γνωστόν, διέκοψε πρίν μνημόν το κινηματογρα-φικό της στάδιο και άπεσθίρη σέ μία έρμη γωνία της Αφρικής, με τόν άνδρα της Ζωρζ Τσαρλιά, όπου άνοιξαν ξενοδοχείο, ή μάλλον ένα είδος ταβέρνας. Πολλά διεδόθησαν για τούς λόγους αυτής της έξα-φανίσεως. Έπρόκειτο περί ασθηματικής άπογνώσεως; Απαγωγής;

—Ένας Γάλλος δημοσιογράφος πήγε επί τόπου, να τό εξορκίσωσι... Βοήκε την Τζίνα και τόν άνδρα της να περιποιηθούν τούς πελάτες της ταβέρνας τους, σ' ένα χωριό τού Μαρόκου, γυρίζοντας με την πετσέτα στο χέρι, από τραπέζι σέ τραπέζι.

—Η εγκατάστασίς μας έδώ, τού είπε ή Τζίνα, δεν κρύβει κανένα μυστήριο. Κουρασθήκαμε από την πολυτάραχη ζωή τού Παρισιού και τού Χόλλυγουντ. Ήρθαμε έδώ χάριν άναψυχής. Μäs άρεσε όμως κ' εγκατασταθήκαμε μονίμως. Κάνει χαρούς δουλειές ή ταβέρνα μας. Είμαστε ευχαριστημένοι... Δεν τόχουμε στό νοι να γυρίσουμε...

Κι' αυτό έινε όλο...

Η αντίηλία μεταξύ της Μάρλεν Ντήτριχ και της Γκετάς Γκάρμπο έξασπσε σ' έναν δυσχερή έγρον ή-θοποιό, τόν Λιονέλ Άντιγουλ. Ο Λιονέλ έπαιζε στά φίλμ της Μάρλεν, στο "Ασμα Έρωτος" δέ τό καί-επιό τόν έκαμιν εντίβολοι. Η Γκετά Γκάρμπο τόν είδε, της άρεσε τό καίεπιό του και τόν προσέλαβε να παίξη ένα ρόλο στο δικό της φίλμ, την "Βασιλίσσα Χριστίνα". Μά ή Μάρλεν χάλασε τόν κόσμο.

—Η Γκετά παίρνει τούς ήθοποιούς μου! Αυτή έινε έχθροσάρα!... έδούλωσε.

—Η Γκετά τρώει...

Και τό αποτέλεσμα;

—Ο δυστυχής Άντιγουλ έλασε τη θέση του. Η Γκάρμπο τού πήρε τόν ρόλο και τόν έδωσε στον Σάμ Κέιτ... Και ή Μάρλεν άφες δεν θέλει να τόν ξαναδύ...

Διπλός κεραυνός κ' άπορροήσας, διμυσή!

Σ' ένα κινούμενο φίλμ, τού γυρίεται στη Γαλλία, λαβαίνουν μέρος και τά ζάα τού θηριοπαρκτου τόν Άδελφών Άμάρ, τού ήρθε πρό-όλγων έτών και στην Αθήνα. Γύρ περνούσε καλίστα λίανος ή Άδελ-φοί Άμάρ έήτησαν 300.000 άρσχα.

Τριακόσιες χιλιάδες φώναξε ή διευθυντής της κινηματογραφί-κης επιχείρησής. Με τούς δεν παίρνουμε ούτε και πρωτογωνιστρίες!

—Πρωτογωνιστρίες βρίζετε δος; φέλιξε σά Παρισίνα πεισόφα-μα!... άπάντησαν οι Άμάρ. Δίκους έμεις δεν βρίζουμε!...

Και ή κινηματογραφική επιχείρησις άναγκάστηκε στο τέλος να δώ-ση τις 500.000.

Να και μία όραία φράσις της Μαντλίν Ρενν, της βεντέτας τού Γαλλικού κινηματογράφου, για τη νεότητα και τό γήρας:

—Ένα στεφανί από ρόδο, που όταν παραδή και πέσουν τό ροδό-φύλλά του, γίνεται ιακάνθους στεφάνος...

Τά ιστορικά φίλμ έχουν μεγάλη έπιτυχία. Και παλινού το γούσιμά τους στοιζίζει πολύ ή κινηματογραφική επιχείρησις τού Χόλλυγουντ.

Ετοιμάζουν και άλλα ιστορικά φίλμ. Από για τόν Νικολάου, ένα για την είννοσημένη τού Δουδοβίκου II, καίτοι Ντ Μασσαύ, άλλο για τη Γαλλική Έξανάστασι, γλπ.

Η όθονομική κρίσις στην Αμερική και τά σκληρά οικο-νομικά μέτρα τού προέδρου Ρούζβελτ προεκάλεσαν πανικό και μεγάλες οικονομικές καταστροφές στο Χόλλυγουντ. Ο Γκωρ Κόπλερ μιά μέρα, γυρίζοντας στα μαγαζιά, δέν μπο-ρούσε να χαλάση ένα χαρτονόμισμα των 100 δολλαρίων, ή δέ Φρέντρικ Μάρς άναγκάστηκε να σπάση τόν κομμημάρα τού παιδιού του, για να πάρη λίγο ρενστό χρώμα, όσπου ν' άναξουν ή Τράπεζες, που είχαν κλειστά από τόν πανικό. Η Γκετά Γκάρμπο πάλιν έμειωσε στο ένα πέμπτον τό έξοδα τού σπιτιού της.

Η δουλειές, δηλαδή, δεν πάνε καθόλου καλά. Η έται-ρεία δεν χτυπών πια τίς πόρτες των άστέρων, προσφέροντάς τους κομμημάτα με βασιλικούς μισθούς. Τό σωματείον όμως των ήθοποιών κ' κινηματογράφου άνηήθησε, παρ' όλα ταύτα, να δεχθή μείωση μ-ισθών. Μένουν άνεργοι ή άστέρες, αλλά δεν ρχνοιν την άξιοπρέπειά τους!... Όχι παίζουμε!...

Η Λίλιαν Χάρδεϋ φεύγει για τό Παρίσι, όπου θα γυρίση ένα φίλμ με τόν Άνρι Γκάρ.

Τίποτ από μαζών άπουσιαν, ή Έμιλ Γιάννηγκς γύρισε στο Βερο-λίνο.

Ο Τζόν Τζίμπερτ, ή πρώτος — κατά τίτλου, τούλάχιστον — έρα-της της Γκετάς Γκάρμπο, που έπαψε μαζί της και στη "Βασιλίσσα Λατίνα", έχώρισε κ' από την...τέταρτη γυναικα του φιλικώτατα.

Η τελευταία προσέγγισις του με την πρώτη του άγάτη, την ύπερο-πύ Γκετά, τόν έκανε άραγε να μην άνέχεται καμιάν άλη γυναικα;

Μάς έχει!...

Ο Ρομόν Νοβάρρο έχει άδελφή, την σενορία Κά-ρο Σαμάνερα, ή όποια πρόκειται να βγη κ' αυτή τόν κινηματογράφο προσεχέστατα...

Καί επιπλέον, λοιπόν!...

Η οικονομική κρίσις στο Χόλλυγουντ έθιξε και πολ-λούς άστέρες, όχι μονάχα γιατί δεν βρίσκουν πια με-μνους μισθούς, αλλά και γιατί έχασαν δ,τι παραδά-μα είχαν από οικονομίες...

Ο Ουάλλας Μίτσορν είχε 130.000 δολάρια σέ με-τοχές και 30.000 σέ μία Τράπεζα. Και σέ λίγες μέρες έπιασε όλα! Η Τράπεζα έχρεοκόπησε και ή μετοχές της έμειναν από χέρια του χωρίς καμιά αξία... Χαρτί για τίποτα πούσ!...

Ο Ένρι Κάντον πάλι έχασε 2.000.000 δολλά-ρια παροπτημένα σέ διάφορες μετοχές. Και για τό παρατήρησι, έγραψε ένα βιβλίο, στο όποιο με χιούμορ άναγνώσε πως κατεστράφη. Τό βιβλίο του αυτό άγορά-σαν πια κ' έτσι θα κατορθώση να ξαναορίσει πάλι να μαζεύη χρή-μα!

Ο Άλ Τζόνσον δ,τι είχε κερδίσει τόσα χρόνια με την όραία του κομμημάτα, 3.000.000 περίπου δολάρια, τάχασε όλα κ' αυτός!...

Και ή ήθαστοι, ή όποιοι δσα κέρδιζαν δεν τάβαζαν στην Τράπεζα, ήτοι άπόρριζαν μετοχές, άλλ' απάουστατα τάτρωγαν, γελούν τώρα με τό πάγωμα των όκονομικών συναδέλφων τους.

Είπαμε, στίς διαδρομους της πλατείας, και να μαζεύουν τά κομμη-μάτα και τά χρήματα των τρομοκρατημένων θεατών. Μαζύ με όλα, πήρε και τό δικό μου περιδέραιο, τό δικό του Χάρρυ, που με τόση περιέργεια είχα φορέσει πρίν από λίγες ώρες!... Σέ διάστημα λί-γων λεπτών, τό εμάζωμο είχε τελειώσει. Τότε ή Λέμαρκ φώναξε πως ήμεις έλεύθεροι να γίνουμε, εκτός από τούς δυό άγχιμαλούς του.

Αλλάγοντες, άνδρες και γυναίκες, έτρεξαν στίς έξόδους. Όταν βοε-λάμας στο δρόμο, θα είχαμε άσφαλώς ύψος τρελλών, γιατί ή δια-τάκη μας κίτησε σαστισμένοι. Δεν μπορούσαν να καταλάβουν τις ανεπαιστέτες πληροφορίες μας και χροιάστηκε κάμποση ώρα, ώς ότου έπληρώσαν ή άστρινόμια, που είχαν συγκεντρωθεί, πως ή Χάρ-ρυ και ή Κόκιντον κινδύνευαν και πως ή στρατηγός Τζόνσον είχε περπατήσει από τούς καλοεργούς...

Μέση στη σύγκρη της φυγής μας, χωρίστηκε από τούς δικούς μου και είχαμε άπαρκαρυνθεί καμιά έκατοστή μέτρα με τόν Χάρρυ, κυριές εκπροσωπούμες τράνταξαν όλη τη γή τριγύρω... Οι άθλιοι άνδρες άπάντησαν της "Αλάμπρας", θάβροντας κάτω από τό έρεπιά τους τούς δυό γενναίους άνδρες, που ήβλησαν να μäs ύπερποισθούν.

Ο Λέμαρκ κ' ή συμμορία του γλίστασαν, συναποκομίζοντας την πλου-σίαν της. Αλλά, όπως μάθαμε κατόπιν, ή άρχιλστής Λέμαρκ πέ-θανε μετά λίγο καιρό στη Νέα Όρλεάν από τό τραύμα τού ποδιού του, που είχε μολυνθεί...

Η Τζίνα Μανές, ως γνωστόν, διέκοψε πρίν μνημόν το κινηματογρα-φικό της στάδιο και άπεσθίρη σέ μία έρμη γωνία της Αφρικής, με τόν άνδρα της Ζωρζ Τσαρλιά, όπου άνοιξαν ξενοδοχείο, ή μάλλον ένα είδος ταβέρνας. Πολλά διεδόθησαν για τούς λόγους αυτής της έξα-φανίσεως. Έπρόκειτο περί ασθηματικής άπογνώσεως; Απαγωγής;

—Ένας Γάλλος δημοσιογράφος πήγε επί τόπου, να τό εξορκίσωσι... Βοήκε την Τζίνα και τόν άνδρα της να περιποιηθούν τούς πελάτες της ταβέρνας τους, σ' ένα χωριό τού Μαρόκου, γυρίζοντας με την πετσέτα στο χέρι, από τραπέζι σέ τραπέζι.

—Η εγκατάστασίς μας έδώ, τού είπε ή Τζίνα, δεν κρύβει κανένα μυστήριο. Κουρασθήκαμε από την πολυτάραχη ζωή τού Παρισιού και τού Χόλλυγουντ. Ήρθαμε έδώ χάριν άναψυχής. Μäs άρεσε όμως κ' εγκατασταθήκαμε μονίμως. Κάνει χαρούς δουλειές ή ταβέρνα μας. Είμαστε ευχαριστημένοι... Δεν τόχουμε στό νοι να γυρίσουμε...

Κι' αυτό έινε όλο...

Η αντίηλία μεταξύ της Μάρλεν Ντήτριχ και της Γκετάς Γκάρμπο έξασπσε σ' έναν δυσχερή έγρον ή-θοποιό, τόν Λιονέλ Άντιγουλ. Ο Λιονέλ έπαιζε στά φίλμ της Μάρλεν, στο "Ασμα Έρωτος" δέ τό καί-επιό τόν έκαμιν εντίβολοι. Η Γκετά Γκάρμπο τόν είδε, της άρεσε τό καίεπιό του και τόν προσέλαβε να παίξη ένα ρόλο στο δικό της φίλμ, την "Βασιλίσσα Χριστίνα". Μά ή Μάρλεν χάλασε τόν κόσμο.

—Η Γκετά παίρνει τούς ήθοποιούς μου! Αυτή έινε έχθροσάρα!... έδούλωσε.

—Η Γκετά τρώει...

Και τό αποτέλεσμα;

—Ο δυστυχής Άντιγουλ έλασε τη θέση του. Η Γκάρμπο τού πήρε τόν ρόλο και τόν έδωσε στον Σάμ Κέιτ... Και ή Μάρλεν άφες δεν θέλει να τόν ξαναδύ...

Διπλός κεραυνός κ' άπορροήσας, διμυσή!

Σ' ένα κινούμενο φίλμ, τού γυρίεται στη Γαλλία, λαβαίνουν μέρος και τά ζάα τού θηριοπαρκτου τόν Άδελφών Άμάρ, τού ήρθε πρό-όλγων έτών και στην Αθήνα. Γύρ περνούσε καλίστα λίανος ή Άδελ-φοί Άμάρ έήτησαν 300.000 άρσχα.

Τριακόσιες χιλιάδες φώναξε ή διευθυντής της κινηματογραφί-κης επιχείρησής. Με τούς δεν παίρνουμε ούτε και πρωτογωνιστρίες!

—Πρωτογωνιστρίες βρίζετε δος; φέλιξε σά Παρισίνα πεισόφα-μα!... άπάντησαν οι Άμάρ. Δίκους έμεις δεν βρίζουμε!...

Και ή κινηματογραφική επιχείρησις άναγκάστηκε στο τέλος να δώ-ση τις 500.000.

Να και μία όραία φράσις της Μαντλίν Ρενν, της βεντέτας τού Γαλλικού κινηματογράφου, για τη νεότητα και τό γήρας:

—Ένα στεφανί από ρόδο, που όταν παραδή και πέσουν τό ροδό-φύλλά του, γίνεται ιακάνθους στεφάνος...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΛΛΕΡΙΝΑ

ροντοκόρη...

«Όλος ο κόσμος έχει να κάνει με την καλωσύνη μου, εξοκολούθησε η Έδιθ. «Όστόσο, θα σάς αφηγηθώ τώρα ένα περιστατικό της ζωής μου, που θα σας πείσει ότι και ο πιο καλόκαρδος και αμοιβαίως ανθρωπικός γίνεται συχνά, χωρίς να το θέλει, καθώς και άδικος... Η ιστορία αυτή συνέβη πριν από λίγα χρόνια, σε μια μικρή λουτρόπολη της Νορμανδίας, στην οποία παραθερίζαμε, η μητέρα μου, ο εξάδελφός μου ο Ρενέ κι εγώ. Μέναμε σ' ένα από τα καλύτερα ξενοδοχεία του τόπου. Ήμουν νέα, όμορφη, γοητευτική, μπορού να πω... Τό ήξερα... Ήμουν μαθημένη να βλέπω όλους τους νέους να είναι πάντοτε πρόθυμοι να εκτελέσουν κάθε μου επιθυμία, κάθε μου ιδιοτροπία. Και η αλήθεια είναι ότι όποιος άνδρας με πλησίαζε, ένοιωθε άμέσως την ανάγκη να ερωτοτροτήσει μαζί μου, αδιαφορώντας για τις απειλητικές ματιές, που του έριχνε ο Ρενέ! Ο καθήμενος εξάδελφός μου, μ' αγαπούσε από τότε...

—Και θα σ' αγαπώ πάντοτε! την διέκρινε ο Ρενέ με μια σοβαρότητα, που έκανε όλους τους παρισταμένους να γελάσουν.

—Φαντασθήτε τώρα το θυμό και την κατάπληξη μου, συνέχισε η Έδιθ. Βομπέ, χωρίς να δώσει προσοχή στη διακοπή του αδιόρθωτου εξάδελφου της, όταν, μια μέρα, πρόσεξε ότι στο ξενοδοχείο μας υπήρχε κι ένας πελάτης, ο οποίος δεν μού έδινε την παραμικρή σημασία... Ο...περιέργος αυτός τύπος ήταν ένας άνδρας ως τριάντα πέντε χρόνων, ψηλός, με ευγενικά χαρακτηριστικά, σφαιρικού σώματος, από μια έκφραση πόνου, που έδινε ξεχωριστό ενδιαφέρον στη μορφή του. Ή σέβας του και οι τρόποι του έδειχναν ότι θα ήταν άλλοτε στρατιωτικός... Ο υπηρέτης του του πήγαινε το φαγητό του στο δωμάτιό του... Ο άγνωστος αυτός τριγυρνώντας πάντα μονάχος, σιωπηλός και μελαγχολικός, τυλιγμένος σε μια μακρά μαύρη πελλερίνα, που τον σκεπάζε σχεδόν ολόκληρο, από το λαιμό ως τα πόδια... Δεν έξεργιαι, από την πρώτη στιγμή που τον είδα μού έκανε την εντύπωση ότι ήθελε να σαβανωθεί ζωντανός μες στα μαύρα!...

«Γενικά, όλα σ' αυτόν τον άνθρωπο μ' είχαν σκανδαλίσσει, και το ύφος του, και η έκφραση του προσώπου του κι αυτή η μαύρη πελλερίνα του, που τον έκανε να φαίνεται σαν τύπος της παλιής ρομαντικής εποχής... Προσπάθησα να γνωρίσω μαζί του, να τον ρωτήσω πώς είναι, να μάθω την ιστορία της ζωής του... Κάτι μού έλεγε πως ο μελαγχολικός άνθρωπος με την πελλερίνα... έτσι τον είχα βγάλει... Έκρυβε ένα μεγάλο μυστικό... Έκρινε όμως με απέφρανε. Κάθε φορά που μ' έδινε, γυρνούσε άλλο το κεφάλι του... Δεν μπορούσα πια να ξεσηλώσω τη στάση του...

«Εν' απόγευμα τον συνάντησα στον κήπο του ξενοδοχείου μας, Σκέφτηκα ότι παρουσιάστηκε επιτέλους η κατάλληλη ευκαιρία για να σχετισθώ μαζί του. Κι' ενώ περνούσα από μπροστά του, άφησα να πέσει χάμω το γάντι μου... Ο άνθρωπος με την πελλερίνα μού έριξε ένα παράξενο βλέμμα και συνέχισε το δρόμο του, χωρίς να στήσει να πάρει το γάντι μου!...

«Από τη στιγμή εκείνη το ενδιαφέρον μου για τον μυστηριώδη αυτόν άνθρωπο μεταβλήθη σε θυμό, με τη σκέψη ότι βρέθηκε ένας άνδρας να με περιφρονήσει τόσο!...

«Στο μεταξύ, ο εξάδελφός μου είχε αντιληφθεί ότι ο «εξοικονομικός» δίκως έλεγε τον άνθρωπο με την πελλερίνα—αδιαφορούσε για μένα, αν κι' εγώ έκανα ότι μπορούσε να κάνει μια νέα, για να σχετισθώ μ' έναν άνδρα... Και άρχισε να με πειράζει με τα ειρωνικά σχόλιά του... Θεωρώ περιττό να σας πω ότι η ειρωνεία του Ρενέ μ' έκανε να περιασπώ περισσότερο και να το θεωρήσω ζήτημα τιμής να δαύσω τον άνθρωπο με την πελλερίνα, να τον αναγκάσω να με προσέξει!...

«Ένα πρωί, ενώ έκανα μόνιμη μου περπάτο λίγο πιο έξω από την λουτρόπολη, είδα τον άγνωστο, τυλιγμένον πάντοτε στην μαύρη πελλερίνα του, να κουνιεντιά με μια γρήνη ζητάνα. Τους πλησίασα. Εκείνος, υβίς με είδε,

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

δεν μπόρεσε να κρύψει την ταράχη του.

—Μια έλεημοσύνη, αφέντη μου! του έλεγε η ζητάνα. Μια έλεημοσύνη, να χαρής τα νεύατά σου!...

«Ο άνθρωπος με την πελλερίνα της είπε λίγα συμβουλευτικά λόγια, μού έριξε και πάλι ένα παράξενο βλέμμα κι' έτοιμαζόταν να φύγει. Με συγχωρείτε, κύριε, του είπα ένθερμο, αλλά μού φαίνεται πως η δυστυχισμένη αυτή γυναίκα θα έχει μεγαλύτερη ανάγκη από μια μικρή χρηματική βοήθεια, παρά από παρηγορητικά λόγια...

«Εβγάλα άμέσως το πορτοφόλλά μου κι' έδωσα στη ζητάνα ένα νόμισμα, ευχαριστημένη κατά βάθος επειδή μού παρουσιάστηκε η ευκαιρία να προσβάλω τον άκαταδεχτό εκείνον κύριο... Ο άνθρωπος με την πελλερίνα έσκυψε το κεφάλι του και άποιασάνθηκε, χωρίς να πει τίποτα, χωρίς να δώσει έλεημοσύνη στη ζητάνα!...

«Γύρισα στο ξενοδοχείο μου έσω φρενών και διηγήθηκα στον εξάδελφό μου την περιπέτεια μου... Προσπάθησα να τον πείσω ότι η διέγερση του «εξοικονομικού» απέναντί μου ήταν ταπεινωτική για μένα... Ο Ρενέ, ο οποίος δεν είχε βέβαια κανένα λόγο να συμπαθίη τον άνθρωπο με την πελλερίνα, βότρε' από το ζωνό ενδιαφέρον που έδειχνε γι' αυτόν, μού ύποσχέθηκε να του ζητήσει το λόγο...

«Την επομένη το απόγευμα πήγαμε με τον Ρενέ περπατά, έσω από την πόλη, κοντά σε κάτι βραχάκια. Ένώ περπατούσαμε, άκουσαμε ξεφωκιά δυνατές φωνές, από την κορυφή ενός βράχου. «Ανεβήκαμε γρήγορα εκεί και είδαμε τον άνθρωπο με την πελλερίνα να μάζει δειρή με το κεφάλι του ένα σημείο στη θάλασσα και να φωνάζει σαν πηλός:

—Ένας άνθρωπος έπεσε στη θάλασσα, εκεί κάτω!... Θα πηδή, αν δεν τρέξετε να τον σώσετε!...

«Έκανα ένα μορφασμό θυμού, αγανακτισμένος και περιφρονώντας... Ο εξάδελφός μου το πρόσεξε αυτό, και για να μού φανή ειλικρινός, είπε στον άγνωστο:

—Αυτό καταντά άπιστευτο!... Ένας άνθρωπος πνίγεται, και σεις, κύριε, φωνάζετε τους άλλους να τον σώσουν, αντί να πέσετε ο ίδιος στη θάλασσα!... Δεν βρίσκω λόγια, για να χαρακτηρίσω την διανοητική σας!...

«Και ο Ρενέ έτοιμαζόταν να βγάλει το σακάκι του και να πέσει στη θάλασσα. Τη στιγμή όμως εκείνη είδαμε μια βάρκα μ' ανοιχτά τα θάλασσα και τρεις ψαράδες να τραβούν τον πνιγμένο άν' τα μαλλιά...

«Ο Ρενέ πλησίασε και πάλι τον άγνωστο και του είπε:

—Αν είσαστε πια γενησιός, κύριε, δεν θα περιορίζομαι να ξεφράσω μονάχα με λόγια την άηδία που μού προκαλείτε!...

«Ο άγνωστος ανοιγόλεψε τα βλέφαρά του από αυτήν την προσοχή... Τα χείλη του άναδευήθηκαν, σαν να ήθελαν να πουν κάτι... Τόσο, εξοκολούθησε να στέκεται ακίνητος, ενώ έβλεπε με ανησυχία το χέρι του και να ματαίσιον τον Ρενέ. Ή δειλία αυτού του ανθρώπου άρχισε να με κάνει να ύποπτο...

«Και όταν είδα τον εξάδελφό μου να φαίνεται έτοιμος να χτυπήσει τον άνθρωπο με την πελλερίνα, φώναξα άναγκασμένη:

—Θα πάω χαμένος ο μπάτσος σου, Ρενέ! Είμαι βέβαια ότι αυτός ο κύριος δεν θα έχει το θάρρος να σηκώσει το χέρι του για να σε χτυπήσει κι' αυτός!...

«Πριν ακόμα αποτελειώσω τη φράση μου, ανατρίχασα, βλέποντας τι έντύπωση προξένησαν τα λόγια μου στον άγνωστο... Τα μάγουλά του κοκκίνισαν, τα χαρακτηριστικά του προσώπου του παραμορφώθηκαν από την αγωνία... Τέλος, ο άνθρωπος με την πελλερίνα φηέθηκε με φωνή που έτρεμε από συγκατακίνητα αναφυλλήτα:

—Δεν είμαι δειλός, δεσποινίς! Έσείς όμως είστε σκληρόκαρδη... Με αναγκάζετε τώρα να σάς φανερώσω ένα μυστικό, που δεν με τρεπάζει, αν και ντρέπομαι που βρίσκομαι σήμερα σ' αυτή την κατάσταση... Όταν θα σάς φανερώσω το μυστικό αυτό, θα αισθανθείτε συμπόνειο για μένα... Δεν θα το ήθελα αυτό... δεν θα ήθελα να ηρωαυτώ τον οπλο σας, γιατί μ' έχετε πληγώσει πολύ με τα λόγια σας...

Μα πρέπει να σας πω την αλήθεια... Μάθετε, λοιπόν, δεσποινίς, ότι στο μεγάλο πόλεμο έχασα και τα δυο μου χέρια!... Άλλοι όμως! δεν μπορώ ούτε την πελλερίνα μου να σηκώσω, για να βεβαιωθείτε ότι σας λέω την αλήθεια, ότι δεν είμαι δειλός... Δεν έχω χέρια!...

«Όσπου να συνέλθω από την κατάπληξη μου, ο άνθρωπος με την πελλερίνα είχε εξαφανιστεί... Και όταν, αφηρημένα, ζήτησα να τον δω στο ξενοδοχείο, έμεινε πως είχε φύγει βαρύντως, χωρίς ν' αφήσει καμιά διείκηση... Και από τότε, δεν μπόρεσα να μάθω τί γίνεται, πού βρίσκεται, τι κάνει... Και η δεσποινίς Έδιθ Βομπέ, αφού τελείωσε την αφήγηση της, έβλεπε το μαντήλι της να σκούπασε ένα δάκρυ...

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Ή μόνη αὐθεντική βιογραφία τοῦ γενναίου Ἑλλήνος πρίγκιπος]

«Το έβδυνετο κι' αυτός και έπεφτε στη θάλασσα να κάμει το κουρσάκο του. Ο Μουρούζης έσυλλογίστηκε τότε να του παίξει μια ερωτική... Τον έπληρωσε λοιπόν και του είπε:

—Βγαίνουμε, δεσποτά, σ' ανοιχτά; Σου θασάει το κουρσάκο...

—Πώς; είπεν ο παπς. Βγαίνουμε!

—Περνάμε από δω, αντίκρυ στην Καστέλλα. Σου θασούν τα κουρσάκα...

—Ναι. Να περάσουμε, απάντησεν ο παπς, κι εμείς σιόχημα.

—Αχ, είπεν ο Μουρούζης.

—Όπως φτάση πρώτος, θα παίρνη από τον άλλον ένα εκατοστάριο.

Τότε το εκατοστάριο ήταν κάτι. Δυό χιλιάδες δραχμές σημερινές περίπου.

Ο Μουρούζης δέχθηκε πρόθυμα και άρχισε να σιόχημα.

Σε λίγη ώρα όμως ο Μουρούζης είχε παραφύλαξη πολύ και ο παπς έμεινε πολύ πίσω.

Ήταν φανερό, ότι θάχανε το στοίχημα. Γι' αυτό και κάμει λοιπόν; Συλλογίστηκε να πιαστεί το εκατοστάριο, με μια πονηρία...

Να κάμει ότι του συνέβη τάχα δυστύχημα. Έβαλε λοιπόν ξαφνικά τις φωνές:

—Πνίγισαι! Πνίγισαι! Βοήθεια!...

Ο Μουρούζης ένοιωσε πραγματικά πως κάμει. Έπαιθε ο παπς και έγυρισε κοντά του.

Συγγνώμη έφώναξε και μια θάρκα, που έβλεπε εκεί κοντά και κατάφερε, με τη βοήθεια και του δορκάρη, να θυγάλη τον παπς από τη θάλασσα και να τον μεταφέρει στην παραλία.

Ο παπς έκανε ακόμα τον άρρωστο, το λυπομένο, τον μισοπνιγμένο...

—Αχ, έλεγε, δεν είμαι καλά...

—Θα σε κάμω έγω καλά, του έλεγεν ο Μουρούζης. Πες μου μόνο αν έπιες πολλή θάλασσα...

—Ναι. Έπια...

—Καλά λοιπόν. Θά σου κάμω τη σχετική θεραπεία.

Κι' ο Μουρούζης, που ήξερε πως να γλυτώνη ανθρώπους, που κινδύνευαν να πνιγούν, άρχισε να χτυπά την κοιλιά του παπς για να βγίη το νερό... Μά δεν βγήκε ούτε σταλαγματία νερό! Ήταν φανερό, δηλαδή, πως ο πονηρός ιερωμένος δεν είχε καταπεί καθόλου θάλασσα!

Όταν ο Μουρούζης κατάλαθε πως ο παπς είχε προπονηθεί πνιγμένο, άρχισε να τον χτυπά πιο δυνατά στην κοιλιά, πια με τα χέρια κι' έπειτα με τα πόδια. Τον είχε άργισει πια στις γαρές κλωστικές, όταν ο παπς φώναξε:

—Φάνει! Φάνει!

—Τι φάνει, παπά μου; απάντησε ο Μουρούζης. Άκόμα δεν έβγαλεις ούτε σταλιά θάλασσα! Πρέπει να την ξεράσης...

—Μά ξεράσα προτίτερα, είπεν ο παπς.

—Οχι. Δεν έχεις θγάλει ούτε δρόμι νερό...

—Εγώ τα πληρώνω τώρα όλα! είπεν ξαφνικά ο Ρενέ. Ή εξάδελφός μου δεν είναι πια σημασία στην αγάπη μου και είναι άπορασιμένη να τον παντρευτεί ποτέ, επειδή...είπε ερωτευμένη με τον μελαγχολικό άνθρωπο με την πελλερίνα!... Αυτόν συλλογίστηκε νύχτα και μέρα...

Και ή δεσποινίς Έδιθ Βομπέ, αφού τελείωσε την αφήγηση της, έβλεπε το μαντήλι της να σκούπασε ένα δάκρυ...

CHARLES FOLEY

—Μά ξεράσα, σου λέω...

—Οχι, όχι. Τώρα θα ξεράσης και θαλασσόνερο και το εκατοστάριο!

Τότε πια ο παπς κατάλαθε πως η πονηρία του δεν έπέρασε και παραδέχτηκε ότι έχασε το στοίχημα.

—Θά σου δώσω το εκατοστάριο, είπεν στο Μουρούζη. Αφησέ με πια. Όμοιολογώ πως έχασα.

Ο Μουρούζης πήρε γελώντας το εκατοστάριο και είπεν στο λειτουργό του Ύψιστου:

—Τώρα είσαι εν τάξει, παπά μου. Και, αν θέλεις, σε καλώ να έρθης να το γλεντήσουμε μαζί το εκατοστάριο, που σου κέρδισα.

Ο παπς δέχτηκε. Και σε λίγο εκάθησαν μαζί σ' ένα άπομερο παραθαλάσσιο κέντρο του Παλιού Φαληρού και άρχισαν να τρώνε και να πίνουν...

Ένοιωται ότι το γλέντι κατέληξε σε άγριο μεθύσι. Κ' οι δυο είχαν γίνει φέσι από το κρασί! Ιότε ο Μουρούζης έφώναξε και μια λαντέρνα... Και τάκαμαν πια θάλασσα...

Το κορύφωμα δέ του γλεντιού ήταν κάτι ωραίο! Ο παπς έχορευε με τον ήχο της λαντέρνας και ο Μουρούζης χτυπούσε τις παλάμες του κρατώντας το ρυθμό!...

Όταν το γλέντι έτελειώσεν, ο Μουρούζης έπληρωσεν όλο το λογαριασμό και κατόπιν έδωσε πάλι πίσω στον παπς το εκατοστάριο. Και όχι μόνον αυτό. Μά έπηρε και ένα άμαξι κι' έπληρωσε τον άμαξά για να πάη τον παπς στο σπίτι του, γιατί ο δυστυχός από το μεθύσι του δεν μπορούσε να περπατήσει πια!...

Τα έπεισόδια του Μουρούζη στα καφέ-σαντάν, τα μεθύσια του, η φάρσες που έκανε στους παπάδες και η παντοειδής άλλες τρέλλες του, τον είχαν κάνει εκείνη την εποχή διάσημο. Όλη η Αθήνα μιλούσε γι' αυτόν. Άλλοι με θαυμασμό, άλλοι με διαφορετική διάθεση. Μερικοί τον κατέκριναν και άλλοι τον έθεωρούσαν μόνο παράδοξον τύπο.

Μά όλα αυτά είχαν δυναμώσει την φήμη του. Ή μικρή τότε Αθήνα τον ήξερεν ολόκληρη. Όπου έπήγαινε, όλοι τον έπρόσεχαν. Είχε φτάσει στο σημείο να κινή την προσοχή όλων, όπου κι' αν ευρίσκετο.

Αυτό στην αρχή ευχαριστούσε το Μουρούζη. Μά έπειτα κι' αυτό το θαρρείσκει. Τού ήταν ένοχλητικό.

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους φίλους του, να μην υποθήκω κανείς να γλεντήσει άγνωστος στην Αθήνα. Όλοι σ' έβλεπον κι' όλοι σ' έπροσεχόν... Α φίλοι μου, για γλέντι είμε το Παρίσι! Εκεί χάνεται... Δεν σε προσέχει κανείς. Και βασιλιάς και πρίγκιπας και όποιος κι' αν είσαι, γλεντάς άπαρατηρήτος...

Είπε μεγάλος μπελός, έλεγε στους

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΖΟΚΕΪ ΑΠΟ ΕΡΩΤΑ

ΗΝ περασμένη βδομάδα μπόρεσα, επιτέλους, να μάθω γιατί ο «Τιμούρ» είχε ξεθωιάσει—πριν από πέντε ακριβώς χρόνια—στις μεγάλες ιπποδρομίες του Ότινγκ, ενώ όλες οι ιπποδρομιακές εφημερίδες κι όλας έβγαζαν τακτικά στις κούρσες, έλεγαν ότι ο «Τιμούρ» ουσί το αλφειό αυτό είχε εξηραλισμένη τη νίκη...

Ίσως να με ρωτήση κανείς από σάς, γιατί να θυμάμαι, ύστερ' από τόσα χρόνια, μια τόσο παλιά ιστορία—μια ιστορία, το κάτω-κάτω της γραφής, πολύ συνηθισμένη στους ιπποδρόμους όλων του κόσμου... Θά σάς εξηγήσω άμεσα το γιατί: 'Η ξαφνική άποτυχία του «Τιμούρ», στον οποίο είχα παίζει κίνητη τη μέρα

όλα τα χρήματά μου (τετρακόσια φράγκα, αν απαλάτε!) μ' έκανε να μη ξαναπατήσω το πόδι μου στις κούρσες. Έξ' άλλου, το γεγονός ότι ο «Τιμούρ» ήθελε τρίτος, παραχωρώντας τα πρωτεία σ' ένα άλογο, που δεν το υπερέβαινε κανείς σωμαρά, δημιούργησε τότε θόρυβο στον Τίπο... Ψωμένους μάλιστα εφημερίδες δεν διάσταν να γράφουν ότι έπρόκειτο περί μιας μεγάλης απάτης εις βάρος του κοινού.

Όσοι, κανείς δεν μπόρεσε τότε να καταλάβει τί συνέβη σ' αυτήν την ιστορία... Όσο για μένα, αφού έλαβα από τα βάθη της καρδιάς μου τα τετρακόσια μου φράγκα, έκανα όρκο να μην ξαναπατήσω στις κούρσες. Νά, όμως, πού ύστερ' από πέντε χρόνια, μπόρεσα επιτέλους να μάθω, το μυστικό της άποτυχίας του «Τιμούρ».

Την περασμένη λοιπόν βδομάδα, ενώ έπιαινα σ' ένα έξοχο καφέ-νείο, έξω από το Νέιγν, άκουσα μια φωνή:

—Μα! Τι βλέπουν τα μάτια μου!... Έσύ είσαι, Ζερό; Τι γίνεται;... Πόσα χρόνια έχομε ν' αναμώσουμε...

Γύρισα το κεφάλι μου και άναγνώρισα— με κάποια δυσκολία, είνε η αλήθεια—τόν Φελίξ, έναν παλιό συμμαθητή μου, πού είχα να τον δω κάποιον δεκαπέντε χρόνια. Πόσο είχε αλλάξει!... Είχε γίνει κοντός και παχύς. Το πρόσωπό του, στρογγυλό και ροδακόκινο, φάνερωνε χαρά και βουνοποίηση. Κοντά στον Φελίξ καθότανε μια όμορφη κυρία, μαζί με δυο χαριτωμένα παιδάκια...

—Νά σου συστήσω τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου! μου είπε ο παλιός συμμαθητής μου. Και κάθισε να τα πούμε λίγο, ύστερ' από τόσα χρόνια, πού έχομε να ιδωθούμε...

Χαρέτησα και κάθισα. Άφου άναστήθηκα με τον Φελίξ τα μαθητικά μας χρόνια και ξαναφέραμε στη μνήμη μας παλιούς, λησμονημένους φίλους, ο Φελίξ μου είπε πως ήταν τώρα διευθυντής ενός μεγάλου εκδοτικού οίκου κι έδειχόλυνόσε να γράφει ποιήματα... Θυμήθηκα, πράγματι, ότι ο παλιός μου συμμαθητής είχε ανέκαθεν ξεχωριστή κλίση για την ποίηση.

Ξαφνικά ο Φελίξ άρχισε να γελιά χωρίς λόγο, ριχνοντας συγχρόνως τρυφερά βλέμματα στη γυναίκα του.

—Τι σου συμβαίνει; τον ρώτησα.

—Θά σου πω κάτι, πού θα σε ξαγνήσει! μου αποκρίθηκε. Πριν γίνει εκδότης, έξορις τί δουλειά έκανα; Τζόκεϊ! Μάλιστα, άγαπητέ μου! Γιατί άνοιξης τόσα δά τα μάτια σου!... Δεν με πιστεύεις, έπειδή με βλέπεις τώρα εύσιμο!... Την εποχή εκείνη ήμουν πολύ άδύνατος, ή, μάλλον, φροντίσα ν' άδυνατίσω. Πρέπει όμως να σου εξηγήσω και γιατί έβγαζα τζόκεϊ... Από έρωτα, άγαπητέ μου!... Έβγαζα τζόκεϊ από έρωτα!... Το τελευταίο άλογο, πού ίδωθήσα, πριν από πέντε χρόνια, στις μεγάλες ιπποδρομίες του Ότινγκ, ήταν ο «Τιμούρ».

—Τι έκανε λέει! φώναξε. Έσύ, μαζούρη, οδηγούσες τον «Τιμούρ» τη μέρα πού έγρασα τα τετρακόσια φράγκα!... Και δεν ντύνεσαι να τ' έβλεπεις!

—Ο Φελίξ γέλασε και πάλι, έριξε ακόμα ένα στοργικό βλέμμα στη γυναίκα του, πού γελούσε και κίνη αλγίασε το χέριό του πού κοπτά στο δικό μου κι άρχισε να μου διηγείται:

—Η αλήθεια είνε ότι η άποτυχία του «Τιμούρ» προξένισεν κατ' αλήθειά κι έκανε θόρυβο την εποχή εκείνη, γιατί όλοι άπορούσαν άγνοώντας τη νίκη αυτού του άλόγου. Και ο «Τιμούρ» δεν θα έβγαζε, πράγματι, αν δεν τ' ήθελα εγώ... Θά σου εξηγήσω ποιά λόγια μ' έκαναν να... μην αφήσω τον «Τιμούρ» νάβη πρώτος...

«Μία μέρα—πέρασαν έξη χρόνια από τότε—έπιστρέφοντας με το τραίνο στο Παρίσι από την επαρχία μου, γνωρίζοντας σ' διαμέρισμα με μια νέα, πού ταξείδευε μόνη... Ύστερ' από δυο ώρες, έβιασε

οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου. Της άπήγγειλα μερικά τραγούδια μου—πού τα βρήκε, φυσικά, περίφημα—της είπα ποιά ήσαν τα όνειρά μου και, τέλος, της έκανα μια δειλή έρωτική εξομολόγηση... Νά μ' ήσ'αι πολύλογό, ως ότου να φτάσω το τραίνο στο Παρίσι, βρήκαμε τον καθ' ον να διαπιστώσουμε και οι δυο ότι αμοιανήκαμε αμοιαιω χαριτωμένο έρωτα και ότι θα θέλαμε πολύ ή συνάντησή μας αυτή να συνεχίζεταν...» όλη μας τη ζωή!

»Πριν άποχωριστούμε, στο σταθμό, ή νέα μ' εξουσιοδότησε να άσχεθώ τον πατέρα της—μου έδωσε τη διευθυνση του σπιτιού της—και να την ζητήσω σε γάμο... Ύστερ' από δυο μέρες παρουσιάστηκα μεθυμένος από ευτυχία, μπρός στον μελλοντα πεθερό μου. Ουκ όμως του άνεκούνισα το σκοπό της έπισκεψής μου, όταν, σε μια σπυτική έρώτησή του, του άποκρίθηκα ότι ήμουν «άνθρωπος των γραμμάτων»,—ή αλήθεια είνε ότι την εποχή εκείνη δεν είχα κανένα σοβαρό έργο...—ο πεθερός μου άρχισε να γελά.

—Δεν είσαι καλά, παιδί μου! μου είπε. Ξέρεις τί δουλειά κάνω; γά; Είμαι τζόκεϊ! Και ξέρεις ποιόν θα κάνω γαμπρό μου; Μιαρ ένα τζόκεϊ!... Κι' έγρασα τώρα εσύ, ένας άνημποπος των γραμμάτων, και μου ζητάς γυναίκα την κόρη μου!... Ποιός σου είπε, παιδί μου, ότι θέλω να δώ την κόρη μου να πεθαίνει της πετας!...

»Τού κόλου προσπάθησα να μεταπείσω τον πεθερό μου. Δεν ένοούσε ν' άκούση τίποτα... Και τότε, το πήρα κι' εγώ άποφαση να γινώ τζόκεϊ, άφου μόνάκι μ' αυτόν τον τρόπο θά μπορούσα να κάνω δική μου την άγαπημένη μου...

»Στην άρχή πήρα τ' άπαραίτητα μαθήματα. Έβγαζα άπειλάτα δάματα για ν' άδυνατίσω... Έβγαζα, από τις νηστείες, στο σπυρί να μη μπορώ να σταθώ όρθιος σ'α πόδια μου... Ποτέ όμως δεν ήρθε από τα χέλια μου το παραμικρό παράπονο. Ή σκέψης ότι δεν τ' άφαισε ο καιρός πού θα έκανα τους γάμους μου με τη Μόνικα—έτσι έλεγαν τη νέα πού άγαπούσα—μου έβλεπε

τη νέα πού άγαπούσα—μου έβλεπε θάρρος και δύναμη να τ' άπεφραζα. Στο μεταξύ δεν ξαναπαρουσιάστηκα στον πεθερό μου. Ήμια να γίνω πρώτα διάσημος τζόκεϊ— ύστερα να πάω να τού ζητήσω την κόρη του.

»Τέλος, μπόρεσα να λάβω μέρος σε μικρές ιπποδρομίες. Βγήκα πάλι λές φορές νικήτης. Σιγά-σιγά άρχισα ν' άποκτώ κάποια φήμη... Και, μια μέρα, ο ιδιοκτήτης του έλμου μου άνέθεσε να οδηγώ τον άλογο του στις μεγάλες ιπποδρομίες του Ότινγκ. Ή καρδιά μου χτύπησε νατά από χαρά...

»Αν κατόπιν να βγώ και αυτή τη φορά νικήτης—και δεν υπήρχε αμφιβολία ότι θα κέρδιζα, μ' ένα άλογο όπως ο «Τιμούρ»—θα γινόμουν άμέσως διάσημος στο άριστοκρατικό Παρίσι και θα μπορούσα να παρουσιάσω με σωμαρές αξιοπρέπειες στον πατέρα της Μόνικας.

»Την ημέρα των ιπποδρομιών έτρεμα όλόκληρος από νεύρωση άπομονή. Όσοι, έδωζα τα δικά μου γάμους να μην γίνουν ποτέ...

τά μου για να μη χάσω την ψυχραιμία μου, για να διατηρήσω την πνευματική διαύγεια...

»Τέλος, δόθηκε το σύνθημα της εκκίνησης.

»Από τον πρώτο γύρο, φάνηκε άμέσως ή ύστεροχ της «Τιμούρ» «Όλοι εκείνοι πού έβγαζαν σ' αυτό το άλογο—και μεταξύ αυτών ήσ'αι και σύ, δυστυχισμένο μου φίλε!—οδηγούσαν από τη χαρά και την ένθουσιασμό τους... Ήμουν μεθυμένος από ευτυχία... Μου φάνηκε πως έόδωσα ένα γοητευτικό όνειρο!

»Άφ'ηνά, γυρνώντας το κεφάλι μου πίσω, πρόσεξα, για πρώτη φορά, ότι το άλογο «Φατιά» τ' οδηγούσε ο πατέρας της Μόνικας—ο πεθερός μου δηλαδή. Στην άόλη δεν κατάλαβα πού ήμουν έρωτας.

»Αλλ' ύστερα έβγαζα τη σκέψη ότι ο πατέρας τζόκεϊ τ' άφαισε από τα παρασημασμένα κανένα έκδοτικό την τελευταία στιγμή και ότι άντεκατέστησαν με τον πεθερό μου... Ή τσάχη μου ήταν τόσο μεγάλη, ώστε δεν πρόσεξα ούτεως την αλλαγή αυτή.

»Ο «Τιμούρ» έξουλοφόρεσε να προχωρή πρώτος. Ή «Φατιά» τζότανε πολύ πίσω... Δεν ήταν όμως αβίασμο να με φτάσει, γιατί ο πατέρας της Μόνικας ήταν περίφημος τζόκεϊ...

»Και τότε, μια στανική ιδέα πέρασε από το μυαλό μου.

»Μιμήθηκα την όρση του «Τιμούρ», τραβώντας με δύναμη τα γόνατά μου, και άφησα την «Φατιά» να με πλησιάσει. Κι' ενώ τα δυο άλογα έτρεχαν από ίδιο ύψος, φώναξα στον πεθερό μου:

—Με άναγνώριζετε, κυρία; Είμαι ο Φελίξ, πού σ' άς ζήτησε

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΝΟΥ ΣΟΥ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ!

Α την παρακολούθησ από το πρωί ως το βράδυ!... Νά μη την αφήνης να κάνει βήμα μόνη της... Στο θέατρο, στο σινεμά, στις κούρσες, στον περίπατο, παντού θά βρίσκεσαι από πίσω της...

Αλλά τα λόγια έλεγε ο Ροβέρτος στον Φρειδερίκο. Ο Ροβέρτος θά άπουσάσε μερικά μέρες, για μια έρωτική περιπέτεια. Δεν ήθελε όμως κατά το διάστημα αυτό ν' αφήση την γυναίκα του χωρίς καμιά επίβλεψη. Ήταν άφορητός και πολύ φιλάρεσκη. Έδειχνε έξαιρετική άδυναμία στις φιλοφρονήσεις των θαυμαστών, πού την πολιορκούσαν επίμονα. Και ο Ροβέρτος, πριν φύγει, ήθελε να είνε άσφαλισμένος, ως προς το ζήτημα αυτό.

—Σύμφωνοι; ρώτησε το φίλο του, άφου το έμπιστευήκε την έπιθυμία του.

—Σύμφωνοι! άπάντησε ο Φρειδερίκος, ο οποίος ανέλαβε να τη βαρύνει από την άποψη της εποχής, πού είχε άποφασίσει να μιλήσει στην γυναίκα του για τον γάμο τους, να την βεβαιώσει ότι πού ήταν άδύνατο να ζήσει...

Τώρα έπρεπε να ύποσχεθί στο μοιραίο και να περιμένη την έπιστροφή του φίλου του. Δεν ήθελε να φανή τόσο άνανδρος, ώστε να έμεινε μόνος να ταξίδει του Ροβέρτου και την έμπιστοσύνη του.

Ο Ροβέρτος έφυγε την επομένη. Ή «Αννα, ή γυναίκα του, με τον παραμικρό φίλο, τον συνώδευσε ως το σταθμό. Όταν ξεκίνησε στον γάμο, ο Ροβέρτος, από το παράθυρο του βαγονιού, φώναζε στον Φρειδερίκο:

—Το νού σου στη γυναίκα μου! Μην την αφήνης μόνη! Νά της είπες σ'αυτήν!

Ο Φρειδερίκος κούνησε το κεφάλι του απροσχετικά. Σε λίγο το τραίνο έβγαζε, δεν φαινόταν πιά ούτε το μαντίλι του Ροβέρτου, πού άποχαρτούσε τον εαυτό του και τον φίλο του.

Ήταν ή ώρα του τσαγιού, ή ώρα των μαζώνων περιπάτων στο ήλιοβασίλεμα, των αντηθών στα άπόγεμα κέντρα της πόλεως. Ή καρδιά του Φρειδερίκου σπαστούσε. Άν μπορούσε... αν μπορούσε ν' άνοιξη την καρδιά του, τη στιγμή αυτή... Άν μπορούσε να της πει τα πάντα, να της μιλήσει για την άγάπη της, για τις άπισίες του σ'αυτόν της...

Αλλά έμενε έγκρατισμένη μια τόσο όμορφη γυναίκα, άναγνώριτας έρωτικές προαίτιες...

Ή Άννα είχε μασκλειώσει τα μάτια, να ν' άπορη τις άγνιες του ήλιου. Μάλλον αγά, για θέματα χωρίς κανέναν ενδιαφέρον.

Σε μια στιγμή, πριν χωριστούν, ρώτησε τον Φρειδερίκο:

—Αλήθεια, πιστεύετε ότι ο άνδρας μου κάνει το ταξίδι αυτό για ύποψέ της;

Ο Φρειδερίκος προσπάθησε να ύποψέσει με όλη του τη δύναμη τον φίλο του. Ξαφνικά τον άκουγε μ' ένα ειρωνικό μειλίγμα σ'α χείλη και στο τέλος του είπε:

—Ίσως... Δεν λέγω όχι... Δεν άφήνει όμως κανείς την γυναίκα του χωρίς μέρες άπομονή... Είμαι, λοιπόν, τόσο άσχημη;

Έπαισε δυνατά, έδωσε το χέρι της στον Φρειδερίκο και έφυγε. Ο Φρειδερίκος έμεινε άφωνος, άκίνητος, σάν άπολιθωμένος. Μια βασανιστική σκέψη τον κυρίεψε: Άσφαλώς το ταξίδι του Ροβέρτου θά

παραγινώσκει...

Άφ'ου με ήσυχο! βουλήθηκε ο πατέρας της Μόνικας.

—Σας προτείνω κάτι, εξουλοφόρησα. Άν μου δώσετε τη Μόνικα, σ'ας αφήνω να περάσετε πρώτος... Είδεμ... μην έχετε πια καμιά έλπίδα να νικήσετε...

Ο πατέρας πού μου έριξε μια κατάληρη ματιά και είτε από την έπιθυμία νάβη πρώτος, είτε έπειδή τον ανήγαμνε ή άγάπη μου για τη Μόνικα, πού άποκρίθηκε:

—Σύμφωνοι!...

Νά, γιατί άφήσε η «Φατιά» εύρη πρώτη!

Ύστερ' από λίγο έβγαζα τους γάμους μου με την Μόνικα—και ο πατέρας μου, με τα λόγια αυτά, έβιασε το χέρι της γυναίκας του να με την πρόβα πού μου έδωσε ο πατέρας της, άνοξα έναν έξοχο έρωτα ο οποίος ερμάνεται σήμερα περίφημα... Και από τότε, ξαναρχισα στις παλιές μου αγάτες... στην ποίηση δηλαδή και το καλό...

...Η οικονομία μου θέσι, βλέπεις, πού επιτρέπει να γράφω ποιήματα και νάμ άναγνώζω τα μέσα να τρώω καλά!...

ΑΛΕΝ ΔΟΥΑΡΔΙΝ

έδινε εύκαιρία στην Άννα να βρή κάποιο φίλο. Θά έπεφτε σ'α χείρα κανενός ήλιθίου, άπ' αυτούς πού την τριγυρίζουν σ'α σαλόνια...

Είχε βραδείσει πιά. Γύρισε στο σπίτι του και έφαγε χωρίς όρεξη. Τά νεύρα του ήσαν άναστατωμένα. Σ'ας έβγαζε τηλεφώνησε στην Άννα. Ή ύπερήτρια του άπάντησε ότι πριν από ένα τέταρτο ή κυρία της είχε βγή έξω.

Το πρωί της άλλης μέρας ο Φρειδερίκος βγήκε από το σπίτι του έξαιρετικά ταραμένος. Τριγύριζε δεξιά κι' άριστερά, σάν τρελλός, χωρίς κανένα πρόγραμμα. Σ'ας πέντε τέλος πήρε την άποφαση. Κι' έπειτ' από λίγες στιγμές, χτυπούσε άποφασιστικά την πόρτα της Άννας. Ή γυναίκα του φίλου του βρισκόταν εκεί.

—Πρέπει να σ'ας μιλήσω... —Τί έχετε; Με φοβίζετε...

—Φοβόμια κι' εγώ ο ίδιος τον έαυτό μου. Δεν ξέρω πού βρίσκεσαι. Πρέπει να τα μάθετε όλα. Είχα άποφασίσει να εξομολογηθώ τον έρωτά μου σ'α μια γυναίκα, όταν έβγαζε ο άνδρας της μου λέει: «Αδύριο φεύγω, κάνε μου τη χάρι να παρακολουθής λίγο την γυναίκα μου, χωρίς όμως να σε καταλάβει. Πρόσεξε, μην την αφήσης να κάνει καμιά άνοησία». Έτσι μου έδωσε τα χείρα, χωρίς να τ'έξη...

—Και την άγαπάτε αυτήν την γυναίκα;

—Τρελλά!... Έκείνη όμως δεν ξέρει τίποτα. Δεν ξέρει πόσο την άγαπώ, πόσο ύποφέρω, σε τί πειρασμούς βρίσκεμαι, από τον καιρό πού ταξείδευε ο άνδρας της. Και το χειρότερο άπ' όλα, ή γυναίκα αυτή έχει φίλο...

—Δεν είν' αλήθεια αυτό!...

—Άν δεν έχει άδίκη, πρόκειται ν' άποκτήση!...

Ο Φρειδερίκος όσο μιλούσε, τόσο περισσότερο πλησίαζε την Άννα. —Όταν έπιστρέψει ο σ'αυτός, τότε θα της μιλήσω, γιατί δεν θα με δεσμεύει πιά καμιά ύποψέ...

Είχε σκοτεινιάσει πιά και ή Άννα σηκώθηκε ν' άνοιξη το φως. Ο Φρειδερίκος την χαίρετσε με μια βαθειά ύπόληψη και πήρε όρση, κατ' εύθειαν για το Τηλεγράφημα...

Μετά δυο μέρες ο Ροβέρτος έπέστρεψε στο Παρίσι. Όταν ή άμαξοσταχία μπήκε στο σταθμό, διέκρινε από το παράθυρο του βαγονιού του την γυναίκα και τον φίλο του, πού περιμένα μ' ένα ήκαρδιο χαμόγελο σ'α χείλη. Κάλεσε τον Φρειδερίκο να γευματίσουν μαζί και όταν, μετά το τραπέζι, ή Άννα κάθισε στο πάνω κι' έβγαζε μια ευτέρησέ του Σοπέν, οι δυο φίλοι τραβήχτηκαν σε μια γωνιά κι' άρχισαν να συζητούν για τον κίνδυνο, πού άπειλούσε την Άννα.

—Και πιστεύεις ότι αυτός την άγαπά;

—Παράφορα!...

—Κι' εκείνη;

—Μην σ'ας τον πάγο. Ή φωνή όμως μπορεί να λιώση τον πάγο. Κι' εκείνος κλεί, κλεί... Αλλά τώρα με το ζήτημα αυτό πρέπει να άσχοληθής εσύ μόνος. Δεν θέλω πιά ν' άνακατέψω...

Ο Ροβέρτος έσφιξε με σιγνήση και τα δυο χείρα του φίλου του. Ή Άννα, έντοματίζε, τελείωσε το χαμάνι πού έπαιζε και ρώτησε τον Ροβέρτο μήπως ήθελε να πλακάρει...

Ο Φρειδερίκος άναγνώριζε τη στιγμή εκείνη ότι ο Ροβέρτος άλλαζε με τη γυναίκα του μια άμυα γαλήνη τρυφερότητα. Και όταν είδε την Άννα να περνά το χέρι της στο λαύο του σ'α χέρι της, άποδάνηκε τα λόγια του να λυγίσουν.

Τους άποκατέφερε και κατέθηκε βίαιως τις φάτες. Στάθηκε άρετή όρα έξω από την πόρτα και άκούσε κάτι από το παράθυρο του καπνός των φίλων του.

Προσπάθησε να παρηγορήση τον εαυτό του. Θυμήθηκε πού όταν έφευγε, ή Άννα τού έριξε το χέρι και τού είπε: «Καληνύχτα, Φρειδερίκο, κι' ευχαριστώ πολύ. Δεν είνε δυνατόν. Ή Άννα θα γινόνταν δική του. Άν δεν τον άγαπούσε, γιατί να τού βάλει την ιδέα να τη λεγούνη στον άνδρα της;... Όχι, δεν υπήρχε διαβολή. Ο σ'ας γος είνε πάντα αβίατος. Ή Άννα τον είχε βαρύνει. Θα τρωπούσει τον Φρειδερίκο, πού την έπαιζε με τόσο λεπτοσύνη...

Μ' αυτές τις πληροφορίες σ'αφαισε έρπασε σ'α το. Την επόμενη, μόλις ξεκίνησε, ή ύπερήτρια τού έβγαζε ένα γράμμα.

Ήταν της Άννας:

«Άγαπητέ φίλε, πούκατι ήμουν έτοιμη ν' άναγνώζω από όπερφέρεται τον άνδρα μου με ένα κύμα πού είνε φίλος και... Αλλά έφρασε το ότι έμεινε τωρία γυναικα. Ή άγαπητέ σου έφερε π'από τον άνδρα μου—π'αυτήν προαίτιαν—κάμια καμιά τρέλα. Τώρα καταλαβαίνω ότι κατέρω τον Ροβέρτο χ'αυτήν το χαριστό για την πολυτή φιλική σου έκκευόλει...

ΒΕΝΕΔΕΤΤΟ ΓΙΑΣΕΡΙ

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥΡΛΟ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Οι κάτοικοι της Σαχάρας έχουν πολλές περιέργειες προλήψεις. Από όλες όμως αυτές τις προλήψεις, μία μου έκανε την μεγαλύτερη εντύπωση. Λένε, δηλαδή, πως οι ταξιδιώτες της έρημου ακούν καμιά φορά, ανάμεσα από τα θούνα της άμμου, κάτι σαν υπόκωφο κρότο ταμπούρλου. Κυττάζουν γύρω τους και δεν βλέπουν τίποτα. Κι όμως η μυστηριώδης αυτή τυμπανοκρουσία εξακολουθεί. Τότε, σαν γνήσια παιδιά της έρημου που είναι, κάνουν την προσευχή τους στον Άλλο. Γιατί ξέρουν, πως η Μοίρα είναι αυτή που χτυπά έτσι και πως κάποιος από αυτούς πρέπει να πεθάνει. Μία νύχτα, που θριασκώμουν μέσα στην καρδιά της Σαχάρας, έτυχε ν' ακούσω κι' εγώ αυτή την παράξενη τυμπανοκρουσία.

Ήταν ένα άνοιξιτικό θράδυ και κατέβαινα σιγά-σιγά ένα λόφο της Σαχάρας, έχοντας για συντροφιά δυο μαύρους. Κανόνας κυττούσα γύρω μου την ατέλειωτη θάλασσα της άμμου, διέκρινα στο βάθος ένα μικρό χωριό από πέντε-έξι καλύδες. Ήταν το Σιντι-Μασάρλι. Κουρασμένος όπως ήμουν από τρεις ώρες πορείας, αποφάσισα να περάσω την νύχτα μου εκεί. Λίγο πιο μακριά από τις καλύδες θριασκώμουν, κοντά σε μία πηγή, το «μπόρτζι». Το καταφύγιο των ταξιδιωτών. Ήταν ένα μικρό σπιτάκι με κόκκινα κεραμίδια στη στέγη και μικρά παράθυρα. Δίπλα υπήρχε ένας σταύλος για τα άλογα. Κανένα σημείο ζωής δεν έβλεπε εκεί. Παντού γύρω άπλωνόταν η έρημος.

Ξαφνικά, το άλογο μου χλιμίντρισε δυνατά. Στόν άπεναντί λοφο φάνηκε ένας καθάλλος πάνω σ' ένα άσπρο άλογο. Ήταν Σπαχίς κι' έρχόταν, φαίνεται, κι' αυτός να περάσει τη νύχτα στο «μπόρτζι». Όταν πλησίασε αρκετά είδα πως έφερνε πίσω του έναν άνθρωπο. Τον είχε δεμένο μ' ένα σκοινί, το οποίο το είχε στερεώσει στη σέλλα του αλόγου του. Το δυστυχισμένο πλάσμα φαινόταν σκοτωμένο από την κούραση και περπατούσε πάνω στην άμμο με κόπο.

Φτάσαμε συγχρόνως έξω απ' το Σιντι-Μασάρλι και σταματήσαμε μπρος στην πόρτα του «μπόρτζι», όπου πρόβαλε ένας Άράβης και με κύτταζε καλά-καλά. Ήταν ο «Ξενοδόχος». Τον είδα να πλησιάζει κατόπιν τον υπηρέτη μου Ντούντζι και να τον ρωτά ποιός είμαι και από πού έρχομαι.

Όλη όμως η προσοχή μου ήταν συγκεντρωμένη στον Σπαχί και στον σύντροφό του. Ο Σπαχίς ήταν ένας άντρας μεγαλοπρεπής κι' έμοιαζε σαν αέτος της έρημου. Τα μαύρα και διαπεραστικά μάτια του με κύτταζαν ήσυχα, ενώ ήταν καθισμένος σαν άγαλμα πάνω στο άτιβάσσο άλογο του. Ο άλλος, που σερνε μαζί του, ήταν ένας πραγματικός γίγας, με καλοκαμωμένο σώμα. Όταν είδε πως τον έπρόσεχα, με πλησίασε με ύφος παραπονεμένο και μου ζήτησε ένα τσιγάρο.

Άνοιξα την σιγαροθήκη μου και του έδωσα ένα. Ύστερα άπλωσα από ευγένεια τη σιγαροθήκη μου στο Σπαχί. Έτσι πιάσαμε γνωριμιά. Μέσα στις άγαντες εκτάσεις της Σαχάρας η γνωριμία είναι πολύ εύκολη.

Άρχισα να κουβεντιάζω με τον Σπαχί, ο οποίος μιλούσε τα γαλλικά αρκετά καλά. Μου είπε ότι πήγαινε στο Έλ-Άρμπα, οδηγώντας εκεί τον άνθρωπο που είχε δεμένο με το σκοινί.

Μα τί είχε λοιπόν αυτός ο αιχμάλωτος σας; τόν ρώτησα.

— Ένας δολοφόνος! μου απάντησε ήσυχα ο Σπαχίς.

— Έκανε λοιπόν κανένα έγκλημα;

— Ναί, στο Τούνεζι. Σκότωσε κάποιον. Γιατί;

— Δεν ξέρω καλά. Ίσως να ήταν ζηλιάρης. Είπε τώρα πέντε χρόνια που είναι φυλακί.

— Και γιατί τόν πάτε στο Έλ-Άρμπα;

— Του έδωσαν χάρη. Μα δεν μπορεί πια να μείνει στο Τούνεζι. Και ήταν, ξέρετε, έξω φρενών, που έφευγε από κεί. Γιατί άρα;

— Ποιός ήταν λοιπόν;

— Κανένας! μου απάντησε ο Σπαχίς. Εί-

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡΤ ΧΙΤΣΕΝΣ

πα μία Άίσου, που χορεύει με τις Έθραιες σ' ένα κορσάνταν. Ήθελε λοιπόν να μείνει στο Τούνεζι κι' άς ήταν και στη φυλακή. Δεν την έβλεπε βέβαια την αγαπημένη του, μα ήξερε πως θριασκώμουν στην ίδια πόλη μ' αυτόν. Ήταν κάτι κι' αυτό. Την πρώτη μέρα έτρεχε πίσω από το άλογο μου και με έλασπιμούσε. Τώρα όμως μπήκε άμμος στο λαρύγγι του και δεν μπορεί να μιλήσει. Είναι τόσο κουρασμένος, που με δυσκολία καταφέρνει και μ' ακολουθεί. Έτσι ήσυχασα.

Ο αιχμάλωτος γίγας μου χαμογέλουσε. Παρ' όλο το άσχημά του και την άγρια φυσιογνωμία του, είχε παιδικό πρόσωπο. Η ιστορία του έρωτά του για την Άίσου, ή επιθυμία του να μείνει κοντά της, έσωσε και σ' ένα καλλι φυλακής, μου είχαν κάνει εντύπωση. Τον έλυπόουν με όλη μου την καρδιά.

— Πώς τόν λένε; ρώτησα.

— Μαχάμετ Μπουαζίζ. Έμένα με λέν Σάιτ, μου απάντησε ο Σπαχίς.

Ο ήλιος είχε δύσει. Άναψα ένα τσιγάρο κι' ετοιμαζόμουν να κάνω ένα γύρο.

— Ο κύριος θα πάει περίπατο; με ρώτησε ο Σπαχίς, κυττάζοντας το τσιγάρο μου.

— Ναί, του απάντησα.

— Τότε θα σάς συντροφεύω.

— Μα αυτός ο δυστυχισμένος, είπα δείχνοντας τον δολοφόνο, είναι τσακισμένος από την κούραση.

— Δεν πειράζει, θα έρθει μαζί μας.

Ο Σπαχίς τράβηξε το σκοινί και άρχισα να περπατάμε για να νοιώσω καλύτερα το κενό του κόσμου. Και θα προτιμούσα να ήμουν έντελως μόνος. Πρότεινα τότε στον Σπαχί να με περιμένει λίγο στο καφενείο του χωριού.

— Ποιό πάει ο κύριος; με ρώτησε.

— Λίγο πιο πέρα απ' αυτό το λόφο, του είπα.

— Θα συντροφεύω τον κύριο.

— Μα θα είστε κουρασμένος.

— Θα συντροφεύω τον κύριο, έπανέλαβε με πεποίση.

Είδα ότι δεν χωρούσε συζήτηση και δεν του έφερα αντίρρηση.

Σε λίγα λεπτά ο Σπαχίς, ο δολοφόνος κι' εγώ, περπατούσαμε μέσα στην έρημο. Το Σιντι-Μασάρλι είχε χαθεί πίσω μας. Πω-ρω μας υψώνονταν θούνα από άμμο.

Ξαφνικά, μέσα στην απόλυτη σιγή της έρημου, ακούστηκε καθαρά πίσω από ένα λόφο, ένας γλυκός ήχος ταμπούρλου. Ήταν ακριβώς, όπως ο μονότονος ήχος της τάν-τάν. «Θά είναι κανένας μουσικός της έρημου», σκέφτηκα. Ωστόσο, έφερα συγχρόνως το χέρι μου στο πιστόλι μου. Την ίδια στιγμή είδα τον Σπαχί να γυρνά απότομα προς το μέρος, από όπου έρχόταν ο κρότος.

Η τυμπανοκρουσία γινόταν ολαένα και πιο δυνατή. Ο μουσικός θα είναι τώρα πιο κοντά από εκείνο το λόφο, σκέφτηκα. Και περιμένα από στιγμή σε στιγμή να φαί στην κορυφή του λόφου καμιά φανταστική σλουέττα. Μα δεν φάνηκε τίποτα. Ο κρότος είχε γίνει τώρα τρομερός. Μου φαινόταν πως ένα ταιπατόλο-φάντασμα γύριζε γύρω μας, σκεπάζοντάς μας με τον άπαιστο κρότο του. Θέλησα να ρωτήσω τους συντρόφους μου τί συμβαίνει. Ο Σπαχίς όμως στεκόταν σε προσοχή. Το πρόσωπό του είχε μία έκφραση τρόμου. Ο δολοφόνος όμως χαμογέλουσε. Γιατί άραγε;

Σιγά-σιγά, ο κρότος του τάν-τάν γινόταν πιο άσθενής, ώσπου χάθηκε πίσω μας προς το Σιντι-Μασάρλι. Κανένας μας δεν είχε θγάλει άχνα σ' όλο αυτό το διάστημα. Όταν όμως ήσυχασα όλα γύρω, ρώτησα:

— Ποιός ήταν λοιπόν;

— Κανένας! μου απάντησε ο Σπαχίς. Εί-

Ο Σπαχίς σηκώθηκε, κρατώντας το μακρύ τσιμπούκι του...

με το μακρύ ταμπούρλο της έρημου, κύριε. Ο θάνατος θα έβλεπε αυτή τη νύχτα στο Σιντι-Μασάρλι.

— Άναγρίασα. Ο Σπαχίς μιλούσε με πεποίθηση.

— Το ταμπούρλο της έρημου; έπανέλαβα.

— Ο κύριος δεν άκουσε ποτέ να μιλούν γι' αυτό;

— Ναί, άκουσα να λέν διάφορες ιστορίες, μα δεν τις πίστευα. Θα ήταν ίσως κανένας έδω κοντά που χτυπούσε ταμπούρλο.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

— Που; ρώτησα.

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η γυναίκες τις περισσότερες φορές δεν αγαπούν έμεις τους ίδιους, αλλά την αγάπη, που έχουμε γι' αυτές.

Α λ φ. Κ ά ρ ρ

Η γυναίκα δεν πλάστηκε για να μοιράζεται τα βάθη της ζωής μαζί μας, αλλά για να μας παρηγορή και να μας δίνει καινούριο κουράγιο να τα σηκώνουμε.

Β. Ού γ κ ω

Κι' ο πιο σφοδρός άνδρας, όταν μιλήσει με μια γυναίκα, τρελαίνεται.

Κ α π ο υ τ σ ί ν ο ς Ζ ο λ ά

Στο συμπαν όλο δεν υπάρχουν, παρα μόνον δυο ωραιότητες: Η γυναίκα και το τριαντάφυλλο. Και δυο αγαθά: Η γυναίκα και το κρασί.

Α. Μ υ σ σ έ

Η καταποδία καταστρέφει τις περισσότερες γυναίκες περισσότερο απ' τις δρόξες και τα πόδια.

Μ έ τ λ α ν

Η γυναίκες είναι τα τελειότερα πλάσματα της φύσεως κι' ο έρωτας ή έντελεια της φιλίας. Δεν μπορούν συνεπώς να νοιώθουν ή γυναίκες άλλο αίσθημα, παρά εκείνο που ταιριάζει πιο πολύ στη φύση τους: Τον έρωτα.

Π ρ ι β α ρ δ λ

Ο Έρωτας... Ο Έρωτας είναι το παμπόνηρο εκείνο νόθο παιδί της Αφροδίτης, το μικρό εκείνο και ξεπότητο χαμίνι, το οποίο γέννησε η φαντασία των ανθρώπων σε μία στιγμή βαθύτατης μελαγχολίας και τρέλλας και το οποίο πλανιέται στην τύχη, βγάζοντας τα μάτια όλων των κόσμων, για να εκδικηθεί για τη δική του τυφλαριά!

Σ α ί ε π η ρ

Όλες ή γυναίκες, που θεωρούνται σκληροκαρδές, μοιάζουν με τας διοφύλους των της Αδύτης, ή όποιες, αφού άτελήσανε τον έρωτα με σταυρωτό θάνατο, περιορισθήκανε έπειτα στο να τον μαστιγώσουν με... τριαντάφυλλα!

Μ ι ρ ο μ π ώ

Ο έρωτας είναι μια παράξενη αφοσίωση, που δεν παύει ποτέ να μονάει με τον ίδιο τον έρωτα.

Π ρ ο σ π ε ρ τ ι ο ς

Η γυναίκα είναι ή καρδιά του άνδρος.

Π ι ε ρ Λ ο τ ι

Φτωχός δεν είναι εκείνος που δεν έχει πλούτη, φτωχός είναι εκείνος, που δεν βρήκε μια γυναίκα να τον αγαπήσει και πιο φτωχός ακόμα εκείνος που δεν έχει καρδιά ν' αγαπήσει το πιο όμορφο τμήμα του κόσμου, τη γυναίκα.

Σ α α δ η

Η γυναίκα είναι ένα μεγάλο θάνατο, ο έρωτας είναι το δοξάρι του κι' ο άνδρας ο καλλιτέχνης, που ήρθε να ζωογονήσει το θάνατο.

Σ τ α ν τ ά λ

Η περισσότερες γυναίκες άφιστούνται στο Θεό, όταν ο διάβολος δεν τις θέλει πια.

Σ ο φ ί α Λ ο ν ο ύ

Όλοι οι άνδρες θα ήταν μεγάλοι θεοί, αν αγαπούσαν τον Θεό όσο αγαπούν τις γυναίκες.

Α γ ι ο ς Θ ω μ ά ς

Δεν υπάρχει πιο άγιο πράγμα για μια γυναίκα, από το να είναι υποταγμένη να κυβερνιέται μ' έναν φίλο της, από τον οποίο δεν έχει πια τίποτα να επιθυμεί και τίποτα να φοβηθεί.

Κ ρ ι σ τ ί Ν ι ς Σ α λ τ ο ρ ό ν

Ο έρωτας είναι για τα νεύματα, Ο συγγενικός θίος για τα γεροντάματα. Αυτό που δίδασκε ή απομύχων τείνει.

Γ ρ ο ν ρ α τ ζ ι

Εκείνος που προσπαθεί να βοηθήσει μια γυναίκα λογική στα κόγια και στις πράξεις των γυναικών, μοιάζει μ' εκείνον που προσπαθεί να κλέψει μια τριτοία στο νερό.

Μ ι ρ ο μ π ώ

Όσο περισσότερο μια γυναίκα αγαπάει ή γυναίκα, τόσο και πιο δυστυχισμένης μιας γυναικός.

Κ λ α ρ ε τ ο υ ς

Η γυναίκες που αγαπούν μ' όλους τους άνδρες δεν έχουν την δύναμη ν' αγαπήσουν κανένα.

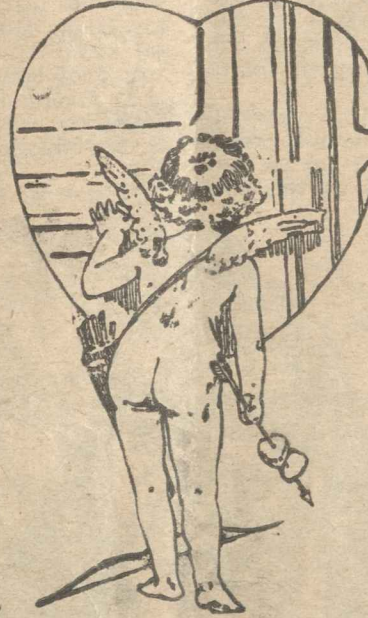
Μ π α σ σ ώ

Πρέπει να φοβάται κανείς περισσότερα τον έρωτα μιας γυναίκας, παρά το μίσος ενός άνδρος.

Σ ω κ ρ α τ η ς

Η γυναίκα ή μια μηχανή που τρέφεται χαμόγελο! Μια ζωντανή ηλεκτροδυναμική...

Λ α μ β ε ρ ν ά

ΤΑ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΣΚΗΝΕΣ ΣΤΟΝ ΠΡΟΘΑΛΑΜΟ

Οι προθάλαμοι κι' οι άλλοκοτοι έρωτές τους. Το πάθημα του Δανου πάστορος Γιάκομπσεν. Το κωμικοτραγικό είδυλλιο της Μαϊύ Μούρραη. Ο περίφημος προθάλαμος του όδοντοϊατρού Ζίλμπερμαν στο Βερολίνο. Πώς έγιναν μερικοί από τους πιο γνωστούς γάμους της Γερμανίας, κλπ.

ΣΦΑΛΩΣ πρέπει να παραδεχτούμε, ότι δεν συλλογιόμαστε ποτέ μας το μεγάλο και παράξενο ρόλο που παίζουν στη ζωή μας οι όμορφοι κι' ήσυχοι προθάλαμοι των σπιτιών.

Ο προθάλαμος!... Είναι ένα θέατρο, όπου παίζονται τα πιο αλλόκοτα και τα πιο κεραυνοβόλα είδυλλια. Η έρωτικές σκηνές που συμβαίνουν μέσα σ' αυτούς είναι τόσο απρόοπτες, τόσο ιδιότροπες, τόσο αφάνταστες, ώστε περνούν απ' τη ζωή μας... άπαράτηρες. Άλλοι, οι προθάλαμοι δεν θα υπήρχαν στα σπίτια. Κι' ωστόσο, από τ' αρχαία χρόνια, αυτές η αιθούσες άνοιξαν, στολισμένες πάντα όμορφα, όπως είναι στολισμένο σήμερα ένα σαλόνι.

Ας αποδείξουμε όμως τώρα, ότι ο προθάλαμος είναι το θέατρο των πιο περιέργων και των πιο απρόοπτων έρωτων. Έχουμε άπειρα παραδείγματα. Θα διαλέξουμε απ' αυτά μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά. Να πρώτα μια πολύ πρόσφατη έρωτική ιστορία.

Ο αιδεσιμώτατος Γιάκομπσεν, στο Κράμπσχο της Δανίας, είχε αρραβωνιάσει την κόρη του Μαίρη με τον νεαρό δόκτορα Κέντ, ο οποίος πήγαινε κάθε Πέμπτη και Κυριακή για να δειπνήσει μαζί τους και να μιλήσει λιγάκι με την πολυαγαπημένη του. Στις δέκα η ώρα, ο αιδεσιμώτατος παρα- τοίχε πια το διάβασμα της έφημερίδας του, έδινε τα γυαλιά του κι' έτριβε τα μάτια του: αυτό ήταν ένα σύνθημα. Ο δόκτωρ Κέντ σηκωνόταν άμέσως, φιλούσε στο μέτωπο την άρραβωνιαστική του, έσφιγγε το χέρι του μέλλοντος πεθερού του και με μια τελευταία υπόκλιση έφευγε από το σπίτι του πάστορος Γιάκομπσεν.

Ο αιδεσιμώτατος, άνθρωπος με αστείρες αρχές, είχε απαγορεύσει από την πρώτη μέρα στη Μαίρη να συνοδεύει τον άρραβωνιαστικό της ώς στην έξοδο...

Αυτή ωστόσο η απαγόρευση έκανε πολύ δυστυχισμένη την τρυφερή κόρη του, γιατί ένα μήνα πριν από την ώριμή μέρα του γάμου, ο δόκτωρ Κέντ έγινε άφαντος από το Κράμπσχο και συγχρόνως εξαφανίστηκε με τον πιο μυστηριώδη τρόπο κι' η Κάττε, η όμορφη καμαριέρα των Γιάκομπσεν. Μαντεύετε τώρα τι είχε συμβεί; Ο νεαρός δόκτωρ κι' η όμορφη Κάττε είχαν φύγει μαζί! Το είδυλλίο τους είχε αρχίσει στον προθάλαμο του αιδεσιμωτάτου Γιάκομπσεν, όπου η χαριτωμένη καμαριέρα υποδεχόταν κάθε Πέμπτη και Κυριακή τον άρραβωνιαστικό της Μαίρης.

«Εί» έπαιρνε το καπέλλο του και το παλτό του. Ένα θράυο όμως ο δόκτωρ Κέντ είχε φιλήσει την Κάττε, με την ιδέα ότι φιλούσε τη Μαίρη κι' είχε μείνει τόσο γοητευμένος από αυτό το φιλή, ώστε εξακολούθησε αυτό το έρωτικό παιχνίδι ως τη μέρα που πήρε την απόφαση ν' αδειάσει τον προθάλαμο του αιδεσιμωτάτου πάστορος και να μεταφέρει το «θέατρο» των έρωτικών σκηνών του σ' ένα πιο ήσυχο και πιο φιλόξενο σπίτι.

Στο Χόλλυγουντ υπάρχουν προθάλαμοι που θεωρούνται ως η πιο επικίνδυνος κι' η πιο τρελλές έρωτικές παγίδες. Είναι οι προθάλαμοι των μεγάλων κινηματογραφικών εταιρειών. Ποσα είδυλλια και πόσοι κεραυνοβόλοι έρωτες δεν έχουν διαδραματισθεί εκεί μέσα! Κεραυνοβόλοι έρωτες δεν έχουν νέοι απ' όλα τα μέρη του κόσμου συγκεντρώνονται κάθε μέρα σ' αυτούς τους προθάλαμους, περιμένοντας με αγωνία να γίνουν...κινηματογραφικοί «αστέρες».

Η Μαϊύ Μούρραη, που ήταν εδώ και λίγο καιρό η ήθοποιός της μόδας, με μια σαγηνευτική όμορφη και με μαλλιά που άστραφταν σαν καθαρό χρυσάφι, είχε αρχίσει πολύ δύσκολα την καλλιτεχνική καριέρα της. Η ίδια διηγείται ότι, όταν έφτασε στο Χόλλυγουντ, είχε στην τσέπη της μονάχα ένα σεντί.

Ήταν κόρη ενός μικρού θιολογικού της Μιννεσάπολες, που

δεν ήθελε να την αφήσει να γίνει ήθοποιός και γι' αυτό δεν της είχε δώσει ούτε τα έξοδα του ταξιδιού της! Εκείνη όμως είχε πάρει την απόφαση να φτάσει με κάθε τρόπο στο Χόλλυγουντ και να γίνει μεγάλος «αστέρας» κι' έτσι δεν την τρόμαξαν οι θυσίες και η στερήσεις. Κάθε πρωί λοιπόν έμπαινε πρώτος στους θαλάμους των κινηματογραφικών εταιρειών κι' έφευγε πάντα τελευταία. Πώς έζησε τώρα; Η μητέρα της, που τη λυπόιότα η Μαϊύ Μούρραη κατάφερε να ζήσει. Αυτή ωστόσο η ιστορία δεν μπορούσε να εξακολουθήσει επ' άπειρον και η νεαρά καλλιτέχνις θρέθηκε πάλι άπένταρη, υποφέροντας από την πιο μαύρη δυστυχία.

Μια μέρα, την ώρα που έκλειναν πια τα γραφεία κι' η Μαϊύ Μούρραη τραβούσε κατά την πόρτα για να φύγει, ζαλισμένη άξαφνα και σωριάστηκε φαριδιά-πλατιά καταγής, λιπόθυμη.

Η σκηνή αυτή προκάλεσε μια άπεριγραπτη ταραχή στον προθάλαμο της «Ναϊσιοναλ» κι' έκανε το σκηνοθέτη Μπόμπ Λόμπαρτ να τρέξει για να δει τι είχε συμβεί. Το θέαμα τότε της λιπόθυμης Μαϊύ Μούρραη του προέξενσε κατάπληξη. Η όμορφη κόρη του μικρού θιολογικού της Μιννεσάπολες, όπως ήταν άναίσθητη, έμοιαζε σαν μια κοιμισμένη νεράιδα...

Ο Μπόμπ Λόμπαρτ την έρωτεύθηκε άμέσως, την προσέλαβε ως «αστέρα» στην εταιρεία του και την παντρεύτηκε ύστερα από δεκαπέντε μέρες!

Ο πιο περίφημος όμως προθάλαμος απ' όλους είναι ο προθάλαμος του όδοντοϊατρού Ζίλμπερμαν, στο Βερολίνο, ο οποίος θεωρείται ως το καλύτερο παρακορείο γάμου σ' όλη τη Γερμανία. Μέσα σ' αυτό τον προθάλαμο πλέκονται με μεγάλη μυστικότητα και με τον πιο επιδέξιο τρόπο τα πιο κλεκτά είδυλλια της καλής κοινωνίας.

Όταν μια άστική οικογένεια θέλει να παντρεύσει το κορίτσι της, το στέλνει στον δόκτορα Ζίλμπερμαν, ο οποίος κανονίζει την «κούρα» των δοντιών της άναλφάβητης της άμορφιάς της και των χαρισμάτων της.

«Αν είναι συμπαθητική, εύθυμη, ταπεινή, δεν περιμένει περισσότερο από ένα μήνα στον προθάλαμο του ιατρού του. Αν πάλι δεν είναι και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

Όσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

«Οσο τώρα για τον περίφημο αυτό προθάλαμο του ιατρού Ζίλμπερμαν, ότι κι' αν πη καίσει θα είναι λίγο. Ο φατισμός του είναι όχι μόνο μοντέρνος αλλά και τόσο άξιόπροςεχτη, η «κούρα» των δοντιών της κρατάει κόμη κι' ένα δολέκλιο χρόνο...

ΠΑΝ ΓΕΛΑΤΕ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Πάρτον και στο γάμο σου.

—Γαί...

—Περνάτε, κύριε.

—Πόσα θέλεις να με πιάς στο σταθμό Πελοποννήσου;

—Όσα γράφει το ρολόγι, κύριε.

—Πολύ!

—Εκκοιμισμένος δραχμές.

—Ευχαριστώ! Ήθελα να μάθω... τι οικονομία θα κάνω αν πιάς τα πόδια!...

Ο φαρμακοποιός. —Και δεν σου είπε ο γιατρός ποιο φάρμακο είναι αυτό που σου μαδάει τα μαλλιά σου τούφες;

Ο πελάτης. —Αχ! δεν το ξέρει ο γιατρός το μικρόβιο. Εμένα όμως. Είπ' η γυναίκα μου, κ. φαρμακοποιέ!...

Ο γιατρός. —Καλέ, αλλο... σε δάγκωσε και σου κοψε το κεφάλι;

Ο πελάτης. —Όχι... η πεθερά μου!

Η κυρία στο θυρωρό της.

—Τι άραξη μαλλιά που έχεις, κύρ-Γιώργη!... Τι θάξεις άραξη;

—Τα σουκοφο μου, κυρία!...

Είπ' υπέρι μπάινει στο δωμάτιο του φίλου του και του λέει:

—Λέει μου... σε παρακαλώ, το παλτό σου. Είναι το μόνο που σου μένει...

—Αντίο. Γιατί σου πίνει μεν έσες αλλά δεν...γυρίζει σε μένα.

Παιδιά:

—Αδελφόν: Το ποτιστήρι του κήπου της μάνας.

Μ' άλλος όρισμα:

—Μονομαχία: Πρόσκλησις εις...γεύση!

Ο γιατρός. —Τι γίνεται ο αδελφός σου; Είπ' άκούα άρρωστος;

Ο πελάτης. —Μ' όλα τα γιατρικά που σου έδωσα, γιατρέ μου, έγινε εύτο...

Όταν από όποιο καθόταν η έκκεντρική γυναίκα...

Μια μέρα, ένας από τους θαυμαστές της, ο Έντβιν Κάλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

Ο γιος του «βασιλέως» της νάφης, περίμενε στο χώλ...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΛΟΜΠΡΟΖΟ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

(Οι ψηφοί, οι κοντοί, οι παχείς, οι ισχυροί, οι άφηρημένοι, οι εύχιστοι, κτλ. κτλ.)

Φαίνεται πως για τους μεγάλους άνδρες δεν ισχύει κανένας κανόνας. Όσον άφορά το άνάστημα, παραδείγματος χάριν, υπήρξαν άνδρες μεγαλοφυείς, που ήταν πολύ ψηλοί κι' άλλοι πάλιν πολύ κοντοί.

Ο Πετράρχης, ο Γκαίτε, ο Τέννισον, ήταν ψηλοί...ως εκεί πάνω! Η μεγάλη Άγγλις μυθιστοριογράφος Γεωργία Έλλιοτ, αντίθετος, ήταν πολύ κοντή. Επίσης κοντός ήταν και ο Άγγλος ποιητής Σονίν-βρουκ.

Κι' εσχάστα τώρα στο πάχος. Υπήρξαν μεγαλοφυείς παχύντατοι και μεγαλοφυείς... τσίροι, κυριολεκτικώς! Στους πρώτους μπορούμε να κατατάξουμε τον Βίκτωρα Ουγκώ, τον Ρενάν, τον Ροσσίνι, τον Μπαλζάκ. Στους δεύτερους τον Κέπλερ, τον Πασκάλ, τον Βολταίρο. Άλλά και ως προς τον όγκο και το βάρος του εγκεφάλου, έχουν παρατηρηθεί όσωντος μεγάλες διαφορές. Ο Βόλτα, ο Πετράρχης, ο Κάντιν, είχαν όγκωδέστατον εγκέφαλο. Ο Λέμπερ, ο μέγας χημικός, είχε, αντίθετος, πολύ μικρόν εγκέφαλο. Το βάρος πάλιν του εγκεφάλου του Βίκτωρα ήταν το μεγαλύτερο μεταξύ όλων των μεγαλοφυών, ενώ του Κάντ λιγότερο κι' από πολλών κοινών ανθρώπων ακόμα.

Για τον Πάπα Κλήμεντα τον Έκτο λένε πως την μεγάλη σωματική ανάπτυξή του, για την οποία διακρίθηκε, την όφειλε σ' ένα χτύπημα, που δέχτηκε κατάκεφαλα, όταν ήταν μικρό παιδί.

Άλλο παράξενο χαρακτηριστικό πολλών μεγάλων άνδρων ήταν το μίος τους έναντιόν πάσης πρόδου.

Ο Μέγας Ναπολέων, Έσανα, δεν ήθελε ούτε ν' άκούση τ' όνομα «αίματος», κι' ο Ρισελιέ έβλεπε στο φρενοκομείο τον έφρονέτη της μηχανής των μηχανών διά του άπριου. Άλλος μεγαλοφυής, ο Βολταίρος, δεν ήθελε να δώσει, έστω και την έλάχιστη, σημασία στην θεωρία των άπολιθώσεων κι' ο Βίλχελμ άρνότανε την άξία της Δαρβινικής θεωρίας.

Όχι λίγοι μεγαλοφυείς υποφέρανε επίσης από άμνησία. Σχετικά με αυτό το πνευματικό μειονέκτημα, που στην δεύτερή του μορφή ένε μια απ' τις φοβερότερες εγκεφαλικές παθήσεις, διηγούνται το έξης άπίστευτο περιστατικό, που συνέβη στον Νεύτωνα:

Μια μέρα, ενώ ο μέγας Νεύτων μελετούσε ήσυχος μέσα στο γραφείο του, παρετήρησε ότι του σάπινξε ο καπνός. Νευρίασε τότε, άρχισε να ψάχνει παντού, και τέλος πλησίασε την άνηψά του, που κεντούσε καθισμένη σε μια πολυθρόνα, της έβγαλε το δαχτυλίδι της και τόμ, έχωσε στην πλά του, νομίζοντας πως ήταν... καπνός!...

Πιο παράξενο ακόμη κι' έντελως άπίστευτο είναι και το ότι καμιά φορά οι μεγαλοφυείς έσχνανε και...το ίδιο τους το σώμα! Κάποι τέτοιο τουλάχιστον άναγνώστη για τον άρχιεπίσκοπο της Μόντης, ο όποιος μια φορά διάβασε μια κάτση, την όποια είχε καρφισώσει ο ίδιος στην πόρτα του και διά της όποιας πληροφόρησε τους επισκέπτες του ότι «Ο άρχιεπίσκοπος άπολιθώνει», και κάθισε έξω στα σκαλοπάτια, περιμένοντας να έπιστρέψουν...ο ένατός του!

Άλλοι πάλιν μεγαλοφυείς πάσχονταν από άπερανοήθεια. Οι Γάλλοι ποιητάι και μυθιστοριογράφοι Μισσέ, Γκονκούλ και Φλωμπέρ δεν υπορούσαν ν' άκούσουν ούτε το τίς έταζ του ρολογιού. Η Γαλλία επίσης έβγαλε άνδρες άκρόνυχτες νοσοκή...άνατομώσανε!

Έξ άλλου, ο Τένσον, ο Ουγκώ, ο Ζολιέ κι' η Αικατερίνη η Β' άγαλούσαν ανους την άλή μοναχική του λαιού.

Ο Φοντενέλ έλεγε ότι τέσσερα πράγματα δεν μπορούσε να καταλάβη: τόν κραίο, τη μοναχική, την γυναικα και το χροίο.

Άλλοι πάλιν από τους μεγαλοφυείς πεθαίνουν άφούια κι' άλλοι ζουν πολλά χρόνια.

Έννιά μεγάλοι ποιητάι των νεότερων χρόνων πέθαναν νεώτατοι, σε ηλικία μεταξύ 26-27 χρόνων.

Ο Γκαίτε, ο Βέοντιν κι' ο Ουίλνολν ήτσαν σε βαθιά πρηνότητα και γνώριζαν ότι τη δόξα του έγγον του.

Και τέλος, ενώ μερικά απ' τους μεγάλους άνδρες παρουσιάζαν δείγματα της μεγαλοφυίας των από την παιδική τους ηλικία, άλλοι άρχισαν πολύ να δείχνουν το ταλέντο τους.

Ο Αλάντης έγραψε το άπια άινέτο του στην Βενετία όταν ήταν έννιά μόλις χρόνων. Ο Μόζακ έδωσε το πρώτο του άριστο σε ηλικία έξ χρόνων. Ο Τάισας ήταν δέκα χρόνων όταν έγραψε τους πρώτους του στίχους. Ο Πασκάλ, δέκατοχρόν χρόνων άποφασισώς το περίφημο έργο του με τίς «Κονικές Τούες».

Ο Ιωσήφ Ντίτσγκεν έμωε, ο θεμελιωτής της νεώτερης γινωσσεολογίας, έγραβόταν ως βυρσοδέλης ως τα τριάντα του χρόνια της ζωής του, και είχε έσπασει κά σαράντα, όταν τόλμησε να δημοσιεύσει ένα μικρό «Δοκίμιον Γινωσσεολογίας».

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο λοχαγός Βάρφιλντ, ευσκόμις επί κεφαλής άτάκτων στο Μεξικό, την εποχή που η "Αμερική έμάχητο για να καταλάβει και ύποταξη την χώρα αυτήν, βλέπει μία μέρα έναν ύποπτο Μεξικανό νέο να περνά έρηπτος από το χωριό του καταυλισμού του και να φεύγει καλπάζων προς την πεδιάδα, παρά τις κραυγές και τους πυροβολισμούς των φρουρών. Ο λοχαγός ύποψιάζεται ότι πρόκειται περί κατατροπή και τον καταδιώκει έριπτος. Έπειτα δέ από λυσσοδεδειγμένη κινήση, έπειδή ο μυστηριώδης νέος δύναιτο ίπιπύς πέσει στα χέρια του, μά δεν πρόκειται περί νέου, αλλά περί μιας νευρωτάτης και άραιοτάτης νέας, μιας γοητευτικής και τολμηράς άνατόνης, της "Ιζολίνας δέ Βάργας. Ο λοχαγός Βάρφιλντ έρωτεύεται την νέα και μετά πολλές δραματικές περιπέτειες, κατορθώνει να ξανασυναντηθή μαζί της. Την "Ιζολίνα αγαπάει κι' ο τρομερός εχθρόν της, ο σατανικός κι' αίσωτος γιος "Ιγούρρα. Μία ή νέα συμπαθεί τον Βάρφιλντ, στον όποιο άναθέτει, για να δοκιμάση την άγάπη του, να κυνηγήσει, να πιάσει και να της χαρίσει το άσπλο ήπιο Λευκό "Άλογο των Λειμώνων... Ο Βάρφιλντ άναλαμβάνει να πιάσει το μαγικό άλογο και βρίσκεται έτσι ολομόναχος μία νύχτα, χαμένος, χωρίς συντρόφους, σ' έναν άπέραντο έρημο λειμών. Άξαφνα μία τεραστιά άρκούδα προβάλλει μπρός του κι' άρχίζει μεταξύ του φοβερού θηρίου και του λοχαγού λυσσοδεδειγμένη πάλη. Καταταυμένοι κι' οι δύο, φρικτά κοιματαισμένοι, σωριάζονται κάτω. Ο Βάρφιλντ λιποθυμεί... Κι' όταν, μετά ώρας, ανήγεται, βρίσκεται εν τω μέσφ παλαιών γνωρίμων του: Του τρομερού κυνηγού των δασών γέρο-Ρούθη και του νεαρού και γενναίου συντρόφου του Γάρεϋ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Δίκησέ, σύντροφε, είπε ο Γάρεϋ. "Αν δεν κάνω λάθος, αυτοί οι κανάγηδες τοιμάζονται να βάλουν σ' ένέργεια ένα πομπικό κόλπο "Ινδικό. Θ' άρχίσουν να καλπάζουν γρήγορα-γρήγορα γύρω μας, για να μάς ζαλίσουν και να μάς βάλουν στο χέρι...

—Ζήτω ο Θεός! Δίκησέ, Βίλλη. Αυτό το κόλπο των "Ινδών τοιμάζουν, οι σκύλοι. Να με γδάρουν ζωντανό αν δεν έινε έτσι!...

Πραγματικώς, οι Μεξικανοί άντάρται έβγαλαν άμέσως το σγέδιο αυτό σ' ένέργεια. Πέντε από αυτούς άρχισαν να καλπάζουν γύρω στο γήλοφο που βρισκόμαστε, με τις καραμπίνες έτοιμες στο χέρι. Κατ' αυτό τον τρόπο θα μάς ανάγκαζαν να έχουμε παντού το νού μας κι' όταν τους έρχόταν βολικό, θα μάς πυροβολούσαν κίολας.

Συγχρόνως οι άλλοι έξι άντάρτες, θα περίμεναν την πιο κατάλληλη στιγμή, για να μάς έπιτεθούν, με πυροβολισμούς πρώτα. Κατόπιν, όταν μάς πλησίαζαν άρκετά, θα χρησιμοποιούσαν τους βρόγχους των.

Έπρεπε συνεπώς να έχουμε τα μάτια μας τέσσερα.

—Ας σταθούμε πλάτη με πλάτη, σύντροφοι, είπε ο γέρο-Ρούθς. "Ετσι θα βλέπουμε όλο γυρά μας τί γίνεται. Και μη πυροβολήτε, χωρίς άποτέλεσμα. Την καραμπίνα στο χέρι και το μαχαίρι στα δόντια...

Οι πέντε ίπιπείς, καλπάζοντας γύρω μας πάντα, με πρωτοφανή γρηγοράδα, πούδευχε πόσο ήσαν έξασκημένοι σε τέτοιου είδους τεχνάσματα, άρχισαν σιγά-σιγά να στενεύουν τον κύκλο που ήπιρχε μεταξύ μας.

—Το νού σας, θα πυροβολήσουν! μάς είπε ο γέρο-Ρούθς. Ταμπουρωθήτε καλά, παιδιά μου. Το πολύ θα μάς σκοτώσουν κανένα άλογο. Άλλοίμονό τους αν μου χτυπήσουν απ' τη γρήσ φοράδα μου! Θα τους φάω με τα δόντια, μά το αίμα του Χριστού!...

Οι ίπιπείς, μόλις έφθασαν στην άπόσταση πουπρεπε, άδειασαν τα τουφέκια τους εναντίον μας, χωρίς εύτυχώς να

—Έκανα άλλοτε, για ένα φεγγάρι, άρχηγός τους...

χτυπήσουν ούτε έμάς, ούτε τ' άλογά μας. Η σφαίρες τους πέρασαν πάνω άπ' τα κεφάλια μας και χόθησαν στα γόνα μου κίολας.

Άμέσως κατόπιν οι Μεξικανοί, γύρισαν κοντά στους συντρόφους των, πήραν τα δικά τους γεμάτα όπλα, τους έδωσαν τ' άδεια για να γεμίσουν και ξανάρχισαν το ίδιο παιχνίδι.

Οι πέντε αυτοί Μεξικανοί ήσαν, μά την αλήθεια, περίφημοι καβαλλάρηδες. Έπρεχαν σάν δαιμονισμένοι γύρω μας, έτοιμοι να μάς πυροβολήσουν. Με το ένα χέρι ήσαν ναυτιλιόενο στη χαίτη του άλόγου τους και με το άλλο κρατούσαν την καραμπίνα τους, και μάς έσημάδευαν. "Εγερναν δέ έτσι πίσω απ' τ' άλογά τους, ώστε δεν διακρίναμε, παρά την άκη της μάχης, καθώς μάς σημάδευαν, άλλοτε πάνω άπ' τη ράχη τ' άλόγου των κι' άλλοτε κάτω άπ' την κοιλιά του! Ήσαν σάν Κένταυροι.

Άνθρωπος και άλογο συνεννοούντο θαυμάσια, ήξερε ο ένας τις ιδιοτροπίες του άλλου.

Για δεύτερη φορά οι πέντε Μεξικανοί, μάς πλησίασαν σ' άπόσταση βολής καραμπίνας, και μάς πυροβόλησαν όλοι μαζί. Μιά άπ' τις σφαίρες χτύπησε το Γάρεϋ στον ώμο και μάς άλλη πέρασε ξυστά κι' έκαψε το μάγουλο του γέρο-Ρούθς.

—Ούρρά!... Ούρ!... φώναξε ο γεροκυνηγός. "Επί τέλους, που οι μπόθοι αυτοί ξέρουν να σημαδεύουν καλά. Αυτό έστι κάποιος... κάποιος...

Μά δεν τελείωσε τη φράση του.

Είδε άξαφνα να τρέχει αίμα άπ' τον ώμο του Γάρεϋ.

—Βίλλη, παιδί μου, τού είπε, χτυπήθηκε;

—Δεν έινε τίποτε, σύντροφε, τού άπάντησε άτάραχος ο Γάρεϋ. Ένα ξύσιμο στον ώμο και τίποτα περισσότερο.

—Μά την ούρά του Βελζεβούλ! φώναξε με θυμό ο γέρο-Ρούθς. Δεν έινε δουλειά πειά αυτή. Δεν μπορούμε να παύσουμε δά πάνω να μάς χτυπάνε σάν όρνιθια αυτοί οι άνηγυδότες. Έμπρός, Βίλλη! Λέγε και σ' τη γνώμη σου. Τι πειπαι να γίνη;

—Πρέπει να τους ριχτούμε, άπάντησε ο Γάρεϋ. Αυτό έστι καλύτερο.

—Σάν έπικίνδυνο μου φαίνεται, Γάρεϋ. Τι λέτε και σεις, λοχαγέ;

Πριν προφτάσω ν' άπάντησω, δυνατό ποδοβολήτο άκούστηκε στο βάθος της πεδιάδας. Καί σέ λίγο, τ' άποδοβολήτο έπαψε κι' έινε σ' όδός φάνηκε πάνω σ' ένα άσπιο. Στάθηκε εκεί και μάς άποτάξε περιεργά...

Οι Μεξικανοί άνηγυγνόντο. Ο γέρο-Ρούθς κύτταξε με μωγελώντας την καραμπίνα του.

—Τώρα θάχουμε καλά πού γύρι! μουρμούρισε. Άλληλοφάνα. Τι λές, Βίλλη;

Μά ο "Ινδός γάθηκε μέσα στα χαϊούκλα και σέ λίγο είδα κι' αυτόν και πάλι συντρόφους του να άναυγάζονται καλπάζοντας, σάν δαιμονισμένοι.

—Τι σημαίνει αυτό; ρώτησα. —Κάτι ύποπτο συμβαίνει σ' όλη την περιοχή. Οι "Ινδοί δεν άναυγάζονται ούτε τους Μεξικανούς, ούτε κι' έμάς. Άποτραβήχτην λοιπόν, κατά πλάσαν πηδούντα, όσο ν' άλληλοφάνα.

—Έκανα άλλοτε, για ένα φεγγάρι, άρχηγός τους...

—Έγινε, μάς μου! μου άπάντησε βαθαίσ συγκινημένος ο γη-πομπικός. Έχεις μεγάλη καρδιά, παιδί μου...

—Πλησίασε τώρα στο βράχο. Οι Μεξικανοί που μάς κυνηγούσαν, όταν είδαν ότι δεν έπρόκειτο να ξερύσουμε, αλλά ν' άλλαξουμε ταμπουρί, άρχισαν να κραυγάζουν γεμάτοι εύχαρίστηση:

—Ανεβαίνουν στους βράχους. Ώρρα!... Κεί πάνω θα τους

μεταύ μας. "Ετσι θα έπιπέσουν έναντίον μας και θα μάς άπο-τελέσουν, στην κατάλληλη στιγμή. Ο διάβολος να με πά-ρη, αν δεν έινε έτσι! "Α, τους ξέρω καλά έγω αυτούς τους κακικούς διαβόλους. Έκανα άλλοτε, για ένα φεγγάρι, άρχηγός τους και ξέρω όλα τους τα τερίπια. Τότε συναντηθήκαμε και με τον Βίλλη. Πύριζε στα δάση, σάν την άδικη όργη, ως πούπασε μία μέρα σέ μία ένεδρα "Ινδών ο λεθένης μου. Τον έόλασε οι Έρυθρόδεμοι στη μέση, τον περικυκλώσανε και τον πιάσανε. Και θα τον κόβανε σέ λωρίδες, αν δεν πρόφτανα εγώ, πάνω στην ώρα... Άλλά δεν έινε ώρα τώρα για τέτοιες ιστορίες. Λέγε λοιπόν, λοχαγέ, δεν συμφωνείτε και σεις με τη γνώμη μου: Δεν πρέπει να ριχτούμε έπάνω σ' αυτούς τους ά-νηγυδότες;

—Εγώ, σύντροφε, άπάντησα, νομίζω πως έινε καλύτερα να παύσουμε και να όχυρωθούμε, πάνω σέ κείνον εκεί το βράχο που βρίσκεται άντίκρυ μας. Κεί πάνω δεν θα μπορούσαν ν' άνεθούν οι εχθροί μας. Μπορούσαμε λοιπόν να έχουμε όλο την προσοχή μας πρός τα έμπρός μας.

Είμαστε έτσι κατευχारीστημένοι, όταν άκούσαμε άξαφνα τους Μεξικανούς να κραυγάζουν ένθουσιωδώς. Αυτό μάς πα-ραξένεψε και κυττάσαμε να δοίμε τί συμβαίνει...

Πέντε νέοι Μεξικανοί ίπιπείς φάνηκαν ναρχναι από μα-κριά. Πλησίασαν τους συντρόφους των και άρχισαν να συνεν-νοούντα μαζί τους.

—Τους ήρθε ένίσχυσις, είπε ο Γάρεϋ.

—Ο διάβολος να τους πάρη όλους τους! φώναξε ο Ρούθς. Τους ήρθε ένίσχυσις κι' όμως δεν τολμούν να μάς έπιτεθούν. Μεταξύ των πέντε νέων ληστών πούχαν φτάσει, διέκρινα, σέ λίγο, δυο παληόμυτρα, τα όποια δεν μου άρεσαν καθόλου.

Ήσαν κι' οι δυο παληοί σύντροφοι του "Ιγούρρα. Ο Έ-νας ήταν ο Κόκκινος Λύκος κι' ο άλλος ο "Ελ Ζόρρο, λη-σταί του σχοινιού και του πα-λουκιού.

—Τα παληοτόμαρα! μουρ-μούριζε ο γέρο-Ρούθς. Δεν μπορώ να καθούμαι να τους καμαρώνω...

Οι λησταί, στο μεταξύ αυτό, άφου συνεννοήθηκαν, μεταξ' τους, άναψαν τα τσιγάρα τους και έξάπλωσαν στη χλόη.

—Λοιπόν; Τι γίνεται τώρα; ρώτησε ο Ρούθς.

—Τί συμβαίνει; τού είπε ο Γάρεϋ.

—Δεν βλέπεις, παιδί μου Βίλλη, τί συμβαίνει; Δεν έ-μάντεψες το σγέδιο αυτών των κανάγηδων; Δεν μάς έπιτίθεν-ται, γιατί φοβούνται. Άπορά-σισαν να μάς πολιορκήσουν και να μάς άφήσουν να ψοφή-σουμε της πείνας. Αυτό είδε ο Λοφάνερος.

—Έχεις δίκη, ψιθύρισε ο Γάρεϋ.

—Και βέβαια έγω δίκη, παιδί μου. Άν άκούγατε τη συμ-βουλή μου, δεν θα βρισκόμαστε τώρα κλεισμένοι στη φάκα. Θα τους ριχνόμαστε σ' άνοχτά αυτών των άχρέτων και θα τους τσακίζαμε. Ένώ τώρα; Τώρα είμαστε έδω πάνω άποκλει-σμένοι, σάν τους ναυαγούς στο βράχο! Χωρίς τρόφιμα, χωρίς τίποτα. Και σούχω μία πείνα διαβολική. Η κοιλιά μου έινε άδειανή σάν ταμπουρίλο! Θα κατατήσω πετρί και κόκκαλο, σάν τη γρήσ φοράδα μου...

Σώπασε για μία στιγμή, άναστένανε θυμωμένα και ρώτη-σε άξαφνα:

—Διάβολε! Πού έινε αλήθεια ή φοράδα μου; "Α, να την!... Για κυττάτε εκεί, σύντροφοι...

Γορίσαμε πρός το μέρος των Μεξικανών και είδαμε κάτι που μάς συγκίνησε. Η γέρικη και κατόχη φοράδα του γέ-ρο-Ρούθς, άφου μύρισε τον άέρα και κατάλαβε σέ ποιά μέ-ρος βρισκόταν ο κύριός της, άρχισε να έρχεται άργά-άργά πρός το βράχο, στον όποιο είμαστε όχυρωμένοι.

Για να φτάσ όμοις κοντά μας, έπρεπε να διασχίση την πα-ράταξη των πολιορκητών μας. Δεν έδιστασ όμως καθόλου σχετικώς. Πλησίασε τους Μεξικανούς και τοιμάζαν να τους προσηπάση, όταν ένας άπ' αυτούς θέλησε να την σταματήση.

Έπιθύμησε να της πάρη φανέλα τους βρόγχους που κρεμό-ντουσαν άπ' το πανόπλιο σαμάρι της. Κι' απ' να χρησιμοποιή-ση το βρόγχο του για να τη σταματήσει, περιφρονώντας το ισχύ, γέρικο ζώο, άπεκείραθη να το πιάσει άπ' το σχοινί που σερνοταν πίσω του.

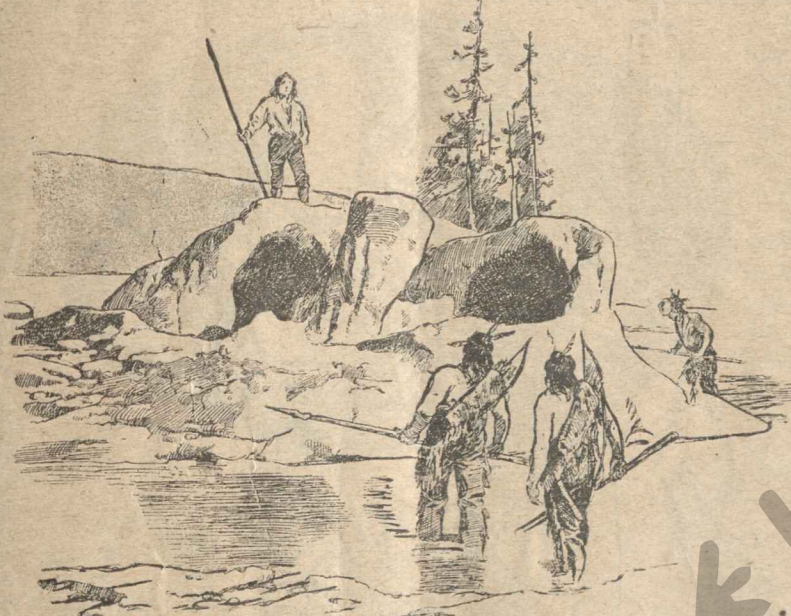
Μά ή φοράδα του γέρο-Ρούθς δεν άστειεύοταν.

(Ακολουθεί)

—Έγινε, μάς μου! μου άπάντησε βαθαίσ συγκινημένος ο γη-πομπικός. Έχεις μεγάλη καρδιά, παιδί μου...

—Πλησίασε τώρα στο βράχο. Οι Μεξικανοί που μάς κυνηγούσαν, όταν είδαν ότι δεν έπρόκειτο να ξερύσουμε, αλλά ν' άλλαξουμε ταμπουρί, άρχισαν να κραυγάζουν γεμάτοι εύχαρίστηση:

—Ανεβαίνουν στους βράχους. Ώρρα!... Κεί πάνω θα τους

Τον περικυκλώσανε και τον πιάσανε...

ΙΣΠΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΤΟΝΙΟ ΚΑΙ Η ΙΝΕΘ

ΚΟΥΣ εκεί ανάιδεια! φώναξε ο κόμης ντ' Ολιβαρές, όταν έμεινε μόνος του. Έπειδή τον βοήθησε ν' ανεβή λίγο ψηλότερα στην κοινωνία, έπειδή φάνηκε καλός μαζί του, νόμιζε πως θα μπορούσε να πάρη την κόρη του... Άπορώ πως πέρασε από το νου του ή ιδέα ότι η κόρη του κόμητος Μιγκουέλ ντ' Ολιβαρές θα μπορούσε να γίνη γυναίκα ενός χωρικού!... Τι θράσος, τί αδιαντροπιά!...

Ο κόμης ντ' Ολιβαρές, άρχων σ' ένα μικρό Ισπανικό χωριό, ήταν θυμωμένος με τον Τόνιο Σαργέτας, έπειδή εκείνος, λημονώντας την κοινωνική θέσι του, παρουσιάστηκε πριν από λίγη ώρα μπροστά του για να του ζητήσει σε γάμο την κόρη του ντ' Ινέθ... Ο Τόνιο ήταν γυιός μιας ταπεινής χωρικής, μιας χήρας που φημιζόταν άλλοτε για την αμορφιά της. Μεγάλωσε στους δρόμους, πάντοτε κακοντυμένος και πεινασμένος. Ωστόσο, τα ευγενικά χαρακτηριστικά του, η περιήφανη λάμψη των ματιών του κι' ένα απροσδιόριστο ύψος άρχοντιας, έκαναν συχνά τους άλλους συγχωριανούς ν' άμφιβάλλουν αν ο Τόνιο ήταν πραγματικός γυιός των γονέων του ή, τουλάχιστον, του πατέρα του, ενός βάρβαρου και μέθυσου χωρικού...

Μιά μέρα, ο Τόνιο—θά ήταν τότε δεκαεφτά χρόνων—διακρίθηκε στις ταυρομαχίες που έγιναν στη γειτονική πόλι. Τις ταυρομαχίες αυτές τις παρακολούθησε και ο κόμης ντ' Ολιβαρές με την κόρη του ντ' Ινέθ, ή οποία ήταν λίγα χρόνια μικρότερη από τον Τόνιο. Τό θάρρος και ή τόλμη του νεαρού ταυρομάχου ενθουσίασε τον Ισπανο ευγενή. Ζήτησε να γνωρίση από κοντά το νέο αυτόν, και συχνά τον προσκαλούσε σπίτι του... Καί τότε, ο Τόνιο και ή Ινέθ ένοιασαν σιγά-σιγά ο ένας για τον άλλον μιά τρυφερή συμπάθεια, που δεν άργησε να μεταβληθή σε παράφορο έρωτα, σ' ένα έρωτα που δεν αναγνώριζε καμιά κοινωνική διάκρισι. Η Ινέθ είχε καταλάβει, με το άλαθευτο γυναικείο ένστικτό της, πως ο Τόνιο, παρ' όλη την ταπεινή καταγωγή του, είχε αισθηματικά πραγματικού ευγενούς... Μά οι δύο νέοι καταλάβαιναν πόσο ανάρμοστη θα φαινότανε στα μάτια του κόσμου μία τέτοια ψυχική ένωση και φρόντιζαν να κρύβουν το άμοιβαίο αίσθημά τους στα βάθη της καρδιάς τους.

Ύστερ' από λίγο καιρό, ο Τόνιο παρακάλεσε τον κόμητα να τον στείλ' σ' ένα γυμνάσιο για να μορφωθή. Ο προστάτης του δεν του άρνήθηκε αυτή τη χάρι. Ο Τόνιο έμεινε τέσσερα δλόκληρα χρόνια στο γυμνάσιο μιας άλλης πόλεως. Στο διάστημα αυτό, ήταν πάντα πρώτος σ' όλα τα μαθήματα. Μελετούσε με πάθος, για να μορφωθή καλά, για να δημιουργήση μιά θέσι στη κοινωνία και να μπορέση να ζητήσει την Ινέθ γυναίκα... Αυτό ήταν το μοναδικό όνειρο της ζωής του...

Όταν ο Τόνιο τελείωσε τις σπουδές του και ξαναγύρισε στο χωριό, βρήκε την Ινέθ τρελά έρωτευμένη πάντοτε μαζί του. Έκείνη του πρότεινε πρώτη να την ζητήσει από τον πατέρα της. Ήξερε πως ο πατέρας της την αγαπούσε πολύ και ότι μονάχα την ευτυχία της ήθελε... Ωστόσο, ο κόμης, ο οποίος δέχτηκε τον Τόνιο με χαρά, έγινε έξω φρενών όταν τον άκουσε να του ζητάη για γυναίκα την κόρη του. Καί χωρίς να καταδεχτή να συζητήση με τον προστατευόμενο του γι' αυτό τό ζήτημα, διέταξε τους υπηρέτες του να τον διώξουν και να μην άφήσουν να ξαναπατήση τό πόδι του στο σπίτι... Καί, άρκετη ώρα μετά την άναχώρησι του Τόνιο, ο κόμης ντ' Ολιβαρές πηγαίνονερχότανε στο δωμάτιό του, μονολογώντας θυμωμένος:

—Άκοός εκεί θράσος!... Δεν μπορεί να τό χωρέση τό μυαλό

μου πως ή Δολορές του έδωσε τόσο θάρρος...

Πέρασαν τέσσερα χρόνια από τότε... Ο Τόνιο είχε εξαφανιστή από τό χωριό, αφήνοντας ή μήτέρα του μόνη...

Μιά μέρα, ένας δυνατός άνεμοστρόβιλος σηκώθηκε πάνω από την Ισπανία... Η τελευταίος έκλογος είχαν αποτελέσει έντελώς άπροσδόκητα... Η δημοκρατία θριάμβευε σ' όλη τη χώρα. Από στιγμή σε στιγμή περίμεναν ν' ανακηρυχθή το νέο πολιτεύμα και νά φύγη ο βασιλεύς Άλφόνσος στο εξωτερικό. Γιολλοί ευγενείς άρχισαν κιόλας να φεύγουν... Μά ο Μιγκουέλ ντ' Ολιβαρές δεν ένοούσε νά εγκαταλείψη την πατρίδα του. Θά έμεινε ως την τελευταία στιγμή στο άρχοντικό του, πιστός στον βασιλέα του...

Μιά Κυριακή, συνεννοήθηκε με τον ιερέα του χωριού να νουν μια παράκλησι στην έκκλησία «ύπερ διαφύλαξης του Ισπανικού θρόνου».

Η Ινέθ παρακολούθησε, περίλυπη και άφηρημένη, ή λειτουργία στην έκκλησία. Ο νους της ήταν διαρκώς γυρισμένος στον Τόνιο. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια, δεν έπαψε διόλου νά σιλλογίζεται τό φίλο της... Δεν τόλμιζε ποτέ νά κινή ή γο στον πατέρα της για τον Τόνιο. Στή συνειδήσι της είχε ριζοβολήσει ή πεποίθησις ότι ο κόμης φάνηκε πολύ άκαρπός και άδικος απέναντι του προστατευόμενου του. Ο πατέρας της θά μπορούσε τώρα νά δώση τη συγκατάθεσι του γι' αυτό τό γάμο, άφού ο Τόνιο άρχε γίνε στή Βαλεντία ένας μέ γάμος δημοσιογράφος, ένας πολύς συγγραφέας...

Η λειτουργία πλησίαζε τω τελειώσι, όταν, έσφαικό, καμιά δεκαριά ίππεις που ήρθαν στο χωριό καλπάζοντας, κατήλκαν από τ' άλογά τους στην έκκλησία και μπήκαν στο ναό, με σταθερό και άποσπαστικό βήμα. Μπροστά βάδιζε ένα παλληκάρι, που οι χωρικοί τόν αναγνώρισαν άμέσως. Ήταν ο Τόνιο...

Ο παπάς σταμάτησε τραγουμένος ή λειτουργία. Τό άσπασμα πάγωσε από τό φόβο του, καταλαβαίνοντας ότι πρόμερό συνέβαινε... Ο κόμης μάζεψε τά φρύδια του, σό για την Ινέθ, από τη στιγμή που είδε τον Τόνιο, δεν μπορούσε πεί νά σταθή όρθος στο πόδι της από ή συγκίνησι... Ο Τόνιο πλησίασε τον κόμητα στάθηκε μπροστά του και είπτε θαρρετά:

—Κύριε κόμη, έχω την τιμή σου ξαναζητήσω την κόρη σου γυναίκα... Θέλεις τώρα νά μου δώσης;

—Ποτέ! φώναξε ο κόμης, τριμοντας από θυμό. Καλύτερα νά νά την σκοτώσω με τά ίδια μου τά χέρια.

Ο Τόνιο γύρισε τότε πρὸς τους συντρόφους του, που ήσαν κοντά στην πόρτα, και τούς έκανε νόημα. Έξω προχώρησαν... Ο κόμης κατάλαβε ότι ήθελαν νά τον φύουν την κόρη του. Καί, τρελλός από όργη χωρίς νά σκεφθή τί κάνει, τράβηξε τό πιστόλι του και πυροβόλησε κατά του Τόνιο... Ο πυροβολισμός άντήχησε άγρια κάτω από τό θόλο της μικρής έκκλησίας. Η Ινέθ συνήρθε άπότομα από ή κατάπληξι της κι' έπεσε πάνω στον Τόνιο, άγκαλιάζοντάς τον παράφορα.

—Μου τόν σκότωσες! φώναξε θυμωμένη στον πατέρα της. —Δεν έχω τίποτα, Ινέθ! τραύλισε ο Τόνιο. Μή φοβάσαι! Ο πατέρας δεν με βρήκε... Μιά ελαφρή πληγή στο χέρι...

Ο κόμης κύτταξε την κόρη του με μάτια όρθάνοιχτα. Δεν τό φανταζότανε πως ή Ινέθ αγαπούσε τόσο τον Τόνιο. Μά ή διαγωγή του παιδιού του, που τόλμιζε νά κατακρίνει τον πατέρα με τόσο κόσμο, τον πλήγωσε στο φιλότιμό του. Καί ο κόμης κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του και ήλθε από την έκκλησία, χωρίς νά σκεφθή κανείς νά τον συλλάβει.

ή χαμλωμένο τό κεφάλι, ψιθυρίζοντας:

—Δεν έχω πεία παιδί!... Η Ινέθ βοήθησε τον Τόνιο ν' ανεβή σ' άλόγο του και τον κοίταζε ως τό σπίτι της μητέρας του. —Δεν θά σ' αφήσω ποτέ πεία! του έλεγε στο δρόμο. Θά ζήσουμε παντοίνα μαζί σου!... Ξαναγύρισες στο χωριό για νά με πείσεις. Έ, λοιπόν, είμαι δική σου!...

Την επομένη, οι κάτοικοι του χωριού είδαν ένα άνδρα, άγνωστο στο χωριό, περασμένο κάπως στα χρόνια, ένα άνδρα που φάνεταν ευγενής από τά χαρακτηριστικά του προσώπου του. Νό κατεβαίν από ένα πολυτελές άμάξι μπρός στο φτωχικό σπίτι της μητέρας του Τόνιο και νά μένη εκεί ως μιά ώρα... Ύστερα, ο ξένος ξαναέβηκε στο άμάξι και τράβηξε για τ' άρχοντικό του κόμητος ντ' Ολιβαρές. Ο κόμης είχε δώσει έντολή στους ανθρώπους του νά μη δει κανένα. Μά όταν άκουσε τό θόνοα του έπισκέπτου, είπτε ότι τον παρουσιάζουν άμέσως μπροστά του.

—Τι γίνεται, άγαπητέ μου μαρκήσιε, του είπτε, απλώνοντας τα δύο χέρια του. Έχω τόσο καιρό νά σε ιδώ... Είσαι ποιοτικά, έλπίω... Α! Έγώ είμαι δυστυχής... Μου συνέζη προμερό...

—Ναι, ξέρω, ξέρω... τόν διέκοψε ο μαρκήσιος. Έστεμπάν ο βασιλιάς. Καί γι' αυτό άκρίβως ήρθα εδώ... Ήρθα... για νά κοιμηθώ τούς γάμους των παιδιών μας.

Ο κόμης τον κύτταξε κατάπληκτος. —Ναι, πρέπει νά σου εξηγήσω, συνεχίσε ο μαρκήσιος. Ήρθα πεί καιρός νά φανερώσω ένα μυστικό της ζωής μου... Μά...

...Και, ότι ο Τόνιο, ο γυιός μου, ή κόρη σου, που δεν τον θέλησε νά γαμή, είνε δικό μου παιδί... Καί... Κάποτε, πριν από έικοσι τέσσερα χρόνια, έμεινα στο σπίτι της μητέρας του, περαστικός...

...Εκείνη ήταν άραία και ήμουν τρελλός και άμυαλος... Καταλάβαινες ή συνέχεια... Είχα άπορροή, αυτήν την περιπέτεια... Τον άπό λίγο, όμως, καιρό, γνωστήκα στην Βαλεντία, στα γραφεία της έφημερίδας, με τον Τόνιο... Άπό τότε μου είπτε για την οίκογένειά σου και από την ομοιότητά μας, καταλάβαινες ήταν γυιός μου... Τόν παρακολούθησα καλύτερα και βεβαιώκα πως είνε άξιος νά φέρη τόνόα μου... Έρχομαι τώρα άπό την μητέρα του, ή οποία μου είπτε ότι δεν έχει καμιά αντίρρησι νά νύμει με τον Τόνιο...

—Ναι!... Μ' όλη μου την καρδιά! ψιθύρισε ο κόμης, κλαίοντας από συγκίνησι... Καί... άς πάμε άμέσως κοντά στα παιδιά μας... Θέλω νά τ' άγκαλιάσω, νά τά συχαρώσω... νά τ' αγαπήσουν!...

ΦΡΑΝΣΗ ΡΟΥΛΝΕ

ΜΑ ΚΙ ΑΠΟ ΚΕΙ

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Ο ήλιος φατίζει την γη τριανταέξη εκατομμύρια φορές περισσότερο άπ' ότι την φωτίζουν όλα μαζί τά άλλα άστέρια, που είναι και μού τρισεκατομμύρια φορές άπ' ό,τι την φωτίζει τό φεγγάρι.

Προσπερνώντας στην Γερμανία γινόντουσαν 4000 μονομαχία ανά χρόνο, μόνον μεταξύ τών φοιτητών!

Ανδείχθη ότι ο άνθρωπος τρώει τρεις φορές περισσότερο άπ' ό,τι του χρειάζεται πραγματικάς.

Πρόσωπα που έχουν τό ίδιο έπώνυμο, κι' αν άκόμα δεν έσυναν καμιά συγγένεια μεταξύ τους, άπαγορεύεται νά παντρευτούν! Αυτό ίσχύει στην Κίνα.

Η άράχνη είνε φοβερή... φαγοούδες! Υπολογίζεται πως τό σώμα της είχε τον όγκο του δικού μας σώματος κι' ή έλπίδα της παρέμενε ή ίδια πούδουν τώρα, τότε ή καθημερινή τροφή της θά ήταν περίπου ή έξις: Τό πρωί ένα άρνι της άράχνης, τό μεσημέρι ένα δλόκληρο μοσχάρι και τό βράδυ ένα πενήνταρι πέριδες!...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 11^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ".

[Οι κερδίσαντες άριθμοί και τά δώρα]

Στίς 5 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 7 Φεβρουαρίου, έγινεν εις τά Γραφεία μας ή 11η κλήρωσις διά την διανομή των δώρων του «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», παρισταμένων των λογίων και δημοσιογράφων κ.κ. Κλ. Παράσχου, Κ. Σταματοπούλου, Δ. Παπανικολάου, Γ. Κοτζούλα κλπ., των άναγνωστών μας κ. Ζησίμου, δος Ζησίμου κλπ.

Από την κληρωτίδα, εις την όποιαν είχαν τεθή όλοι οι άριθμοί, οι δημοσιευθέντες εις τά φύλλα του «Μπουκέτου», άνεσύρθησαν κατά σειράν οι έξις άριθμοί, από τον μικρό άναγνώστη μας Γιάγκο Ζησίμου:

Ο α' άριθμός 21.879, όστις κερδίζει έν ζεύγος ύποδημάτων. Ο β' άριθμός 35.432, όστις κερδίζει έν ζεύγος κάλτσες με ταξίδις ή έν ζεύγος γάντια.

Οι τέσσαρες έπόμενοι άριθμοί 24.135, 14.616, 34.694, 30.086, όστις κερδίζουν από μιά γραβάτα με ταξίδι.

Και οι δύο τελευταίοι άριθμοί 14.156 και 31.425, όστις κερδίζουν από μιά γραβάτα.

Επίσης πάντες οι άριθμοί οι λήγοντες εις 79 (ήτοι εις τά δύο τελευταία ψηφία του α' άριθμού 21879) κερδίζουν άνα έν ήμερολόγιον του «Μπουκέτου» της άρσεσκίας των τυχερών.

Όσοι έκ των έπαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά, πρέπει νά μας άποστείλουν τά δελτία, των όποιων οι άριθμοί κερδίζουν, και θά λάθουν τά δώρα των.

Η 12η κλήρωσις του «Εβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου» θά γίνη και πάλιν εις τά Γραφεία μας (Λέκα 7), την 5 μ.μ. της Τετάρτης 13 Φεβρουαρίου. Όσοι έπιθυμούν, δύνανται νά παρευρεθούν εις αυτήν.

Επίσης, όσοι έκ των άναγνωστών των έπαρχιών κερδίζουν θιβλία πρέπει νά μας στείλουν τά σχετικά δελτία με τούς κερδίζοντας άριθμούς, αναγράφοντας επί του δελτίου και τό όνομά των καθαρά. Θά παραλάβουν δέ τά θιβλία των από τά Υποπρακτορεία της έπαρχίας των εις τά όποια θ' άποσταλή επί τούτω μετά σχετικού όνομαστικού καταλόγου και έπέξηγηματική έγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Συνεχίζομεν την δημοσίευσιν των όνομάτων των τυχερών του «Εβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου».

Οι κ.κ. Καρανάσος Αίγυπτος, έκέρδισε ένα έσμον του μυθιστορήματος του Στήθεσον «Ο Άνθρωπος με την Διπλή Ζωή», Γ. Ραφαηλάκης Ηράκλειον-Κρήτης, Χρ. Μπαμεδάκης Μαγνησίας 19 Ένταθα, τό μυθιστόρημα «Η Έρωτευμένη», Γεώργιος Μάγγος Άρτα, Νίτσα Βελιαντίου Ένταθα, Φ. Κανάκης Ηράκλειον-Κρήτης, Παντ. Ιαστρούνης Ηράκλειον-Κρήτης, Κ. Παπαδάκης Ηράκλειον-Κρήτης, Άλφόνσος Μέλε, Ιταλική Πρεσβεία Ένταθα, Π. Παπαγεωργόπουλος Πειραιώς, άνα έν ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», Α. Παπαθανασίου Στραταίων 7 Άθήνα, Κλεοπ. Άθανασίου Θεονίκη, Κωνσ. Μανιαδάκης Ηράκλειον Κρήτης, Γεώργ. Μουστακάκης Ηράκλειον Κρήτης, Σπυρ. Βαρδάκας Κοζάνη, άνα έν ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Νά κι' ένα ανέκδοτο από τά αναρίθμητα έπεισόδια της Γαλλικής Βουλής, που έγιναν τελευταία με την άνακάλυψιν των καταχρήσεων του Σταβίσκου και τις διαδόσεις ότι είχε συνεχίσει πολλά σημαντικά πρόσωπα. Ένας ύπουργός, κατηγορηθείς από ένα βουλευτή, ότι έπροδόθηκε από τον Σταβίσκου, ανέβηκε στο βήμα και είπτε:

Αί ταπεινά άσπίς οικοφανεία έμένα δεν με θύγουν, κύριοι. Κάθε φορά που γίνεται λόγος γύρω άπό τό όνομά μου ως συνενόχου των καταχρήσεων, τό ήθικό του άναστήμα γίνεται ύψηλότερον...

—Θά κατανήσης σωστός... γίγαντας με δσα έχεις κάνει, κύριε ύπουργέ! του φώναξε τότε ένας βουλευτής της άντιπολιτεύσεως.

ΜΙΑ ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ ΔΙΚΗ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΓΥΡΙΑΔΗΣ, Ο ΕΛΛΗΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΗΣ ΠΟΥ ΕΔΡΑΣΕ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Η συνταραχτική δίκη της παιδοκτόνου μητέρας. Η άντεγκλησεί εισαγγελέως και Άργυριάδης. Όπου έπεμειναι το 2. η κρατική. Έπαναστατικές ένδυσιασμός. Η έπίδρασις της άγερύσεως του Άργυριάδης στους ένόρκους. Η άποφαις του δικαστηρίου, κτλ. κτλ.

ήρσαμε υπό ποιές συνθήκες μιά φτωχή γυναίκα, η Σουάν, σκότωσε τα πέντε παιδιά της, για να τα απαλλάξει από μια ζωή γεμάτη βάσανα και στερήσεις—απαράλλακτα όπως και ο Έλληνας Δουλφής. Συνήγορος της τραγικής παιδοκτόνου, της οποίας η δίκη προκάλεσε την εποχή εκείνη την προσοχή όλου κλήρου του κόσμου, ώριστη, εκ μέρους του σοσιαλιστικού κόμματος, ο Παύλος Άργυριάδης, με την έντολη να τόνισι στην άγρευσι ότι για τα έγκλημα της Σουάν την εύθυνη την έφερε κυρίως η άδικη κοινωνία, που δεν προστατεύει τους φτωχούς όσο πρέπει...

Ας παρακολουθήσουμε τώρα τη συνέχεια της δίκης.

—Κατηγορουμένη, έγέρθητι! είπε ο πρόεδρος με βαρεία και επίσημη φωνή.

Η Σουάν σηκώθηκε όρθια στο έδωλο του κατηγορουμένου και αποκρίθηκε, με φωνή που έτρεπε από αναφυλλήτα, σ' όλες τις έρωτήσεις που της έκανε ο πρόεδρος.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Γιατί έσκότωσες τα πέντε παιδιά σου; ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗ.—Γιατί δεν μπορούσα να τα βλέπω να πεινούν... γιατί με τρόμαζε το φάσμα της δυστυχίας που θα γνώριζαν άργότερα, όταν θα μεγάλωναν...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Δεν κατέφυγες σε φιλανθρωπικά ιδρύματα για να ζητήσεις βοήθεια και προστασία, μετά τη φυλάκιση του συζύγου σου;

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΗ.—Πήγα και άρνήθηκα να μου δώσουν ένα κομμάτι ψωμί!

—Λες ψέμματα! την διέκοψε θυμωμένος ο Εισαγγελέως.

—Με συγχωρείτε, κύριε Εισαγγελέω! έπενεθ ο Άργυριάδης, ο συνήγορος της Σουάν. Την αλήθεια αυτή μπορούν να την πιστοποιήσουν και χιλιάδες άλλοι φτωχοί που καταφεύγουν στα διάφορα δήθεν φιλανθρωπικά ιδρύματα... για να φύγουν μ' άδειαν τα χέρια!

ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ.—Αυτά που λέτε, κύριε συνήγορε, συμβαίνουν μονάχα στο μυαλό σας! Το εύτυχημα είναι πως ο κόσμος γνωρίζει τις έπαναστατικές θεωρίες σας και δεν παρασύρεται από τ' άνατρεπτικά κηρύγματά σας...

Ο πρόεδρος θέτι τέρμα στις άντεγκλησεις αυτές μεταξύ Εισαγγελέως και Άργυριάδης, καλώντας προς εξέτασι τον Κρεπέν Ένεζέ, ο οποίος μπηκε πρώτος στο δωμάτιο της Σουάν, μετά το έγκλημα.

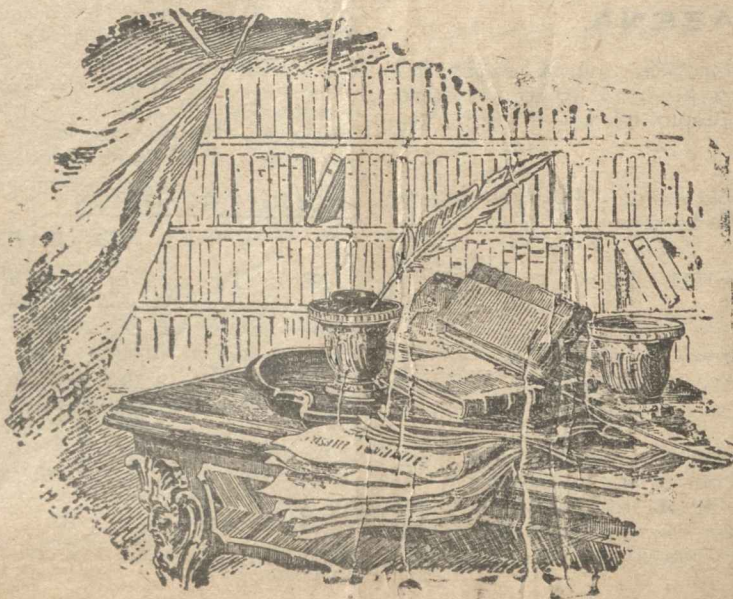
ΠΡΟΕΔΡΟΣ.—Βρήκες το δωμάτιο γεμάτο από καπνούς...

Η Σουάν σου είπε ότι αφού απέτυχε να κρεμαστή και να κόψι τις φλέβες της μ' ένα μαχαίρι, δοκίμασε ν' αυτοκτονήσει, ανάθοντας ένα μαγκάλι κάρθουνα... Πέ μου τώρα, θα μπορούσε ένας άνθρωπος να πεθάνει από τους καπνούς που ήσαν τότε στο δωμάτιο;

ΜΑΡΤΥΣ (άφελέστατα). — Δέν ξέρω... Δέν τόπαθα ποτέ μου!

Το άκροατήριο ξεσπά σε όμνηρια γέλια!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (χτυπώντας τον κώδωνα). — Ήουχία, παρακαλώ! Η ύπόθεσις αυτή δεν είναι για γέλια. (Στο μάρτυρα). Μήπως έχεις την έντυπωσι ότι η Σουάν άναψε λίγα κάρθουνα, βεβαία ότι δεν μπορούσε να πεθάνει από άσφυξία με λίγο ακίνδυνο καπνό, για να δικαιολογηθί ύστερα λέγοντας πως άποφάσισε, στην άπελπίσις της, να αυτοκτονήσει;...

ΜΑΡΤΥΣ (γελώντας ήλθια).—Δέν κατάλαβαίνω άπ' αυτά τα πράγματα, κύριε πρόεδρε!

Κατόπιν εξέτάστηκαν διάφοροι άλλοι μάρτυρες και τέλος έλαβε το λόγο ο Εισαγγελέως για να ζητήσει τη θανατική ταδίκη της κατηγορουμένης!

—Η γυναίκα αυτή—είπε μεταξύ άλλων—πρέπει να κρεμασθή!... Άν δεν την καταδικάσετε άσπρη, όλοι οι άνθρωποι θα νομίσουν πως έχουν το δικαίωμα να σκοτώνουν τα παιδιά τους με την πρόφασι ότι δεν μπορούν να τα σιτησουν!... Η κατηγορουμένη δεν είναι άξια της έπιεικής των ένόρκων!

Μετά το κατηγορητήριο του Εισαγγελέως, μίλησε ο Παύλος Άργυριάδης. Η άγρευσις του Έλληνος σοσιαλιστή κανε καταπληκτική έντυπωσι και για τα νομικά επιχειρήματα της και για το θαυό άνθρωπισμό που διέπνεε. Είπε άδυστα βέβαια, να μείσφρασουμε όλόκληρο το λόγο του συμπατριώτου μας. Παράλαμψάνουμε από αυτόν τα πιο χαρακτηριστικά σημεία του:

—Το έργο μου είναι να σας αποδείξω ότι όχι μονάχα κατηγορουμένη δεν είναι έγκληματίας, αλλά, ότι, άπαντίς είναι και αυτή ένα δυστυχισμένο θύμα της κακής μας κοινωνίας, η οποία αφήνει χιλιάδες οικογενειών μέσα στη μαύρη στυχία... Δεν θα προσπαθήσω να σας πείσω ότι ο κ. Εισαγγελέως είπε πράγματα χωρίς νόημα με ωραία λόγια. Θα έρω ήσως άπλως τον κ. Εισαγγελέα: Η Σουάν θα σκότωσε τα παιδιά της αν ήταν εύτυχισμένη, αν δεν πεινούσε;...

—...Άναγνωρίζω ότι η κατηγορουμένη έκανε μια τρέλα... Συλλογισθήκατε, όμως, κύριοι έννορκοι, από ποιά άγαντα η γυναίκα αυτή για να καταλήξει στην άποφαις να σκοτώσιν τα πέντε παιδιά της, τα πέντε άγγελοΰδια της;... Η κατηγορουμένη καλότερα το πράγμα, κύριοι, και άς εξέτασιν κάπως φιλοσοφικά το έγκλημα της Σουάν. Η κατηγορουμένη ν' απαλλάξει τα παιδιά της από το φάσμα της πείνης, της εξακολουθητικής δυστυχίας—να τα γλυτώσιν από τα μαγιάς κοινωνίας, η οποία άδιαφορεί για τις έργαζόμενες μάζες ενδ'αφέρεται μονάχα για τους πλούσιους... Η Σουάν δεν θέλησε να γίνουν τα παιδιά της δοϋλοι των κεφαλαίων... Δεν θέλησε να χρησιμεύσουν τα άγρία της άσπης για τα κανόνια, δεν θέλησε ν' αϋξήσουν η κόρη της στρατιά των θλιβερών γυναικών που κυκλοφορούν ύστερ από τα μεσάνυχτα στα πεζοδρόμια.

—...Η κοινωνία, ενώ αφήνει τους διάφορους Ρόσμυλν κλέβουν διεκατομύρια από τον ιδρτα του λαού, καταπατά και τα παιδιά των λαϊκών τάξεων να μαραινώνται μέσα σ' αστερήσεις και στην άνχεια. Ο δόκτωρ Γιωσέλε, ο γνωστός επιστήμων της Αίλλης, δημοσίευσε τελευταία μια στατιστική, στην οποία αποδεικνύει με αριθμούς ότι από τα 21 εκατομμύρια παιδιά της πόλεως αυτής, τα 69 % πεθαίνουν... Τα παιδιά αυτά από πέντε χρόνων... Τα παιδιά αυτά ανήκουν βέβαια στις λαϊκές τάξεις... στην τάξι αυτή που την γνωρίζει το Κράτος...

—...Πώς θα καταδικάσετε, κύριοι έννορκοι, την κατηγορουμένη; Οι περισσότεροι από τους μάρτυρες κατέθεσαν ότι η Σουάν λάτραις τα παιδιά της και ήταν υπερήφανη αυτά... Τα βάζαν, όμως, στην άγωνία την τσάκισαν, έκαναν μαυλό της να θαλώσιν... Και οι γιές παραφροσύνης, ακόσους παιδιά της!... Ποιά λόγια θα μπορούσαν να παραστήσουν την τραγική αυτής της γυναίκας;

—...Αθωνώντας την Σουάν, κύριοι έννορκοι—είπε, τελειώνοντας—Άργυριάδης—θα σιγμιαστούμε έγωισμό και την ανθρώπινη πείνα, την ένοχη αδιαφορία της κοινωνίας άπέναντι των φτωχών των ταπεινών, και θα έξυπνίσουμε τα άνωτέρω συμφέροντα της άνθρωπότητας!...

—...Αθωνώντας την Σουάν, κύριοι έννορκοι—είπε, τελειώνοντας—Άργυριάδης—θα σιγμιαστούμε έγωισμό και την ανθρώπινη πείνα, την ένοχη αδιαφορία της κοινωνίας άπέναντι των φτωχών των ταπεινών, και θα έξυπνίσουμε τα άνωτέρω συμφέροντα της άνθρωπότητας!...

ΜΕ ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πώς γιατρεψε τους άσθενείς του ο Χάνεμαν. Και πως...πληρώθηκε από έναν άρρωστο λόρδο. Ο Ταλλεϋράνδος εν μέσω δυσέρωτων πυρών. Πώς ξεφυγε, με μια έξυπνη άπάντησι. Η κ. Στάελ κι' ο κοπλιμεντόζος κύριος. Η Γερμανική και η Ισπανική γλώσσα. Ένας άρκαίος διαλογος. Ο Μαλέριμ κι' ο ζητιάνος. Ο Μαζαρίνος περι του Λεκουανιέ, κτλ. κτλ.

Μιά μέρα έπεσκέφθη τον λατό Χάνεμαν ένας Άγγλος λόρδος, για να τον συμβουλευθί για την υγεία του.

Ο Χάνεμαν, χωρίς να ρωτήσει τον λόρδο από τί πάσχει, τον κούταξε λίγες στιγμές, τον στηθοσκόπησε κι' έπειτα τούβαλε ένα μπουκάλι κάτω άπ' τη μύτη του και τού είπε:

—Αναπνεύσατε!...

Ο λόρδος ανέπνευσε μερικές φορές κι' ο Χάνεμαν τού ξανάπε:

—Θαμύδια!... Θεραπευθήκατε!...

Ο Άγγλος τότε, μολοντί τάχως, ρώτησε τον πρωτότυπο γιατρό:

—Πόσα σας όφειλω, δόκτωρ;

—Χίλια φράγκα! τού άπάντησε σοβαρώτατα ο Χάνεμαν.

Τότε ο λόρδος έβγαλε ήρεμα μέσα άπ' το πορτοφόλι του ένα χαρτονόμισμα πενήντα λιρών, το έβαλε κάτω άπ' τη μύτη του γιατρού και τού είπε:

—Αναπνεύσατε!... Θαμύδια!... Πληρωθήκατε!...

Κι' έφυγε με το πάσο του.

Η κυρία Στάελ και η κυρία Ρεκαμιέ διαφιλονέουσιν την είνια του πρίγκηπος Ταλλεϋράνδου, ο οποίος προτιμώσε την δεύτερη, αλλά δεν τού φάνερωνε, για να μη διασαφέσση την πρώτη.

Κάποια μέρα, ενώ κουβέντιαζαν οι τρεις τους, η κ. Στάελ θέλησε να φέρη σε δύσκολη θέσι τον πρίγκηπα και τόν ρώτησε:

—Πέστε μου, πρίγκηπε, αν τύχαινε να πέσουμε στη θάλασσα, εγώ κι' η κυρία Ρεκαμιέ, ποιάν άπ' τις δύο μας θα προτιμούσατε να σώσετε;

Ο Ταλλεϋράνδος όμως, που ήταν αλλοίως και σ' αυτού του είδους την διπλωματία, χωρίς κανένα δισταγμό, της άπάντησε:

—Αλλά σεις, κυρία μου, κοιμηλάτε σαν δελφίνα! Συνεπώς δεν έχετε ανάγκην βοήθειας!...

Η κυρία Στάελ κι' η κυρία Ρεκαμιέ, μολοντί ήσαν άντληλοι, ήσαν άγνώστες φιλενάδες.

Κάποια μέρα, λοιπόν, ένας ευγενής τους είπε, για να τις κολακίη:

—Βρίσκομαι αυτή τη στιγμή ανάμεσα στην καλλονή και στο πνεύμα! Αιφώς τότε η κυρία Στάελ, η οποία περπατούσε με το κοπλιμέν αυτό, γούσε κι' έπε στον κοπλιμεντόζο κύριο:

—Δέν έχετε όμως ούτε από το ένα, ούτε από το άλλο, κύριε! Κόζαλο ο ευφυλόγος!

Ο Γερμανός νομοδόξιαλος Ιωάννης Λάγγ ήταν περφημος για τις ανειρητάδες άπάντησεις του.

Μιά μέρα, ένας Ισπανός εισαγγελέως άρχισε να τού κανιέται για την γλυκύτητα και μονοκοιτητα της γλώσσας του και να τον πεινιέ για την τραχύτητα της Γερμανικής γλώσσας.

—Μοι φαίνεται, είπε στο τέλος ο Ισπανός στον Λάγγ, ότι βδύα ο ουρανός, όταν άκουω τη γλώσσα σας. Και πιστεύω άκουω ότι ο Θεός για νά φοβερήσι τους πρωτοπόλους, μεταχειρίστηκε την γλώσσα σας όταν τούς έδιωχνε άπ' τον Παράδεισο...

—Ισως, τού άπάντησε ηφελόμιας ο Λάγγ, άλ' είναι επίσης πιθανόν ότι την δική σας γλώσσα μεταχειρίστηκε και το αείδι, για ν' άπατήσση την Εύα!...

Κάποτε ένας ζητιάνος πείσισε τον Γάλλο σιγαροφέα Μαλέριμ και τού είπε:

—Κυριε, δός μου μια έλεημοσύνη, και σ' όραζόμια πως όταν πάω στον άλλο κόσμο θα παραλάβω τον Θεό να στην άνταπόδισή με το παραπάνω μιστά...

—Ανέφερε τού Θεού, τού άπάντησε ο Μαλέριμ, τί πέσαι μπορεί νάχη ο λόγος σου στον Θεό, άσσι σ' άήνγει, ο εύλογημένος, να πεθάνης της πείνας σ' αυτόν τον κόσμο;

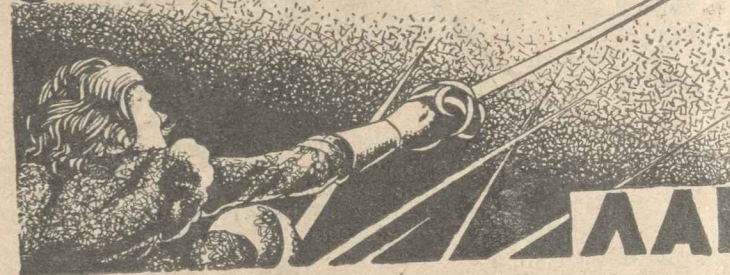
Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος έλεγε συχνά για τον δικαστή Λεκουανιέ:

—Είπε τόσο αστήγρος δικαστής, ώστε σε κάθε δική αναλάει από το κακό του, που δεν μπορεί να καταδικάσση, συγχρόνως, μαζί με τον κατηγορούμενο, και τον μηχανή!...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

● ΣΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΠΟΛ
ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Περίεργο!... είπε η ντόνα Κρούζ. "Ας ξεακολουθήσω όμως... Ξέρεις πόσο είμαι γεναία... Λοιπόν, η πρότασις αὐτοῦ τοῦ καμπούρη, μοῦ γαργάλισε τὴ μαγία πού ἔχω γιὰ τίς περιπέτειες κι' ἔτσι δέχτηκα νὰ τὸν ἀκολουθήσω χωρὶς διαταγὰ. Τότε ἐκεῖνος μὲ χαιρέτησε μὲ μεγαλεῖτερο σεβασμὸ ἀπὸ τὴν πρώτη φορά κι' ἀνοίξε γιὰ πόρτα τοῦ δωματίου μου, μιά μυστικὴ πόρτα, πού ἦταν ἐντελὸς ἀγνωστὴ καὶ σὲ μένα τὴν ἱστορικὴ πόρτα... Τὸ καταλάβαινε αὐτό;... "Επειτα μὲ πέρασε ἀπὸ διαδρόμους, τῶν ὁποίων τὴν ὑπάρξει οὔτε ὑποψιάζομαι καν. Βγήκαμε ἔτσι ἔξω χωρὶς νὰ μᾶς δῇ κανεὶς. Στὸ δρόμο, ἐν ἁμαρτίαν μᾶς περίμενε κι' ὁ καμπούρης μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ ν' ἀνέβω σ' αὐτό... Μέσα στὸ ἀμάξι, μοῦ φερόταν μ' ἀπόλυτη εὐγένεια. Κατεθήκαμε κ' οἱ δύο μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου κι' ἀμέσως τὸ ἀμάξι ἐξαφανίστηκε καλ-πάζοντας. Ἀνέβηκα τὴ σκάλα, μῆκα μέσα, μὰ ὅταν γύρισα τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ εὐχαριστήσω τὸν καμπούρη, εἶδα πὼς εἶχε γίνει ἀφαντος...

—Ἡ Αὐγὴ τὴν ἀκούει, θυσιμένη σ' ὀνειροπολήσεις...
—Εἰν' αὐτός! μουρμούρισε. Δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε αὐτός!
—Τί λές; τὴν ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ.
—Τίποτε... ἀπάντησε ἡ Αὐγὴ. Μὰ δὲν μοῦ λές, γιὰ ποῖο λόγο θὰ σὲ παρουσιάσουν στὸν ἀντιβασιλέα, ἔξένα τὴ Φλώρα, τὴν Ἀτσιγγάνα...

—Ἡ ντόνα Κρούζ δάγκωσε τὰ χεῖλη της καὶ ἀπάντησε:
—Ωραία μου μικρούλα, δὲν εἶμαι Ἀτσιγγάνα... Δὲν ἤμουν ποτὲ Ἀτσιγγάνα. Αὐτὸ ἦταν μιά χίμαιρα, ἓνα ὄνειρο, μιά πλάνη... Εἶμαι ἀπλούστατα ἡ εὐγενὴς κόρη μιᾶς πριγκιπισσῆς!

—Εὐ! ἔκανε ἡ Αὐγὴ κατὰπληκτη.
—Ποῖός ἄλλος; ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ. Ἐκτός ἀν εἰσαι σὺ! Εἶμαι μιά πριγκιπισσοῦλα, πού τὴν ἔκλεψαν οἱ Ἀτσιγγανοί... Εἶμαι ἡ πιὸ πλούσια κληρονόμος τῆς Εὐρώπης!

Δὲν μπορούσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ, ἀν ἡ ντόνα Κρούζ μιλοῦσε σοβαρὰ ἢ κοροϊδεύει. Ὅπως δὲν ἤξερε κ' ἡ θία

—Υπέροχα! ἔκανε ἡ Αὐγὴ. Καὶ πὼς ὀνομάζεσαι τώρα;

—Δεσποινὶς ντὲ Νεβέρ! ἡ κόρη τοῦ πρίγκηπος ντὲ Νεβέρ!

—Νεβέρ! φώναξε ἡ Αὐγὴ. "Εν' ὅπ' τὰ μεγαλεῖτερα ὀνόματα τῆς Γαλλίας!

—Ἀλλοῖμονο, ναί, ὠραία μου!... Εἰ-
μαστε μάλιστα ἐξάδελφοι τοῦ βασι-
λέως.

—Μὰ πὼς;...

—Ἀ! πὼς; πὼς; φώναξε κ' ἡ ντόνα Κρούζ, ἡ ὁποία ἐγκατέλειπε τὸ ἐπίση-
μο ὄφος της γιὰ νὰ ζαναγυρίσῃ στὴν
τρελλὴ εὐθυμία της, πού τόσο τῆς πύ-
λαινε. Αὐτὸ τὸ «πὼς» δὲν τὸ ξέρω οὐτ'
ἐγώ... Δὲν μοῦ ἔκαναν ἀκόμα τὴν τιμὴ
νὰ μοῦ μάθουν τὴ γενεαλογία μου. Ὅ-
ταν ρωτᾶω τίποτε σχετικῶς, μοῦ ἀπαν-
τοῦν: «Σιωπή!...» Φαίνεται πὼς ἔχω ἐχ-
θρούς. Τὸ θέβαιο εἶνε ὅτι δὲν ξέρω τί-
ποτε, οὔτε καὶ μὲ νοιάζει γιὰ τίποτε...

Ἡ Αὐγὴ, ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ μερικὲς
στιγμὲς, φαινόταν θυσιμένη σὲ σκέ-
ψεις, τὴ διέκοψε ἀξαφνὰ καὶ τῆς εἶπε:

—Φλώρα, μοῦ φαίνεται πὼς ἐγὼ ξέ-
ρω πιὸ πολλὰ πράγματα ἀπὸ σένα σχε-
τικὰ μὲ τὴν ἱστορία σου...

—Τί νὰ σοῦ πῶ, μικρὴ μου Αὐγὴ, αὐ-
τὸ δὲν μὲ ξαφνιάζει καθόλου... Ἀν ξέ-
ρης τὴν ἱστορία μου, κράτα τὴν γιὰ
τὸν ἐαυτό σου... Ὁ κηδεμὼν μου μοῖ
ἐνεῖ ὑποσχέθη ὅτι θὰ μοῦ τὴ διηγηθῇ
ἀπόψε λεπτομερῶς... Καὶ ξέρεις ποῖος

—Ωραία μου μικρούλα, δὲν εἶμαι Ἀτσιγγάνα...

εἶνε αὐτός ὁ κηδεμὼν μου, πού εἶνε συγχρόνως κι' ὁ πὼς κα-
λὸς μου φίλος: Ἡ Α.Υ. ὁ πρίγκηψ Γκονζάγκας.

—Ὁ Γκονζάγκας! ἐπανελάβε ἡ Αὐγὴ ἀνασκιρτώντας.

—Ναί, ὁ Γκονζάγκας, ὁ σύζυγος τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ.

—Ἡ μητέρα μου... Αὐτὸς ὑποστηρίζει τὰ δικαιώματά μου...

—Ἀ! ἔκανε ἡ Αὐγὴ. Ὅστε ὁ Γκονζάγκας εἶνε τώρα σύ-
ζυγος τῆς δουκίσσης τοῦ Νεβέρ;

Ἡ νέα κόρη θυμόταν τώρα τὴν ἐπίσκεψί της μὲ τὸν Λαγκα-
ρντέρ στὰ ἐρεῖπια τοῦ πύργου τοῦ Κάδουλου. Τὸ νυχτερινὸ δράμα
τῆς δολοφονίας τοῦ Νεβέρ, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔγινε τότε λόγος, ἐ-
κπερνοῦσε μπροστὰ στὰ μάτια της. Οἱ ἥρωές του, πού τῆς
ἦσαν ἀγνωστοὶ χτές, εἶχαν τώρα δνόματα...

—Ὅστε τὸ παιδί, γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε μιλήσει ἡ ταβερνιέρισσα
τοῦ Ταρρίντες, τὸ κοριτσάκι πού κοιμόταν κατὰ τὴν διάρκεια
τῆς τρομερῆς ἐκείνης συμπλοκῆς, ἦταν ἡ Φλώρα, ἡ ντόνα
Κρούζ;...

Μὰ ὁ δολοφόνος ποῖος ἦταν;...

—Τί σκέφτεσαι; τὴ ρώτησε ἡ ντόνα Κρούζ.

—Σκέφτομαι αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γκονζάγκας, ἀπάντησε ἡ
Αὐγὴ.

—Γιατί;

—Πρὶν σοῦ τὸ πῶ, θὰ ἤθελα νὰ μάθω ἀν τὸν ἀγαπᾷς.

—Τὸν ἀγαπᾷ πολύ λίγο, ἀπάντησε ἡ ντόνα Κρούζ. Θὰ μπο-
ροῦσα νὰ τὸν ἀγαπήσω, μὰ δὲν τὸ θέλησε...

Ἡ Αὐγὴ ἔμενε τώρα σιωπηλὴ.

—Ἐλα, μίλα! φώναξε ἡ παλαιὰ Ἀτσιγγανοῦλα, χιπ-
τας τὸ πόδι της μ' ἀνυπομονοία.

—Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω, ἀφοῦ εἶνε κηδεμὼν σου, σύζυγος
τῆς μητέρας σου...

—Καράμπα! θλαστήθηκε σὰν ἀγωγιάντης ἡ αὐτοτελὴς
ρομένη κόρη τοῦ δουκὸς τοῦ Νεβέρ. Πρέπει λοιπὸν νὰ σο-
τὰ πῶ ὅλα: Εἶδα σήμερα τὴ μητέρα μου... Τὴ σέβονται πολὺ
καὶ μάλιστα τὴν ἀγαπᾷ, γιὰτὶ ὑπέφερε ἐξαιρετικὰ στὴ ζῶ-
νός σου ἡλέως...

—Μὰ τί νὰ σοῦ πῶ;... Ὅταν τὴν
πρωτοεῖδα, οὔτε ἡ καρδιά μου γύρι-
σε δυνατὰ, οὔτε ἡ ἀγκαλιά μου ἐπύ-
μονή της... Ὡ! Αὐγὴ!—φώναξε ἡ ντό-
να Κρούζ μ' ἀληθινὸ πάθος—μοῦ φα-
ίνεται ὅτι πρέπει νὰ πεθάνῃ κανεὶς νὰ
πὸ χαρὰ, ὅταν ἀντικρύζει τὴν μητέρα
του.

—Κ' ἐμένα ἔτσι μοῦ φαίνεται, εἶπε ἡ
Αὐγὴ.

—Ἐ, ἐγὼ ἔμεινα ψυχρὴ, πολὺ ψυ-
χρὴ, μπρός στὴ μητέρα μου, ἀν εἶ-
αυτή. Μίλα λοιπὸν γιὰ τὸν Γκονζάγκας
καὶ μὴ φοβάσαι τίποτε... Μίλα καὶ
φοβάσαι τίποτε, ἔστω κι' ἀν πρὸς
ταῖς νὰ καθηγορήσῃς καὶ τὴν θία τὴν
μητέρα μου...

—Δὲν πρόκειται παρὰ μόνον γιὰ τὸν
Γκονζάγκας, τῆς ἀπάντησε ἡ Αὐγὴ.
Ὁνομά τὸν θρίσκειται συνδεμένους
ὅλους τοὺς παιδικὸς τρόπους μου...

ὅλες τὶς νεανικὲς ἀγωνίες μου...
πρώτη φορά, πού ὁ φίλος μου ὁ Γ-
ρίκος ριψοκινδύνευσε τὴ ζωὴ του γιὰ
νὰ μὲ σώσῃ, τὸν ἀκούσα νὰ προ-
τὸ ὄνομα τοῦ Γκονζάγκας... Γιὰ δευ-
τὴν φορά, τὸν ἀκούσα πάλι νὰ τὸν
λέρῃ, ὅταν οἱ ἀγνωστοὶ ἐχθροὶ
ἀς ἐπετέθησαν στὸ πανδοχεῖο τῶν
ἰχθῶν τῆς Παμπελόννας... Τέλος
ἔχτα πού ἀπεκοίμησε μὲ τὶς μά-
ου τοὺς φύλακας μου μέσα στὴν
τὴν ἀρχηγὸν τῶν Ἀτσιγγάνων
ὄνομα τοῦ Γκονζάγκας ἀντήχησε

πρὶν φορὰ στ' αὐτιά μου... Στὴ Μαδρίτη, ἀκούσα πάλι τ' ὄνο-
μά του... Στὸν πύργο τοῦ Κάδουλου, τὸ ἴδιο...

Ἡ ντόνα Κρούζ σκεφτόταν τώρα μὲ τὴ σειρά της. "Επειτα
πῶς ἀποτόμα;

—Ὁ Ἑρρίκος, ὁ ὠραῖος σου Ἑρρίκος, σοῦ εἶπε καμμιὰ φο-
ρά πὼς εἶσαι κόρη μεγάλης ἀρχόντισσας;

—Ποτέ! ἀπάντησε ἡ Αὐγὴ. Καὶ ὅμως τὸ πιστεύω αὐτό.

—Μὰ τὴν πίστι μου! φώναξε ἡ Ἀτσιγγανοῦλα. Δὲν μ' ἀ-
ρεῖ καθόλου ἐμένα νὰ θασανίζω τὸ μυαλό μου μὲ σκέψεις,
μικρὴ μου Αὐγὴ. Ἐγὼ πολλὰς ἰδέες μέσ' στὸ κεφάλι μου, μὰ
οἱ πολὺ υπερδεμένες καὶ δὲν θγαίνουν ἔξω...

Ἡ γνώμη μου
εἶνε ὅτι θὰ ταίριαζε πρὸς πολλὸ σὲ σένα παρὰ σὲ μένα νὰ γίνῃς
καὶ θεσπίζεις τῆς ἀριστοκρατίας... Μὰ ἡ γνώμη μου ἐπίσης εἶ-
νε ὅτι δὲν πρέπει νὰ σπάζουμε τὸ κεφάλι μας γιὰ νὰ λύσουμε
ἐννοιήματα... Ὡστόσο, δὲν μπορῶ νὰ παραδεχθῶ, ὅτι ὁ πρίγκηψ
Γκονζάγκας εἶν' ἓνας δολοφόνος... Ἐξ ἄλλου, πρέπει νὰ ξέρῃς,
ἐν ὑστάτοις πολλοὶ τυχοδιωκταὶ πού χρησιμοποιοῦν τ' ὄνομα
σου γιὰ νὰ τὰ καταφέρνουν στὶς δουλειές τους... Σίγουρα, ὁ
ἐκείνος ὁ Γκονζάγκας εἶν' ἓνας ἀπ' αὐτούς... Ἐκτός αὐτοῦ,
ὁ ὁ Γκονζάγκας ἦταν ὁ δῶκτῆς σου, ὁ Ἑρρίκος δὲν θὰ σ'

ἔφερε σὲ Παρίσι, ὅπου παραμένει
καὶ ὁ πρίγκηψ.

—Ἦν ἐχθρὸς ὅμως, τὴ διέκοψε
ἡ Αὐγὴ, πὼς προφυλάξεις λαθαί-
να ὁ Ἑρρίκος γιὰ μένα. Μοῦ ἀπα-
ρεῖται νὰ παρουσιάζωμαι στὸ πα-
λάτι, μοῦ ἀπαγορεύει νὰ θγαί-
νω...

—Μὰ! εἶπε ἡ ντόνα Κρούζ. Τὸ
αὐτὸ γιὰτὶ εἶνε ζηλιάρης...

—Ὡ! Φλώρα! ψιθύρισε ἐπιτιμη-
τὴ ἡ Αὐγὴ.

Ἡ ντόνα Κρούζ ἔκανε μιά χα-
μαιμένη βόλτα κ' ἔπειτα μοῦ εἶ-
πε...

—Σάπα!... Σάπα!... Ὁ ὠραῖος
σου Ἑρρίκος, ὁ μαστορο-Λουδοβίκος
σου, ὁ Λαγκαρντέρ σου, ὁ περιπλ-
κωμένος ἱππότης σου, ὁ θαυμάσιος
καὶ θεός σου, εἶνε ζηλιάρης...

—Μὰ, μὰ τὰ κέρατα τοῦ Σατανᾶ!
ὅπως λένε στὸ παλάτι—ἀξίζει νὰ
εἶνε ζηλιάρης...

—Φλώρα! Φλώρα! ἐπανελάβε ἡ
Αὐγὴ.

—Ζηλιάρης, ζηλιάρης, ζηλιάρης,
καὶ μοῦ... Δὲν σὰς ἐδίωξε ὁ πρί-
γκηψ Γκονζάγκας ἀπὸ τὴ Μαδρίτη...

—Ναί, ἀπὸ κεῖ, δεσποινίς, γιὰτὶ
ἀπορρίπτει νεαρὸ ἐρωτευμένον κύτ-
τα, τὰ παρὰθῶρά σου κι' ὁ Ἑρ-
ρίκος σου ἤλεως...

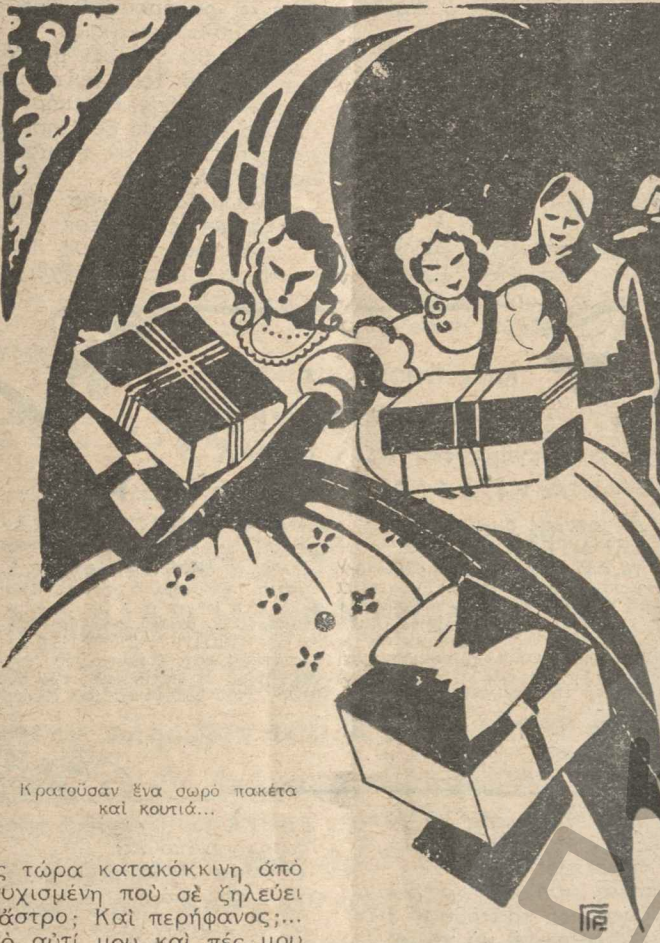
Ἡ Αὐγὴ ἔγινε κατακόκκινη σὰν
πρωτοεῖδα, οὔτε ἡ καρδιά της γύρι-
σε δυνατὰ, οὔτε ἡ ἀγκαλιά της ἐπύ-
μονή της... Ὡ! Αὐγὴ!—φώναξε ἡ ντό-
να Κρούζ μ' ἀληθινὸ πάθος—μοῦ φα-
ίνεται ὅτι πρέπει νὰ πεθάνῃ κανεὶς νὰ
πὸ χαρὰ, ὅταν ἀντικρύζει τὴν μητέρα
του.

—Κ' ἐμένα ἔτσι μοῦ φαίνεται, εἶπε ἡ
Αὐγὴ.

—Ἐ, ἐγὼ ἔμεινα ψυχρὴ, πολὺ ψυ-
χρὴ, μπρός στὴ μητέρα μου, ἀν εἶ-
αυτή. Μίλα λοιπὸν γιὰ τὸν Γκονζάγκας
καὶ μὴ φοβάσαι τίποτε... Μίλα καὶ
φοβάσαι τίποτε, ἔστω κι' ἀν πρὸς
ταῖς νὰ καθηγορήσῃς καὶ τὴν θία τὴν
μητέρα μου...

—Δὲν πρόκειται παρὰ μόνον γιὰ τὸν
Γκονζάγκας, τῆς ἀπάντησε ἡ Αὐγὴ.
Ὁνομά τὸν θρίσκειται συνδεμένους
ὅλους τοὺς παιδικὸς τρόπους μου...

ὅλες τὶς νεανικὲς ἀγωνίες μου...
πρώτη φορά, πού ὁ φίλος μου ὁ Γ-
ρίκος ριψοκινδύνευσε τὴ ζωὴ του γιὰ
νὰ μὲ σώσῃ, τὸν ἀκούσα νὰ προ-
τὸ ὄνομα τοῦ Γκονζάγκας... Γιὰ δευ-
τὴν φορά, τὸν ἀκούσα πάλι νὰ τὸν
λέρῃ, ὅταν οἱ ἀγνωστοὶ ἐχθροὶ
ἀς ἐπετέθησαν στὸ πανδοχεῖο τῶν
ἰχθῶν τῆς Παμπελόννας... Τέλος
ἔχτα πού ἀπεκοίμησε μὲ τὶς μά-
ου τοὺς φύλακας μου μέσα στὴν
τὴν ἀρχηγὸν τῶν Ἀτσιγγάνων
ὄνομα τοῦ Γκονζάγκας ἀντήχησε

Κρατούσαν ἓνα σωρὸ πακέτα
καὶ κουτιά...

Ἄν ὑπάρχουν, καθὼς λένε, μάγοι, ὁ Λαγκαρντέρ σου εἶν' ἔ-
νας ἀπ' αὐτούς.

Ἡ Φλώρα μιλοῦσε τώρα μὲ ὅλη της τὴ σοβαρότητα.

—Τί τρελλὰ λόγια! φώναξε ἡ Αὐγὴ.

—Ξέρω ἐγὼ τί σοῦ λέω! ἀπάντησε μὲ τὸ ἴδιο σοβαρὸ ὄφος
ἡ Ἀτσιγγάνα. Ὁ Λαγκαρντέρ σου εἶνε μάγος... Θέλεις νὰ σοῦ
τὸ ἀποδείξω;... Εὐχίσου κάτι, ἔχοντας τὸ νοῦ σου σ' αὐτόν...
Νὰ δῇς, πού ἡ εὐχή σου θὰ πραγματοποιηθῇ ἀμέσως...

Ἡ Αὐγὴ ἄρχισε νὰ γελᾷ, ἐνῶ ἡ ντόνα Κρούζ κάθησε κον-
τὰ της.

—Κάμε αὐτὸ πού σοῦ εἶπα, μικρὴ μου Αὐγὴ... εἶπε χαϊδευ-
τικά. Δὲν εἶνε πολὺ δύσκολο...

—Μὰ μιλᾷς σοβαρὰ; ἔκανε ἡ Αὐγὴ ξαφνιασμένη.

Ἡ ντόνα Κρούζ ἔβαλε τὸ στόμα της κοντὰ στὸ αὐτὶ της φί-
λης της καὶ ψιθύρισε:

—Θέλεις μιά ἀπόδειξι, ὅτι ὁ Λαγκαρντέρ εἶνε μάγος;... Ἀ-
κου... Ἀγαποῦσα κάποτε κάποιον... Ἦμουν τρελλὰ ἐρωτευμένη
μαζὺ του... Μιά μέρα λοιπὸν ἔβαλε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό
μου καὶ μοῦ εἶπε: «Φλώρα, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ
σ' ἀγαπήσῃ...» Ἐ λοιπὸν, ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη, θεραπεύθηκα

ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ μου... Ἐγὼ λοι-
πὸν ἢ δὲν ἔχω δίκην, ὅταν σοῦ
λέω ὅτι ὁ Ἑρρίκος σου εἶνε μά-
γος;

—Κί' αὐτὸς πού ἀγαποῦσες;
ρώτησε ἡ Αὐγὴ κατὰχλωμῃ,
ποῖος ἦταν;

Τὸ κεφάλι τῆς ντόνας Κρούζ
ἐσκύψε πάνω ἀπ' τὸν ὄμο της.
Δὲν ἀπάντησε καθόλου.

Ἦταν αὐτός! φώναξε ἡ Αὐ-
γὴ, μ' ἓναν ἀκατανίκητο τρόπο.
Εἶμαι βέβαιη πὼς ἦταν αὐτός ὁ
ἴδιος...

IX

Η ΤΡΙΣ ΕΥΧΕΣ

Ἡ ντόνα Κρούζ εἶχε τὰ μάτια
της πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα.
Ἐνα τρεμουλιασμά πυρετοῦ συγ-
κλόνιζε ὁλόκληρὴ τὴν Αὐγὴ. Ἡ-
σαν κ' ἡ δὴ ὠραῖος, ἦσαν κ' ἡ
δὴ δὴ τρισαριτομένους... Μὰ τί πε-
ριεργοί!... Ἡ ντόνα Κρούζ, ἡ
πεταχτὴ καὶ τσαχπίνια, εἶχε ἀ-
πλωμένη τώρα στὸ πρόσωπό της
μιά γλυκεῖα μελαγχολία, ἐνῶ
μιά λάμψις ἐλπίδος πᾶθος
περνοῦσε ἀπὸ τὰ μάτια τῆς Αὐ-
γῆς.

—Εὐ! ἀντιζήλος μου!... μουρ-
μούρισε.

Ἡ ντόνα Κρούζ τὴν τράβηξε
στὴν ἀγκαλιά της, παρ' ὅλη τὴν
ἀντίστασίν της καὶ τὴ στενωχώρα
της.

—Σ' ἀγαπᾷ! τῆς εἶπε. Σ' ἀ-
γαπᾷ καὶ δὲν θ' ἀγαπήσῃ ἄλ-
λὴν ἐκτός ἀπὸ σένα...

—Μὰ εὐ!

—Εγὼ θεραπεύθηκα ἀπὸ τὸν ἐρωτὰ μου... Μπορῶ νὰ κυ-
τάζω τώρα χαμογελώντας, χωρὶς ἴλιος, μὲ εὐτυχία, τὴν ἀ-
μοιβαία σας εὐτυχία... Βλέπεις πού ὁ Λαγκαρντέρ σου εἶνε
μάγος...

—Δὲν μὲ γελᾷ; ρώτησε ἡ Αὐγὴ.

Ἡ ντόνα Κρούζ ἔβαλε τὸ χέρι της στὴν καρδιά της.

—Ἀν χρειάζομαι ὅλο τὸ αἷμα τῆς καρδίας μου, εἶπε, γιὰ
νὰ γίνετε εὐτυχισμένοι, θὰ σὰς τὸ ἔδωκα εὐχαρίστως...

Ἡ Αὐγὴ πέρασε καὶ τὰ δύο της χεῖρα γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ
τῆς φίλης της.

—Μὰ θέλω καὶ μ' ἓναν ἄλλο τρόπο νὰ σοῦ ἀποδείξω πὼς ὁ
Λαγκαρντέρ εἶνε μάγος... Μὴ μοῦ τὸ ἀρνεῖσαι, μικρούλα μου
Αὐγὴ... Εὐχίσου, ἔφησε, κάποιο πράγμα!...

—Δὲν ἔχω τίποτε νὰ εὐχηθῶ!

—Πῶς; Δὲν ἔχεις οὔτε μιά ἐπιθυμία;

—Ὅποτε μιά! ἀπάντησε ἡ Αὐγὴ.

Ἡ ντόνα Κρούζ τὴ σήκωσε διὰ τῆς βίας καὶ τὴν τράβηξε
πρὸς τὸ παρὰθῶρο. Τὸ Παλαι-Ρουαῖν εἶχε ὁλόκληρο ἀπὸ
τὰ φῶτα. Κάτω ἀπὸ τὸ περιστύλιό του, ἔβλεπε κανεὶς νὰ περ-
νοῦν σὰν κύματα γυναῖκες, ἰτυμένες στὰ μετάρια καὶ στὰ
χρυσάφια...

—Δὲν θὰ ἐπιθυμοῦσες νὰ πᾶς στὸ χορὸ τοῦ ἀντιβασιλέως;
ρώτησε ἀπὸτομα τὴν Αὐγὴ ἡ ντόνα Κρούζ.

—Εγὼ; τραυλίσαι ἡ Αὐγὴ, πού τὸ στήθος της χιπτοῦσε δυ-
νατὰ κάτω ἀπ' τὸ φόρεμά της.

—Μὴ λές ψέμματα!...

—Για ποιά λόγο να πά ψέμματα;
—Ωραία... 'Αφού δεν λες τίποτε, αυτό σημαίνει ότι θα ήθελες να πας στο χορό του αντιθαυμάσιου.

Καί χτυπώντας τα χέρια της, σαν να μετρούσε, είπε:
—Ωραία! Έχουμε μία ευχή κιόλας... 'Η δεσποινίς Αδύη θα ήθελε να πάη στο χορό του αντιθαυμάσιου...

—Μά, παρατήρησε η Αδύη που γελοῦσε δυνατά με δ'α' αυτά, δεν έχω τίποτε για να πάω στο χορό: ούτε κοσμήματα, ούτε φορέματα, ούτε στολίδια...

—Έχουμε δύο ευχές! είπε η ντόνα Κρούζ, η οποία χτύπησε τα χέρια της για δεύτερη φορά... Εύχεται να είχες κοσμήματα, φορέματα, στολίδια... Τώρα που τα εύχεται αυτά, σκέψου τον 'Ερρίκο. Χωρίς αυτόν, τίποτε δεν γίνεται...

—Όσο η συζήτηση προχωρούσε, η 'Ατσιγγανοπούλα γινόταν περισσότερο σοβαρή. Τα όρατά της και μεγάλα μαύρα της μάτια είχαν μιαν έκφραση ανήσυχη... Πιστεύε, βλέπετε, στις μαγείες αυτής της γοητευτικής κόρης. Τις φοβόταν, μά ήταν και περιέργη και η περιέργειά της νικούσε το φόβο της...

—Κάνε και την τρίτη ευχή σου, είπε στην Αδύη, χαμηλώνοντας τη φωνή της, χωρίς να θέλη.

—Μά δεν θέλω να πάω καθόλου στο χορό! φώναξε η Αδύη. 'Ας αφήσουμε αυτό το παιγνίδι...

—Πώς; Έκανε η ντόνα Κρούζ. Δεν θα ήθελες να πας κι' αν ακόμα επρόκειτο να τον συναντήσεις εκεί;

—Τόν 'Ερρίκο;
—Ναί, τόν 'Ερρίκο σου, που θα σ' εύρισκε ακόμα πιο όμορφη κάτω απ' τα όρατά σου φορέματα...

—'Αν ήταν έτσι, απάντησε η Αδύη, νομίζω πως θα πήγαινα...
—Έχουμε τρεις ευχές! φώναξε δυνατά η 'Ατσιγγανοπούλα, η οποία χτύπησε και πάλι τα χέρια της.

Μά λίγο έλειψε να σωριαστεί την ίδια στιγμή κάτω. 'Η πόρτα του δωματίου άνοιξε με πταγόν κι' ο Μπερισσόν, λαχανιασμένος, παρουσιάστηκε στο κατώφλι της.

—Δεσποινίς! φώναξε στην Αδύη. Σας έφεραν είκοσι κουτιά γεμάτα φορέματα, δαντέλλες, διαμαντικά και λουλούδια...

Καί, γυρίζοντας το κεφάλι του πίσω, πρόσθεσε:
—Εμπάτε, κοπέλλες μου, εμπάτε!... Ναί, εδώ είναι το σπίτι του κ. Ιππότου ντέ Λαγκαρντέρ...

—Δυστυχισμένη, τί είπες; φώναξε η Αδύη τρομαγμένη.
—Μη φοβάσαι!... Ξέρω τι κάνω... της απάντησε ο Ζαν-Μαρί. Παύουμε πειρά να κρυβόμαστε!... Πάνε πειρά τα μυστήρια!... Κάτω ή μάσκες...

Μά πώς να περιγράψει κανείς την έκπληξη της ντόνας Κρούζ, όταν άκουσε αυτά τα λόγια. Είχε επικαλεστεί το Διάβολο για να πραγματοποιήσει τις ευχές της ντόνας Κρούζ κι' ο Διάβολος, πειθήνιος, απαντούσε στην πρόσκλησή της...

Την ίδια στιγμή, από την πόρτα, μπήκαν πέντ'—έξη κοπέλλες ακολουθούμενες από άλλους τόσους άνδρες, που κρατούσαν ένα στρού πακέτα και κουτιά. 'Η Αδύη δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει, βλέποντας την άναστατημένη έκφραση που είχε εκείνη τη στιγμή το πρόσωπο της ντόνας Κρούζ.

—'Ε λοιπόν; της είπε.
—Είπε μάργος! τραύλισε η 'Ατσιγγάνα. Δεν άμφεθαλα καθόλου γι' αυτό.

—Εμπάτε, κύριοι! Εμπάτε, δεσποινίδες! φώναξε έντοματάξυ ο Μπερισσόν. 'Ας μη ήλος ο κόσμος! 'Εδώ είναι τώρα το σπίτι του καλού Θεού!... 'Ολα φανερά πειά!... Εμπάτε, κύριοι! Εμπάτε, δεσποινίδες!...

Αυτοί οι κύριοι κι' αυτές οι δεσποινίδες δεν ζητούσαν τίποτε περισσότερο. 'Ανθοπώλες, κεντήστρες, ράφτρες, κλπ., μπήκαν μέσα κι' απόθεσαν τα πράγματά τους πάνω στο μεγάλο τραπέζι της μέσης.

Πίσω απ' όλους αυτούς τους προμηθευτάς, ήταν ένας μικρός ακόλουθος. Προχώρησε κατευθείαν προς την Αδύη, την οποία γαϊρέτσε κάνοντάς της μία θαυμάσια υπόκλιση κι' έπειτα της έδωσε ένα γράμμα. 'Υποκλίθηκε πάλι και θύηκε έξω...

—'Ε, περίμενε τουλάχιστον απάντησι! φώναξε ο Μπερισσόν, τρέχοντας εσπίσω του.

Μά ο ακόλουθος είχε στρίψει κιόλας τη γωνιά του δρόμου. 'Ο Μπερισσόν που προχώρησε ως εκεί, τόν είδε να κουβεντιάζει μ' έναν ευγενή, ο οποίος εκείνη τη στιγμή ρωτούσε τόν ακόλουθο:

—'Εκανεσ δ,τι σου είπα;
Και όταν εκείνος απάντησε καταφατικά, επρόσθεσε:
—Πού άφησες τούς ανθρώπους μας;

—'Εδώ κοντά, στην οδό Πέτρου Λεσκό...

—'Εκανεσ δ,τι σου είπα;
Και όταν εκείνος απάντησε καταφατικά, επρόσθεσε:
—Πού άφησες τούς ανθρώπους μας;

—'Εδώ κοντά, στην οδό Πέτρου Λεσκό...

—'Εκανεσ δ,τι σου είπα;
Και όταν εκείνος απάντησε καταφατικά, επρόσθεσε:
—Πού άφησες τούς ανθρώπους μας;

—'Εδώ κοντά, στην οδό Πέτρου Λεσκό...

—Το φορεϊό είν' εκεί;

—Είπε δυο φορεϊά...

—Γιατί δυο; ρώτησε ο εὐπατρίδης ξαφνιασμένος.

Καθώς μιλούσε, ο μανδύας του που σκέπαζε τὸ κάτω μέρος του προσώπου του, έπεσε λίγο. 'Ετσι θά μπορούσε κανείς ν' αναγνωρίσει τὴν μακρόστενη καὶ χλωμή μορφή του κ. ντέ Περρόλ, τὸν ἐμπόστου ἐπιστάτη τοῦ Γκονζάγκα.

—Δεν ξέρω, τοῦ απάντησε ὁ ἀκόλουθος. Μά υπάρχουν δυο φορεϊά...

—Καμμία παρεξήγησις θά συνέθῃ χωρίς ἄλλο, σκέφτηκε Περρόλ.

—'Ενοιαθε μεγάλη ἐπιθυμία νά πάη νά ρίξῃ μία ματιά στὸ σπίτι τοῦ Λαγκαρντέρ, μὰ ὁ φόθος τοῦ τὸν ἐκράτησε.

—Εἶνε ἐνδεχόμενόν νά με δούλ, σκέφτηκε, καὶ τότε καταστροφονταί ἄλλα. 'Εσὺ θά γυρίσῃς τρέχοντας στὸ μέγαρό τοῦ παγκηπὸς, ἐπρόσθεσε ἀπεθυνόμενος πρὸς τὸν ἀκόλουθο. Ἐκεῖ θά βρῇς τὸν μαστρο-Κόκαρντάς καὶ τὸν συντροφὸ τοῦ τὸν Περρόλ καὶ θά τοὺς πῇς: «'Ολα εἶνε προετοιμασμένα. Δὲν ἔχειτε παρὰ νὰ παρουσιασθῆτε...» Πρόσθεξε μόνον μὴν τοὺς πῇς ὅτι τὸ σπίτι ποὺ θά παρουσιαστοῦν εἶνε τοῦ κ. ντέ Λαγκαρντέρ.

—'Αν σὲ ρωτήσουν, θά τοὺς πῇς ὅτι στὸ σπίτι αὐτὸ δὲν μένου παρὰ μόνον γυναῖκες...

—Καὶ θά γυρίσω μαζὺ τοὺς; ρώτησε ὁ ἀκόλουθος.

—Ναί, θά τοὺς συνοδεύσῃς ὡς αὐτὴ τῇ γωνίᾳ, ἀπ' ὅπου καὶ θά τοὺς δείξῃς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Λαγκαρντέρ.

—'Ο ἀκόλουθος ἐκίνησε τρέχοντας, ἐνῶ ὁ κ. ντέ Περρόλ, σκεπάζοντας πάλι με τὸ μανδύα τοῦ τοῦ προσώπου τοῦ, χάθηκε μέσα στὸ πλῆθος.

—'Εντοματάξυ, μέσα στὸ σπίτι, ἡ Αδύη εἶχε ἀνοίξει τὴν ἐπιστολή τοῦ τῆς ἔφερε ὁ ἀκόλουθος.

—Τὸ γράμμα τοῦ! Τὸ γράμμα τοῦ 'Ερρίκου! φώναξε.

—Ναί, ἡ ἐπιστολή ἔχει καρφίτωμένη καὶ μὰ πρόσκλησις γιὰ τὸ χορὸ τοῦ ἀντιθαυμάσιου.

—Μοια με τὴ δική μου! φώναξε.

—Ναί, ἡ ντόνα Κρούζ, κατὰ πλῆκτη.

—'Εντοματάξυ, ἡ Αδύη διαβάσε τὸ σημείωμα τοῦ 'Ερρίκου, ποὺ ἔγραψε τὰ ἔξω.

—'Αγαπημένο μου! ἀπὸ τὰ στολίδια προσέγγοντα ἀπὸ τὴν ντόνα Κρούζ, θά βρῇς νὰ σὲ νύνα μὴ πλῆξῃ. Γίνου ὡραία! 'Ενα φιλὸ καὶ δύο ὑπηρετὲς θάβουν νὰ σὲ πῶναι καὶ νὰ σὲ περιμένουν.

ΕΡΡΙΚΟΣ

ΝΤΕ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ.

—'Η Αδύη ἔδωσε κατὰ τὴν ἐπιστολή, στὴν ντόνα Κρούζ, ἡ ὅποια ἔτρεξε τὰ μάτια της γιὰτὶ νόμιζε πὺς εἶπε πᾶσι ὁφθαλμοπλάστη.

—'Ο 'Ερρίκος σου εἶν' ἕνας μάργος! ἐπανελάμβανε ἡ ντόνα Κρούζ.

—'Ο Μπερισσόν ἐθαύμαζε ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὡραία πράγματα ποὺ δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸ θαυμασμό του. 'Η καρὸ Φραγκίσκη τέλος κοινούσε τὸ κεφάλι της μ' ἕνα ὕφος ποὺ ἔθελε νὰ πῇ πολλά.

Μά ὕψηρχε σ' αὐτὴ τὴ σκηνή κ' ἕνας ἄλλος θεατὴς, τοῦ ποίου κανεὶς δὲν ὑποφασζόταν τὴν παρουσία. 'Ἦταν κρυμμένη πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ ἐπάνω πατώματος, τῆς ὁποίας κρατοῦσε με προφύλαξι τὸ φύλλο μισανοιχτό. 'Απ' αὐτὸ τὸ μέρος μπόρουσε νὰ παρακολουθῇ τὰ πάντα.

Δὲν ἦταν καθόλου ὁ ὡραῖος Λαγκαρντέρ με τὸ εὐγενὲς καὶ μελαγχολικὸ πρόσωπο. 'Ἦταν ὁ καμπόρης, ὁ ὁποῖος γελᾷ πονηρὰ κ' ἔτριβε τὰ χέρια του.

—Διάβολε! ἔλεγε. 'Ο Γκονζάγκας κάνει πολλὰ πράγματα κ' αὐτὸς ὁ κ. ντέ Περρόλ εἶν' ἄνθρωπος με γοῦστο...

('Ακολουθεῖ)

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΚΑΙ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ," ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» καὶ ὁν τρόπον ὁρθεύειν εις προηγουμένα ἔλλα, θά κερδίσουν τὰ ἑξῆς μεγάλα καὶ πλοῦσια ΔΩΡΑ:

1 ἄριθμὸς θά κερδίσῃ 1 αὐτοκίνητον Studebaker 5 θέσεων, κλειστό, ἄξιας... Δρχ. 150.000.—	15 ἡμερολογίων «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225.—
1 οἰκὸπέδον στῇ θέσῃ «Κεουπένια», ἀπὸθεν τῶν «Ἡλυσίων», ιδιοκτησίᾳ τοῦ δευτεντοῦ μας κ. Κ. Γ. Θεοδωροπούλου, ἡγεμον 464, ἄξιας... 50.000.—	100 ἄριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεων μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ δρχ. 225.—
1 ραδιόφωνον, με πλήρη ἐγκατάστασιν, ἄξιας... 15.000.—	500 ἄριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν «Ἡμερολογίων», δρχ. 200, ἄξιας... 100.000.—
1 τᾶπητα πολυτελείας, ἄξιας... 8.000.—	200 ἄριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Φάντασμα», ἄξιας... 12.000.—
1 γραμμόφωνον, φερητόν, ἄξιας... 2.500.—	100 ἄριθμοὶ ἀνὰ ἓν βιβλίον «Καπετὰν Βρυκόλακα», ἄξιας... 3.000.—
1 γραμμόφωνον φερητόν, ἄξιας... 2.500.—	500.000.—
1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἄξιας... 2.500.—	
1 ἀδιάβροχον ἀνδρικό, ἄξιας... 1.500.—	
1 ἀδιάβροχον γυναικεῖον, ἄξιας... 1.500.—	
1 ὕψασμα ἀνδρικό, ἄξιας... 1.500.—	
1 ὕψασμα γυναικεῖον, ἄξιας... 1.500.—	
1 ὕψασμα μεταξωτό, ἄξιας... 1.500.—	
1 ὕψασμα μεταξωτό, ἄξιας... 1.500.—	
1 τοῦβινά πλάτης γραμμοφώνου, ἄξιας... 1.500.—	

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΔΟΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ. Ἀγοράζετε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ τὴν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ» καὶ φυλάγετε τὰ δελτία τοῦ Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ: Ἡ ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!...

ΤΟ ΝΟΥ ΣΑΣ!... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΤΕ ΧΡΗΣΙΜΑ ΔΩΡΑ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Δεκάτην Τρίτην κλήρωσιν τοῦ 'Εβδομαδιαίου Λαχείου μας:

- 1ος ἀριθ. κερδίζει ἓν ζεῦγος ὑποδημάτων.
- 2ος ἀριθ. ἓν ζεῦγος κάλτσες μεταξωτὲς ἢ ἓν ζεῦγος γάντια.
- 3ος, ὁ 4ος, ὁ 5ος καὶ ὁ 6ος ἀριθ. ἀπὸ μίαν γραβάταν μεταξωτὴν.
- 7ος καὶ ὁ 8ος ἀριθ. ἀπὸ μίαν γραβάταν.

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ λήγοντες εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ πρώτου ἀριθμοῦ κερδίζουν ἀπὸ ἕνα 'Ημερολογίον τοῦ «Μπουκέτου», ὅποιονδὴποτε ἔτους θέλουν, ἐκ τῶν εὐρισκομένων εἰς τὴν βιβλιοθήκην τοῦ «Μπουκέτου».

Καθε ἀναγνώστης δύναται ν' ἀγοράσῃ καὶ δυο καὶ τρία καὶ περισσότερα φύλλα, γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερες ἐλπίδες κέρδους.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν κληρώσεων δημοσιεύονται καθε εβδομάδα στὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κερδίζοντες πρέπει νὰ απεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ δῶρα τοὺς ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἄλλως δὲν εἰσθονόμεθα σχετικῶς.

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," * 007112
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 13^Η

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΘΗΝΑΙ, 15 Φεβρουαρίου 1934

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΦΡΑΚΑ

ΣΜΟΚΙΝ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΛΩΝ
Υπό την Διεύθυνσιν
Π. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
Υπό την Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ

Δεν είναι απαραίτητο μία κυρία να είναι ωραία για να γίνει κομψή και γοητευτική και να προκαλή τον θαυμασμόν εις όλους ή εμφάνισις της. Άρκει μία καλλιτεχνική ένδυμασία μοντέρνα να της δώση την χάριν και την γοητείαν και να την κάμη ένα έρμυχο λευλεύδι ανάμεσα εις τον κόσμον του ωραίου φύλου.

Μία τουαλέττα που εκπροσωπεί την τελευταίαν λέξιν της μόδας, με πικάντικους συνδυασμούς, δημιουργεί την λεπτήν και έξαισιαν σιλουέτταν.

Η Δις Μανωλέα, Διπλωματούχος της Academie Internationale de Coupe de Paris, επανελλούσα πρό τινος από την αιωνίαν πόλιν του μοντεριισμού, έφερε πλουσιωτάτην συλλογήν μοντέλων, για να ικανοποιήση και το πλέον ιδιότροπο γούστο.

Όδός Κυδαθηναίων 11

Ο ΟΙΚΟΣ

“ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ”

Είδοποιεί ότι από της 1ης Απριλίου λειτουργεί ΣΧΟΛΗ ΡΑΠΤΙΚΗΣ με το τελευταίο Παρισινό σύστημα.

Όδός Φωκίωνος 8.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786

— Πώς θα εξοδιασούμε την μαινούργια μας γυναίκα —
— Αηγιούλα: Θα πάει ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (πραξιολογία) και θα πάρει από 'είς' χρεώδη της μουζίνας μας —

Φοιτητής της Φιλολογίας, διαθέτων ώρας, αναλαμβάνει την εξασκασιν μαθητών μέσης και δημοτικής εκπαιδεύσεως.

Συνιστάται υπό της Διευθύνσεως του περιοδικού μας.

Πληροφορίες εις τα Γραφεία μας.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΑ
Αχαρνών 149, 7-9 και 5-6
Αθήναι

Γ. Ν. ΜΟΥΣΟΥ

Ίατρος Δερματικών

Επί δεκαεστίαν Ίατρος

Ιδιαίτερας Κλινικής τής

κ. Γεωρ. Φωτεινός

Όδός Κεφαλληνίας

Όροι 8-11 π.μ.